

၀ မြို့ ၎် သန်း ကြမ်း လှ ချင် ၀ မြို့

လှေကား
တေး

မင်းစိတြ

တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် မောင်မိုးတုတ်

၀ ၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၀

အခန်းစဉ်

- ၁။ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်
- ၂။ မိုးသည်းညအိမ်ကြီး
- ၃။ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း
- ၄။ စိုးတုတ်ကို အမျိုးပြုတ်အောင် မလုပ်နဲ့
- ၅။ တောနက်ထဲက အုတ်ဂူတစ်လုံး
- ၆။ သင်္ချိုင်းကိုသာရွေးထား
- ၇။ သေရွာပြန်
- ၈။ ဖုတ်သူတော်
- ၉။ ပြောတိုင်းယုံအမှားကြုံ
- ၁၀။ နွားခလောက်က ကျွတ်လောက်
- ၁၁။ ဆေးတံခဲသော မျောက်ကြီး
- ၁၂။ ဓားသမားသုံးယောက်
- ၁၃။ ကြောင်ကိုကျားမှတ်လို့
- ၁၄။ ဆေးဆရာတစ်ဦး

- ၁၅။ ဝစီဗေဒ ထိတိုင်းရှု
- ၁၆။ လနစ်စင်း
- ၁၇။ မြေကျော်ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးလား
- ၁၈။ ထူးဆန်းသောနွယ်ရှင်
- ၁၉။ နတ်ဂုဏ်ထားသည့်နေရာ
- ၂၀။ ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးထဲက လွတ်မြောက်ပြီ
- ၂၁။ နိပိတ်အာရုံများ
- ၂၂။ ပြီးဆုံးခြင်း၏အစ

အခန်း (၁)

တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်

“အောက် အီး အီး အွတ်”

တောကြက်ဖ၏ တွန်ကျူးသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ နေဝင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံးကို အရိပ်မည်းကြီးက လွှမ်းခြုံစပြုလာခဲ့သည်။ စိုးတုတ်လေးသည် တောထဲအနှံ့ လျှောက်သွားနေခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။

“အဖေ အဖေ အဖေ”

သူ့နှုတ်က ဖခင်ဖြစ်သူကို တကြော်ကြော်ဖြင့် ခေါ်နေသည်။ ယခုမှ မဟုတ်၊ မနက်ကတည်းက ခေါ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်လိုနှင့် မိုးပဲချုပ်စပြုလာခဲ့သည်။

မနက်ဝေလီဝေ လင်းလောက်ကပင်လျှင် ဖခင်နှင့်အတူ ရွာမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဖခင်သည် ဖိုးတုတ်ကလေးကို တစ်ခါမှ တောထဲကို မခေါ်ဖူးခဲ့။ ယခုတစ်ခါတော့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မည်သည့်ကြောင့်လဲဆိုသည်ကို မသိ။

ကလေးပီပီ မမေးမိ။ ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့မိသည်။ လမ်းမှာလည်း မုန့်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားလာခဲ့သည်။ တောတွင်းတစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ...

“သား ... ဒီနားမှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ အဖေ ဟိုဘက်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မကြာဘူး ... ချက်ချင်းပြန်လာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေမကြာပါနဲ့နော်၊ သားတစ်ယောက်တည်း ကြောက်တယ်”

“အေးပါကွယ် ... မြန်မြန်ပြန်လာမှာပါ”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဖခင်ပြန်အံလာကို မျှော်နေသော်လည်း သူ့ဆီကို ရောက်မလာတော့ပါ။ ကြာလာတော့ ကြောက်လာသည်။ နေရာမှာ မနေရဲတော့။ ဖခင်ကို လိုက်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

တော၏အကြောင်းကို သူ မသိ။ လမ်းကိုလည်း မသိ။ အိမ်သို့ ပြန်ရမည့်လမ်းကိုလည်း မမှတ်မိ။ ဖခင် ကိုရှာတွေ့မှသာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည် မဟုတ်ပါလား။

“အဖေ ... အဖေ အဖေ”

တကြော်ကြော်နှင့် အော်ခေါ်ရင်း ဖိနပ်ကလည်း မပါ။ တောထဲအနှံ့ လျှောက်ပြီးတော့ရောက်နေသည်။ ဤတောသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ပေါများသည်ကို သည်ကလေးက မသိနိုင်ပါ။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် အဝါတစ်ကန့်၊ အနက်တစ်ကန့်ဖြင့် ကျောလျားရှည်သော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

“အဖေ ... အဖေ အဖေ”

အသံကလည်း အောင်သည်။ ကျားကြီး၏နားထဲကို ခပ်စူးစူးပင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျားရိုင်းကြီးသည် ဖျတ်ခနဲဆို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမြင်လိုက်ရသည်ကား ကလေးငယ်တစ်ယောက်။

ကျားရိုင်းကြီးသည် အစာကို တစ်ညတာပတ်လုံး ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ သို့သော် ကံဆိုးခဲ့သည်။ သားကောင်တစ်ကောင်မှ မရ။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း အစာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းဗိုက်ချုပ်ကာ ဆာလောင်ပွတ်သိပ်နေခဲ့သည်။

ကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အစာအဖြစ် ဝမ်းဗိုက်ထဲဖြည့်တင်းရန် စိတ်ကူးရလိုက်၏။ ဤတစ်လုတ်တစ်ဆုပ်

စာလေးလောက်သည်ပင် သူ့အတွက် အာသာပြေလောက်မည် ဟု ထင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤတစ်နေ့တာအတွက် ဤကလေးကို ပဲ စိတ်အသာပြေအောင် အာဟာရအဖြစ် မှီဝဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးဆီကိုပင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား နေသည်။

ဤကလေးသည် သူ့အား ခုခံမည့်သူမဟုတ်။ ကျားရိုင်း ကြီးတစ်ကောင်ပါလားဟူသောအသိဖြင့် ကြောက်ရွံ့မှုကိုလည်း မသိ။ ထိုမျှလောက်အထိ နားမလည်။ သူ့လိုပဲ သီးခြားသတ္တဝါ တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံထားဟန်တူသည်။

ဖိုးတုတ်လေး၏ဆန္ဒက ပျောက်ဆုံးနေသောဖခင် မည် သည့်နေရာမှာ ရှိသည်ကိုပင်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ကျား ကြီးဆီကိုပင် ဦးတည်ပြီးတော့ သွားနေသည်။ ကျားရိုင်းကြီးက လည်း ဖိုးတုတ်လေးဆီကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်။

ဤသို့ဖြင့် ကျားရိုင်းကြီးဆီကို ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ကျားရိုင်းကြီးကလည်း ကလေးနှင့်အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ ...

“ဦး ဦး ... သားရဲ့အဖေကို တွေ့မိသလားဟင်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် မျှော်လင့်ချက်မျက်လုံးလေးတွေဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။ သူ့ကို ကျားကြီးက တစ်ချက်တည်းကိုက်ခဲ ပြီး ချီယူသွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိလိုက်စဉ်မှာပင် ကလေး၏အပြု

အမူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားဟန်တူသည်။ ကျားရိုင်းကြီး၏ ရိုင်း ပျူစူးရဲသောမျက်လုံးများသည် ချက်ချင်းပင် အရောင်ပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ မှိန်ကျသွားသလို ထင်ရသည်။

“ပြောပါဦး ... ဖေဖေက သားကိုထားခဲ့ပြီးတော့ ထွက် သွားခဲ့တာ၊ ပြန်လာမယ်လို့ ပြောပြီး ခုထိ ပြန်ရောက်မလာဘူး။ အဖေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ဦးသိရင် ပြောပါ”

ထိုအခါ ကျားရိုင်းကြီး၏မျက်လုံးများသည် ပိုပြီးတော့ အရောင်မှိန်ကာ ကျသွားခဲ့ပြန်သည်။ ရိုင်းရိုင်းသောအမူအရာများ က ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ကျားကြီးက လက်လျှော့လိုက် လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖိုးတုတ်လေး၏အပါးမှ ချက်ချင်းပင် လှည့် ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ကျားကြီးကို နားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာလေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဖခင်ကို တကြော်ကြော်ဖြင့် အော် ခေါ်ရင်း တောထဲအနှံ့ မကြောက်မရွံ့ပင် လျှောက်သွားနေသည်။

တစ်နေ့ကုန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကိုလည်း ခံစားလာခဲ့ရလေပြီ။

“အဖေလည်း ဘယ်သွားနေသလဲ မသိဘူး၊ သားကို လာခေါ်ပါတော့”

လျှောက်လှမ်းနေရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် မာလကာပင်ကြီးတစ်ပင် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မာလကာသီးများသည် အပင်ပေါ်မှာ မြွတ်သိပ်ခွာပင် သီးနေကြသည်။

ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးသည် မာလကာပင်ပေါ်ကို တက် ကာ အပင်ခွကြားမှာထိုင်ပြီး မာလကာသီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ် လုံး ခူးဆွတ်ကာ စားနေသည်။ ဝသွားပြီဆိုတော့မှ အပင်အောက် ကို ဆင်းလာသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ မာလကာသီးနှစ်လုံးတွဲကြီးကို အညှာမှ ကိုင်ကာ ယူလာခဲ့လေ၏။ ဤလေးနှစ်သားလောက်လေးသည် မင် သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်သည်။

“ဒါ အဖေစားဖို့”

သစ်ပင်အောက်ကိုရောက်သောအခါ မာလကာသီးများ ကိုကြည့်ပြီးတော့ ပြောသည်။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေး၏ဖခင်သည် မည်သည့်နေရာကို ရောက်နေမှန်းမသိ။ ဖိုးကလည်း တဖြည်း

ဖြည်းနှင့် ချုပ်စပြုလာခဲ့ပြီ။ ဖိုးတုတ်လေးမှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာ ခဲ့ရပြန်သည်။

“အဖေ အဖေ ... အဖေ ဘယ်မှာလဲ၊ သားကို လာ ခေါ်ပါဦး၊ သားကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

အားတင်းထားသည့်အထဲက ဖခင်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်ရင်း ငိုမိသည်။ မှောင်စပြုလာတော့ ကြောက်စိတ်ဝင်လာခဲ့ ခြင်းပင်။ ထိုစဉ် ဖိုးသားများကလည်း တစ်မုဟုတ်ချင်းပင် တက်လာခဲ့လေသည်။

‘ဂျိမ်း ဂျိမ်း ဂျိမ်း’

ဖိုးခြိမ်းသံတွေကလည်း နားကွဲမတတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ ကြသည်။ လျှပ်စီးတွေကလည်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။ ဖိုးတုတ်လေး သည် ယင်းအသံများကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရအောင်ပင် ကြောက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“အဖေ အဖေ ... ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

လန့်ကာအော်ရင်း ဘယ်လိုသွားရမှန်းမသိ။ တစ်နေရာ တည်းမှာပင် စုံရပ်နေမိသည်။ မကြာမီ ဖိုးရော လေပါ တိုက်ခတ် လာလေသည်။

‘ဝူး ဝူး ဝူး ... ဝေါ ဝေါ ဝေါ’

သစ်ကိုင်းတွေက ကျိုးပြတ်ကျလာခဲ့ကြသည်။

'ဝုန်း ဖြောင်း'

ဖိုးတုတ်လေးနှင့် မနီးမဝေးမှာ ကျသည်။ ထို့ကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီးတော့ ဦးတည်ရာကို စွတ်ရွတ်ပြီးတော့ ပြေးသည်။ လက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာသောကြောင့် အချို့သစ်ကိုင်းများက လေထဲလွင့်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း ဖိုးစိုရွဲလျက်ရှိနေလေပြီ။

ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့်ရှိနေရာက အသိဉာဏ်လေးတစ်ခုက ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာမှာ ဖိုးခိုနေဖို့ပင်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးခိုရန်နေရာကို ရှာသည်။ သိပ်အမှောင်ကြီးမကျမီမှာ သူ လုံခြုံမည်နေရာကို ရှာတွေ့မှဖြစ်မည်။

'ရိုမ်း ရိုမ်း ရိုမ်း'

ဖိုးခြိမ်းသံတွေကလည်း အဆက်မပြတ်ပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖိုးဦးလေဦးဖို့ မှတ်သန်အဝင်က ကြမ်းသည်။ လျှပ်စီးကလည်း ပြို့ပြို့ပြက်ပြက်နှင့် လင်းနေလိုက်ကြသည်မှာ တစ်တောလုံး လင်းသွားလိုက်၊ မှောင်သွားလိုက်နှင့်။ တစ်ကြိမ်တွင် လျှပ်စီးကလည်း ဝင်းခနဲအလက်၊ ဖိုးကလည်း အခြိမ်း ...

'ရိုမ်း ရိုမ်း ရိုမ်း ... ခြင်'

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ ဖိုးကြီးက တစ်နေရာကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။ အနီရောင်အလင်းတန်း

ကြီးတစ်ခုသည် အောက်ကို တန်းပြီးတော့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် နားကွဲမတတ်ထွက်ပေါ်လာသော ပေါက်ကွဲသံကြီးကြောင့် မြေပြင်ပေါ် မှောက်ချပြီးဝပ်နေမိလိုက်သည်။ သို့မတိုင်မီ အနီရောင်အလင်းတန်းကြီးကျဆင်းသွားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏အသံဖြင့် ရုတ်တရက်စဉ်းစားမိသွားကာ အကာအကွယ်ယူမိလိုက်ခြင်းပင်။ ဖိုးကြီးပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဖိုးရေထဲမှာ တစ်ခဏကြာသည်အထိ ဝပ်နေမိလိုက်သေးသည်။ နေရာမှ ပြန်ထသည်။

ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် ရှိနေသည်။ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ။ ဖိုးကလည်း ချုပ်နေပြီ။ သဘာဝအလင်းရောင်က ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အဆက်မပြတ် လင်းလက်နေသော လျှပ်ရောင်ကြောင့်သာ ဝန်းကျင်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် စောစောက ဖိုးကြီးပစ်ချလိုက်သော နေရာကိုပင် အာရုံကရောက်နေသည်။ ယင်းနေရာဆိုကလည်း လျှပ်စီး မကြာခဏ လက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ယင်းဘက်ဆီကိုပင် ဦးတည်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်းက ...

“ကျွတ် ကျွတ်”

'ဖြောင်း ဝုန်း'

သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းက သူ့ရောက်နေသည့်အပင်ကြီးထက်ဆီက ကျိုးပြတ်ပြီးတော့ ကျလာခဲ့သည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ အနားက ပွတ်ပြီးတော့ ကျသွားခဲ့လေ၏။ သစ်ကိုင်းအလုံးကြီးက သူ့ဘေးနားမှာ ပွတ်၍ ကျသွားခဲ့သော်လည်း ကိုင်းဖျားက ဖိုးတုတ်လေးကို ပွတ်ကာ ထိသွားခဲ့သည်။

“အား”

ဖိုးတုတ်လေး လွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ်တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် လိမ့်ဆင်းသွားခဲ့လေရာ အရှိုန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း အောက်ကိုကျသွားခဲ့လေသည်။ တစ်နေရာကို အရောက်တွင် ရပ်တံ့သွားခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးမှာ တော်တော်နှင့် မထနိုင်။ နောက်တော့မှ ကုန်းရုန်းပြီးတော့ ထလာခဲ့ရသည်။ မျက်နှာကလည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ခံစားနေရသည်။ လေက ထန်နေသည်။ မိုးကလည်း ရွာချနေသည်မှာ ရာဝင်အိုးကြီးထဲက ရေများကို သွန်ချနေသလို အဆက်မပြတ်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ကြောက်ရမှန်း၊ လန့်ရမှန်းပင် မသိတော့။ ချက်ချင်းပင် စိတ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အကြောက်ကြီးပြီး ဟန်သွားခဲ့လေသလားမသိ။

ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ လင်းလက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်အောက်တွင် ထင်းခနဲ ထင်းခနဲဆို ပေါ်လာသော အဆောက်

အအုံကြီးတစ်ခု။ ဖိုးတုတ်လေး၏တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် ရွှဲနှစ်နေသည်။ ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုပင် ယင်းအဆောက်အအုံကြီးဆီကို ဦးတည်ပြီးမော့ သွားနေသည်။ မကြာမီမှာပင် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ရှေ့မှာ ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ကြီး၏ပုံသဏ္ဍာန်က ထူးဆန်းနေသည်။ ဂူလိုလို လုံးလုံးခုံးခုံးကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိပ်မှာ တြိဂံပုံအချွန်ကြီး တစ်ခုက ရှိနေသည်။ အမိုးလိုလို ထီးကြီးတစ်ချောင်းကို ထောင်ထားသလိုပင်။ သို့သော် အိမ်လှုံပဲ ယူဆ၍ ရသည်။

ဖိုးတုတ်လေးက ထိုအိမ်နှင့်တူသောအနားကို ရောက်သွားခဲ့သည်နှင့် တံခါးသည် အလိုလိုပင် ပွင့်သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပွင့်သွားမှသာ တံခါးရှိသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ နဂါးက အိမ်နံရံနှင့် တံခါးမျက်နှာပြင် တစ်ပြေးတည်း ဖြစ်နေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲကို ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ အထဲကိုရောက်သွားခဲ့သည်နှင့် တံခါးလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်ပြီးတော့ ပိတ်သွားခဲ့လေသည်။ ပြင်ပမှ မိုးသံ လေသံ၊ မိုးခြိမ်းသံများကို လုံးဝမကြားရတော့။ အိမ်ကြီးကား အသံလုံလွန်းလှပေသည်။

အိမ်ကြမ်းပြင်က ပြောင်စင်တောက်ပလွန်းနေ၍ သူ ဆက်မလျှောက်ရဲတော့။ ရေတွေ တောက်လျှောက်စိုသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာမှာတင် ရပ်နေမိလေသည်။

သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲပေါ်တွင် အငွေထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းဟင်းပန်းကန်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟင်းခုံ၊ ထမင်းခုံများသည် သူ့ဆီကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပိုပြီးတော့ ခံစားလာခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် စားပွဲဆီကိုလည်း မသွားရဲပါ။ စိတ်မရဲတာလည်း ပါသည်။ ရေစိုအဝတ်အစားများကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ...

ခန်းဆီးလိုက်ကာတစ်ခုသည် သူ့ရှေ့မှာ လွန်လူးသွားသည်။ ကြောင်ဖြူကြီးတစ်ကောင်က လိုက်ကာအောက်မှ တိုးထွက်လာသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဆက်လျှောက်မလာတော့ဘဲ နေရာမှာတင် ရပ်တံ့သွားသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ကြောင်ဖြူကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြောင်ဖြူကြီးကလည်း ဖိုးတုတ်လေးကို အေးဆေးစွာပင်ကြည့်နေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ကြောင်ဖြူကြီးက စားပွဲပေါ်မှ အစားအစာများကို တက်စားလေမလားဟု စိုးရိမ်နေမိသည်။

“ဒီကြောင်ဖြူကြီးသာ စားသွားရင် ငါ စားရတော့မှာ

အခန်း (၂)

ဖိုးသည်းညအိမ်ကြီး

အိမ်ထဲကိုရောက်သွားသောအခါ ပြင်ပမှ ဖိုးသံ လေသံများက အထဲကို ရောက်မလာကြတော့။ အသံလုံသောအိမ်ကြီးတစ်အိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂရုပြုပြီးတော့ နားစိုက်ထောင်လျှင် ပြင်ပမှအသံများကို တိုးတိုးသဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရမည် ဖြစ်သည်။

ဖိုးတုတ်လေး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိုးရေများနှင့် ရွှဲနှစ်လျက် နို့နေသည်။ ကြမ်းပြင်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကျနေသောရေများကြောင့် အိုင်ထွန်းသွားခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးသည် အပြင်ကကြည့်ကကြီးမားနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း အထဲတွင် ပိုပြီးတော့ ကျယ်ဝန်းနေသည်။

မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ဖြူတုတ် ... နင် ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ အထဲကို ပြန်ဝင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသောအသံတစ်သံ။ ထိုအခါ ကြောင်ဖြူကြီးသည် နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ လိုက်ကာအောက် ကို ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် လိုက်ကာကို လှစ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ ဆံထုံးကြီးကို ထုံးထားသည်။ နားတောင်းကြီးနှစ်ခုကိုလည်း ပန်ဆင်ထားသည်။ ဒေါင်းဘယက်ကြီးတစ်ကုံးက ရင်ညွန့်အောက်ကိုရောက်နေသည်။ နှစ်လက်မခန့်ထူသော ပန်းလက်ကောက်ကြီးတစ်ခုက ဘယ် ဆက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဝတ်ထားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် အရေပြားက လျော့တိလျော့ရဲမရှိဘဲ တင်းမာလျက်ရှိသည်။ ဆိုလိုသည်က သူ့အိုရပ်ပပေါက်ဘဲ မျက်နှာချိုသည်။ အကြင်နာတရားနှင့် ပြည့်စုံ သည်။ သူမသည် ဖိုးတုတ်လေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

“ဟင် ... သားလေးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတွေ ရွှံ့နှစ်နေပါလား။ အဘွား အဝတ်အစားလဲပေးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ထမင်းစားကြတာပေါ့နော်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် အမျိုးသမီးကြီး၏ အကြင်နာပြည့်

လျှမ်းသောမျက်လုံး။ မျက်နှာအမူအရာနှင့် သိပ်ပွေ့သောစကား တို့ကြောင့် ကြောက်စိတ်များ ကင်းမဲ့သွားခဲ့ရသည်။ ဤသို့သော နွေးထွေးသည့်ဆက်ဆံမှုမျိုးကို သူ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးပေ။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေး၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ် အစားများကို ချွတ်ပြီး တဘက်ပွဲကြီးတစ်ထည်ဖြင့် ရေစိုနေသည် များကို သုတ်ပေးသည်။ ထိုအခါ ပါးပြင်မှ အစင်းကြောင်းကြီး တစ်ခုကို တွေ့သွားခဲ့လေသည်။ သွေးစို့လျက်ရှိသည်။

“ဟင် ... လမ်းမှာ ဒဏ်ရာရလာခဲ့တယ် ထင်တယ် ... ကျွတ် ကျွတ်”

အမျိုးသမီးကြီးက စုတ်သပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ပုလင်းလေးတစ်လုံးထဲမှ ဆေးမှုန့်များဖြင့် သိပ်ပေးလိုက်လေ သည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ မျက်နှာက အနည်းငယ် ရှုံ့မဲ့သွားခဲ့သည်။

“စပ်သလား သား ... မနာပါဘူးကွယ်၊ ယောက်ျားပဲ အားတင်းမှပေါ့၊ သား ရှေ့ဆက် လူလုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒါလောက်ကလေးနာတာကို ကရုမစိုက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သား မစပ်တော့ပါဘူး”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့ကွဲ့”

အဘွားအိုဟုသာ သူမကိုယ်သူမ ပြောသော်လည်း အို မင်းလောက်သည်အရွယ်မျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ

မှာ ငယ်မူငယ်သွေးက ပြန်ပြီးတော့ ပေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဟု မထင်ရတော့။ ဤသို့ ပြောင်းလဲမှုများရှိနေသည်ကို ဖိုးတုတ်လေးက မရိုင်းစားမိ။ ကလေးဆိုတော့ အကဲခတ်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိပေ။

ဖိုးတုတ်လေး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်းသောအဝတ် အစားများ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး သစ်လွင်သောအဝတ်အစားများက ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဆံပင်များ ခြောက်သွေ့သွားအောင် အဝတ်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးသည်။ ဆီထည့်ကာ သစ်သားဘီးခုံးလေးဖြင့် ခေါင်းပြီးပေးသည်။

“ကဲ သား ... ထမင်းဆာလှရောပေါ့ ... လာ”

စားပွဲဆီကိုခေါ်သွားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဟင်းနှင့်နယ်ဖတ်ပြီး ခွံ့ပေးလေသည်။ ဟင်းများကား သုံးလေးမယ်ဖြစ်သည်။ အရသာကလည်း ရှိလှပါတီတောင်း။ ဤသို့ လျှာအရင်းမြက်စေသော ဟင်းကောင်းမျိုးကို ယခုလို စားဖို့မဆိုထားဘိ ... အိပ်မက်ပင် မမက်ရဲပါ။ ထမင်းစား၍ ဝသောအခါ မုန့်အချို့နှင့် ဖျော်ရည် တစ်မျိုးကို တိုက်သည်။

အပြင်တွင် ဖိုးလေက ထန်သည်းနေဆဲပဲလား။ လေတိုက်ကြမ်းကာ သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးပြတ်ကျနေဆဲပဲလားဆိုတာ မသိဟော့ပါ။ အကယ်၍ ဖိုးခြိမ်းကာ ဖိုးကြိုးပစ်နေသည့်တိုင်

ဤအိမ်ကြီးထဲက မကြားနိုင်ပါ။ လွန်စွာမှ အသံလုံသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“သား အိပ်ချင်တယ်”

ဖိုးတုတ်လေးမှာ တောထဲမှာ ပင်မန်းခဲ့သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဗိုက်ပြည့်သွားခဲ့သည်က တစ်ကြောင်းမို့ အိပ်ချင်လာခဲ့လေသည်။ အိပ်ချိန်လည်း ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“အေး အေး ... သားအိပ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးကို ပွေ့ချီကာခေါ်သွားသည်။ အခန်းတစ်ခုထဲကို ဝင်သွားသောအခါ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခေါင်းအုံး၊ မွေ့ရာကမှအစ အကျအနက်ကို ရှိနေလေသည်။

“ကဲ သားလေး ... ဒီမှာအိပ်နော်၊ တစ်ယောက်တည်းကော အိပ်ရဲရဲလား”

“သားတစ်ယောက်တည်း အိပ်နေကျပါ ... အိပ်ရဲပါတယ်”

“အေး အေး ... အိပ်တော့၊ ငါ့သားက သတ္တိကောင်းတာပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးကို ရွတ်ခနဲဆို နမ်းကာ အိပ်ရာပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ စောင်ကိုလည်း သေချာစွာ

ပင် ခြုံပေးလိုက်သည်။ မိုးတုတ်လေးသည် မိုးမိကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေရာက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နွေးလာခဲ့လေသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်လည်း ပင်ပန်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါကျမှ အမျိုးသမီးကြီးသည် အိမ်ခန်းထဲမှ အေးဆေးစွာပင် ထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုညသည် မိုးညဟုပင်ခေါ်နိုင်သည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာပင် တဖွဲဖွဲနှင့်ရှိနေရာ မိုးပေါက်များက အကျစ်လော့ခဲ့ရာက တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် ရွာချလိုက်လေတော့သည်။ မိုးက လေကိုပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။ လေအတိုက် ကြမ်းလာသည်။ သစ်ကိုင်းများသည်ပင် ကျိုးပြတ်၍ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

ကိုကျော်ခေါင်သည် အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲဆို ထထိုင်မိလိုက်သည်။ မှောင်မည်းမည်းအခန်းထဲတွင် ဘာမှ မမြင်ရဘဲ ကြောင်တောင်ကောင်ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

မိုးသံလေသံကြားထဲမှာ အစ်တစ်တစ်အသံတစ်သံက

ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ ထိုင်နေသည်ကို သူမသည် မည်သို့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေပါသလဲ။ သူ၏ကိုယ်ထဲတွင် ရှိနေတတ်သော အတွင်းသိစိတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ငါ အိပ်လို့မရဘူး”

“အိပ်မှာသာ အိပ်စမ်းပါ။ မိုးရွာတာ၊ လေတိုက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့သဘာဝပဲဟာ”

ဒေါ်ဇာယုက အိပ်နေလျက်ကပင် ပြောလိုက်လေသည်။ သည့်နောက် ဘာသံမှ မကြားရတော့။ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ဟန်တူသည်။ အင်းလေ... သူကတော့ အိပ်ပျော်မှာပေါ့။ အိပ်ပျော်နိုင်မှာပေါ့။

‘ဂျိမ်း ဂျိမ်း’

မိုးခြိမ်းသံက မြေတုန်ဟည်းကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဖျစ် ဖျစ် ဖျစ် ဖျစ်’

လျှပ်လက်သံတွေကလည်း တဖျစ်ဖျစ်နှင့် လင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ။ ထင်ကြားအပေါက်များထဲက ဝင်လာခဲ့သည့် အလင်းရောင်များ။ ကိုကျော်ခေါင် ပိုပြီးတော့ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ရှင် အိပ်တော့လေ၊ ဘာကိုမှ မတွေးနဲ့၊ စိတ်ထဲမှာ မထားဘဲ ပျောက်ပစ်လိုက်”

“မင်းဘာသာမင်း အိပ်စမ်းပါကွာ”

ကိုကျော်ခေါင်သည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချလိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးကတော့ ရွာကောင်းတုန်း လျှပ်တွေကလည်း ပြက်လိုက်သည်မှ ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ။

‘ရိုမ်း ရိုမ်း ရိုမ်း ... ချင်’

ကျယ်လောင်သော မိုးခြိမ်းသံကြီးက ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။ မြေပြင်သည်လည်း သိမ့်သိမ့်တုန်သွားခဲ့ရသလို တစ်အိမ်လုံးလည်း ခါထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဘုရား ဘုရား”

ကိုကျော်ခေါင်မှာ ပူပင်သောက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကာ ဘုရားတမိသွားခဲ့ရလေ၏။

မနက်မိုးမလင်းမီမှာပင်လျှင် မိုးရော လေရော တိတ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကိုကျော်ခေါင်မှာ တောစပ်ကို ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ တစ်ညလုံး မိုးရွာထားခဲ့သဖြင့် ဗွက်များ၊ ရေအိုင်များဖြင့်

အိုင်ထွန်းလျက်ရှိသည်။ ကိုကျော်ခေါင်သည် ဇောကပ်ကာ တောထဲကို ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်ပင်လျှင် လျှောက်၍မရတော့၊ ဒုန်းစိုင်းကာ ပြေးလာမိခဲ့သည်။

“သား သား”

စိတ်ထဲက သား သားဟု တသားတည်းပင် ခေါ်နေမိသည်။ စိတ်ထဲက ခေါ်နေမိသည်ကို အားမရ၍ နှုတ်ကပါ ခေါ်နေမိသည်။

“သား သား ... ငါ့သားလေး”

ပြေးရင်းလွှားရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်။ ကျားစာပဲ မိသွားပြီလား။ ဝံစာပဲ မိသွားလေမလား။ သစ်ကြုတ် (ကျားသစ်) ပဲ အကုတ်ခံရခဲ့ပြီလား ... လားပေါင်းများစွာဖြင့် ဖွန်ထူလျက်ရှိသည်။ ထို့အပြင် ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်ပြင်းပြသောဝေဒနာကို ခံစားနေရလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း သစ်ကိုင်းပြတ်များ၊ လဲကျနေသောသစ်ပင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါ့သားလေး သစ်ပင်များ ပိသွားခဲ့ပြီလား”

အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံပင် တွေးပြီးတော့ ပူပန်နေမိရသည်။ အသက်ရှင်လျက်မှ ပြန်တွေ့နိုင်ပါ့မည်လား။ ခြေထောက်နှင့် မြေကြီး ထိရကောင်းမှန်းပင် မသိတော့။ လမ်းတွင် မိုးကြိုးခကာ မီးလောင်ကျွမ်းပြီးစ အပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မီးခိုးများက တလူလူဖြင့် ထွက်နေကြဆဲ။

မိုးကြိုးပစ်ရာ မိုးဒြိုမ်းသံကိုကြားခဲ့ရာတွင် သားဖြစ်သူ သည် လွန်မင်းစွာပင် ထိတ်လန့်သွားခဲ့မှာ မလွဲ။ ကြောက်အား ကြီးပြီး ငုတ်တုတ်ပင်သေသွားနိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သားကိုထားခဲ့ သည့်နေရာကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးကိုထားခဲ့သည့် အပင်ကြီးဆီကိုရောက်သွား သောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပျာယာခတ်သွားခဲ့ရသည်။

“သား သား”

ဖိုးတုတ်လေးကို သူ မတွေ့။ မရှိတော့။ မုန့်ကို လက်မှာ ကိုင်ကာ အပင်အောက်တွင်ထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားငယ်။ ယခုမရှိတော့။ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မျက်ရည် တွေက စားဆီးမရတော့။ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ တရဟောပင် ထွက်ကျလာခဲ့သည်။

“သား သား ... ဖိုးတုတ်လေးရေ”

ဆို့နှင့်ကြော့ကွဲသောအသံဖြင့် အော်ခေါ်မိလိုက်လေတော့ သည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ချလိုက်ကာ တဟီးဟီးဖြင့် ငိုကြွေး နေမိလေတော့သည်။ ထိုစဉ် ...

“အ ... အဖေ”

... ထဲတွင် အဖေဟု ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ

လေသည်။

“ဟင်”

သူ ဆတ်ခနဲဆို ဖြစ်သွားသည်။ နားယောင်ကာ ကြားမိ လေသလားဟု။

“အဖေ ... အဖေ အဖေ”

အဖေခေါ်သံကို ထပ်မံ၍ ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရပြန် သည်။ သစ်ပင်ကြီး၏အကွယ်တစ်ဖက်မှ လာသည့်အသံဟု ယူ ဆမိရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာကို ပြေးသွားခဲ့လေရာ ...

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံးတွေကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရ သည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ပင်စည်ကိုနှိ၍ထိုင်ကာ အိပ်ပျော်နေ သည်။ နှုတ်ကလည်း အဖေ အဖေဟု ယောင်ယမ်းပြီးတော့ ခေါ်နေလေသည်။

“သား သား”

ကိုကျော်ခေါင်သည် ဖိုးတုတ်လေးကို ဆွဲယူကာ ရင်ခွင် ထဲ ထည့်ထားမိလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း

မိုးတုတ်လေးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်နေသည့်တိုင် တရှူးရှူးနှင့် အိပ်မောကျနေဆဲပင်။ နှုတ်မှလည်း အဖေ အဖေဟု ခေါ်ဆိုနေဆဲ။

“အဖေ အဖေ”

“သား သား ... အဖေဒီမှာလေး သားဆီကို ရောက်နေပြီ၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

မိုးတုတ်လေး၏ကိုယ်ကို လှုပ်ကာခေါ်သည်။ သားဖြစ်သူသည် တစ်နေလုံး တစ်ညလုံး သူ့ထားခဲ့သည့်နေရာမှာပဲ ရှိနေသလား။ လေဒဏ် မိုးဒဏ်များကို မကာကွယ်နိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်

ပင် ထိုင်နေခဲ့လေသလားဟု ...။

သူသည် သားငယ်ကို ငုံ့ကာ ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်”

သားငယ်၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် နဂိုဝတ်ထားခဲ့သည်များ မဟုတ်တော့။ သစ်သစ်လွင်လွင်မဟုတ်သည့် တိုင် လွန်စွာမှပင် ကောင်းမွန်နေသည်။ ဘောင်းဘီတိုမဟုတ်တော့ဘဲ ဘောင်းဘီရှည်ကလေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ နားမလည်နိုင်တော့။

ထို့အပြင် သားငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် နွေးထွေးလျက်ရှိနေသည်။ တစ်ညလုံး မိုးမိထားခဲ့လျှင်လည်း ယခုလောက်ဆို တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနမ်းလျက် ရှိနေလောက်လေပြီ။

“ဟင် ... ငါ့သားလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကို ဘယ်သူ လဲထားပေးခဲ့ပါလိမ့်”

အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ထို့အပြင် နှိုးသည့်တိုင်မနိုးဘဲ ဤမျှလောက်အထိ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်။ အိပ်ပျော်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သတိလစ်ကာ မေ့မြောနေတာလားဟုပင် စိုးရိမ်မိသွားခဲ့ရလေသည်။

“သား သား ... ထတော့လေ ... ထတော့ ထတော့” ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်နှိုးမိလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါကူမှ

တစ်ချက် လွန်လူးသွားကာ မျက်လုံးတွေက ပွင့်လာခဲ့လေသည်။
ဖခင်၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့သွားသောအခါ ...

“ဟင် ... အဖေ”

အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ဝမ်းသာသွားခြင်း စသည့်အမှုအရာ
များ ဖြစ်ပေါ်သွားကာ ဖခင်ကို တင်းတင်းပင်ပြန်ပြီးတော့ ဖက်
ထားမိလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဘယ်ဘက်ပါးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ
အစင်းကြောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စောစောက
ရင်ခွင်ထဲ ဖိကပ်ထား၍ ကွယ်နေကာ မမြင်မိ။

“ဟင် သား... ဒီပါးပေါ်ကဒဏ်ရာဟာ ဘယ်လိုရလာ
ခဲ့တာလဲ”

“မိုးတွေရွာနေတုန်းက သစ်ကိုင်းကျိုးကျတော့ သားကို
ထိသွားတယ်။ သား လဲကျသွားခဲ့တာပေါ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ အခုကော နာသေးသလား
ဟင်”

“မနာတော့ဘူး။ အဘွားက သားကို ဆေးထည့်ပေးတာ
ပျောက်သွားပြီ”

“ဟင် ... ဘာပြောတယ်။ အဘွားက ... ဟုတ်လား။
ဘယ်က အဘွားလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲသား”

ကိုကျော်ခေါင်သည် တအံ့တဩနှင့်မေးမိလိုက်သည်။

“ဟို ဟို ... သား အဖေကိုလိုက်ရှာရင်း မိုးတွေက
ရွာတယ်။ လေတွေကလည်းတိုက်တယ်။ သားကြောက်တာပေါ့။
မိုးမရွာခင်က ကျားကြီးတစ်ကောင်နဲ့လည်း တွေ့တယ်။ အဖေကို
တွေ့သလား မေးကြည့်တော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်
သွားတယ်”

“ဟင် ... သား သားက ကျားကြီးတစ်ကောင်နဲ့တွေ့
တယ် ... ဟုတ်လား။ ဘုရား ဘုရား ... အဲဒီကျားကြီးက
သားကို ရန်မရှာသွားဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... ရန်မရှာဘူး။ ကျားကြီးက သဘော
ကောင်းပါတယ်”

ကိုကျော်ခေါင်သည် ဖိုးတုတ်လေး၏စကားကို ယုံရခက်
မယုံရခက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ တောထဲမှာ တစ်နေ့လုံး တစ်
ညလုံး တစ်ယောက်တည်း နေနေခဲ့ရပြီး ယခုလို ဘေးမသိ
ရန်မခဘဲ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ရှိနေသည်ကိုပင် အံ့အားသင့်နေ
မိသည်။ ထူးဆန်းနေသလို ဖြစ်နေမိသည်။

“သားက တောထဲကို လျှောက်သွားတော့ ဘယ်သူနဲ့
တွေ့ခဲ့လို့လဲ”

“အဘွားနဲ့တွေ့ပါတယ်ဆို၊ အဘွားက သားကို ရေရှိနေ
တာကိုလည်း သုတ်ပေးတယ်။ အဝတ်အစားလည်း လဲပေးတယ်။

ပြီးတော့ ထမင်းလည်း ကျွေးတယ်၊ ဟင်းက အရသာရှိလိုက်တာ၊ ဒီလိုကောင်းတဲ့ဟင်းမျိုး တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး”

“အင်း ... ပြီးတော့ ပြောပါဦး။ နောက်ထပ်ဘာတွေ ဖြစ်သေးသလဲဆိုတာ”

“ပြီးတော့ သားကို အိပ်ခိုင်းတယ်၊ အိပ်ရာကလည်း သိပ်ပြီးတော့ နူးညံ့တာပဲ အဖေ၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ထမင်းထပ်စားရတယ်၊ ပြီးတော့ အဘွားက အဘွားက ...”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ထိုနေရာတွင် ရပ်သွားသည်။ စကားမဆက်တော့။

“ပြောလေ သား ... အဘွားက ဘာဖြစ်သလဲလို့”

“သား သား ဘာမှမသိတော့ဘူး အဖေ”

“ထပ်ပြီးစဉ်းစားစမ်းပါဦးကွယ်၊ သား မေ့နေတာဖြစ်မှာပါ”

သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးသည် နောက်ထပ် ဘာကိုမှ မပြောနိုင်တော့ပေ။ တောထဲ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသောသားငယ်ကို ခရီးသွားတွေကတွေ့ပြီး ထမင်းကျွေးခဲ့လေသလား။ အဝတ်အစားလဲပေးခဲ့လေသလား။

မိုးထန် လေထန်၍ ရှေ့ခရီး မဆက်နိုင်ကြဘဲ ဂူလိုအထဲမှာ တည်းခိုကြရင်း သားငယ်နှင့် တွေ့သွားကြတာပဲ ဖြစ်လိမ့်

မည်။ မနက်မိုးမလင်းမီ ထိုသူတို့ အိပ်ပျော်နေကြစဉ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသလား။

ဖိုးတုတ်လေး၏စကားထဲတွင် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၊ ကောင်းမွန်သော အစားအစာ၊ အဘွားအို၊ ကျားကြီး စသည်တို့လည်း ပါလာသည်။ ယင်းတို့ကို အိပ်မက်မက်ပြီး စိတ်မှာစွဲနေခဲ့သလား။ အမှန်က မည်သည်နည်း။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိမိ မဆင်ခြင်ဘဲ ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည့် သားခမျာ မသေမပျောက်ဘဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရသည်ကိုပင် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး၊ ကျေနပ်၍မဆုံးခဲ့။

“သားရယ် ... အဖေက သားကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး မှတ်နေတာ၊ အဖေ မှားပါတယ်သားရယ် ... အဖေ့အမှားတွေပါ”

ကိုကျော်ခေါင်က သားကိုဖက်ကာ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် နှင့်ပင် တောင်းပန်နေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကတော့ သူ့အဖေ၏ စကားကို နားမလည်။

“သားလည်း အဖေ့ကို စိုးရိမ်နေတာ၊ မိုးရွာတော့ လေတွေက တိုက်၊ မိုးကြိုးတွေက ပစ်နေတော့”

“ကဲ ကဲပါသားရယ် ... အဖေလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သားလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လာ ... တို့သားအဖ ရွာကိုပြန်ကြ

ရအောင်”

သားကိုကောက်ကာချီလိုက်လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးမှာ ဖခင်နှင့်အတူ ရွာကိုပြန်ရတော့မည်ဆို၍ ပျော်သွားခဲ့သည်။ မိမိ၏ သားကို ဖိုးထဲလေထဲမှာ ကူညီခဲ့ကြသောသူများကို ကျေးဇူးတင် နေမိသည်။ သူတို့ပေးသောအသက်ပင် ရှိတော့သည်။

အကယ်၍သာ မိမိ၏သားငယ်သည် တောထဲမှာပျောက် ဆုံးသွားခဲ့လျှင် မိမိကိုယ်မိမိ မည်သည့်အခါမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့ မှာ မဟုတ်တော့။

ဒေါ်ဇာယုသည် သားကိုချီပြီး ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည့် ကိုကျော်ခေါင်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညှိပုပ်သွားခဲ့သည်။

“ကိုကျော်ခေါင် ... ရှင် ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပြောတဲ့စကား မတည်ဘူး၊ ရှင်ပြောတော့ ဒီကလေးကို ...”

သူမသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တံ့သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဖိုးတုတ်

လေးမှာ ဒေါ်ဇာယု၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မဇာယု ... မင်းဟာ ငါ့ကို ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ခိုင်းတာပဲ၊ မင်းရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ငါ့သား အပေါ်မှာ ရက်စက်မိခဲ့တယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ ... တောထဲမှာ ကျားစာမဖြစ်ခဲ့လို့”

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်လိုစိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ ကိုကျော် ခေါင်၊ ရှင် ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ကတိ ဖျက်တာလား”

ဒေါ်ဇာယုကလည်း မအောင့်နိုင်။ သားအဖကို အိမ်ပေါ် အတက်မခံဘဲ အပေါက်ဝမှပိတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာကတိလဲ ... ဖယ်စမ်းကွာ”

ကိုကျော်ခေါင်သည် ကိုယ်လုံးနှင့်တိုက်ကာ တွန်းထိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကို တက်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ဇာယုလည်း ချက်ချင်းပင် တက်လိုက်သွားခဲ့လေ၏။

“သား ... အိမ်နောက်ဘက်မှာ သွားဆော့နေ”

ဖိုးတုတ်လေးသည်လည်း ဒေါ်ဇာယုနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လို၍ အတော်ပင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အိမ်အနောက်ဘက်ကို ဆင်းသွားကာ ခြံထဲကိုရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ဖိုးတုတ်လေး မရှိ တော့မှ ဒေါ်ဇာယုကလည်း ထင်တိုင်းကြံလေတော့သည်။

“ကိုကျော်ခေါင်... ရှင် အဲဒီကလေးကို တောထဲသွား ပစ်ခဲ့တယ်ဆို၊ ရှင် တစ်နေရာမှာထားခဲ့ပြီး ဒီမနက်မှာ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ငါ ငါ့သားကို မင်းစကားနားထောင်မိပြီး တောထဲမှာ သွားပစ်ထားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ငါ့အတွက် အဆိပ်အတောက်ပဲ၊ အဲဒီအဆိပ်ကို ငါစားမိခဲ့လို့ ငါ့သားအပေါ်မှာ မဆင်မခြင် ပြုမိခဲ့တယ်၊ ငါ့အမှားကို ငါသိလို့ ခုမနက်မှာ တောထဲသွားပြန်ရှာလာခဲ့တာ ...။

ကံကောင်းလို့ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ပြန်တွေ့ရတာ၊ မင်း ငါ့စိတ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တာရှည်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှာလဲ ဇာယု၊ သားသာ တောထဲမှာ ပိုးစိုးပက်စက်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ငါ ဒီတစ်သက် ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ရှင် ... ရှင်ဟာ တော်တော်ကို မိုက်ကန်းတဲ့သူပဲ၊ ကောင်းပြီလေ ... ရှင်တို့သားအဖ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်ကြဦးမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြဦးပေါ့၊ ဇာယုတဲ့ဟေ့”

သူမသည် ခြေကိုဆောင့်နင်းကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

“တောက် ... ငါ မီးခဲကိုမျှထားတာ၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေက လူမဆန်တော့ဘူး၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မင်းရဲ့သိမ်း

သွင်းမှုနောက်ကို ဘာကြောင့်များ အလွယ်တကူနဲ့ ပါသွားခဲ့ပါလိမ့်၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး... ငါ့သားလေးကို မင်းနဲ့အတူထားလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်တော့ဘူး”

ကိုကျော်ခေါင်သည် လည်ချောင်းဝမှာ နင်နေသော တံတွေးကို နာကျင်စွာပင် မျိုချလိုက်မိလေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် အိမ်ပေါ်ကိုမတက်။ ခြံထဲမှာပဲ တစ်နေ့လုံး နေနေသည်။ တောထဲက ပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက ဒေါ်ဇာယုနှင့် ထပ်ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ကြောက်နေမိသည်။

ကိုကျော်ခေါင်သည်လည်း သားကို အိမ်ပေါ်တက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ပင် သွား၍ခေါ်သည်။ ထမင်းကျွေးလည်း မစား၊ ငြင်းဆန်သည်။

“သား ... အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပါ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ သားကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့စေရဘူး”

“သား အိမ်ပေါ်ကိုမတက်ဘူး၊ အောက်မှာပဲနေမယ်၊ သူ့ချက်တဲ့ထမင်း ဟင်းကိုလည်း မစားဘူး၊ အဲဒီထမင်းဟင်းတွေ ကိုစားရင် သား သူ့ကို ပိုပြီးတော့ကြောက်လာတယ်၊ အဖေလည်း မရှားနဲ့၊ အဲဒီအစားအစာတွေကို အဖေစားရင် သားကို အဖေက ပါ ရိုက်တယ်၊ သူပြောတဲ့စကားကို အဖေနားထောင်ပြီး ခိုင်းတာ အကုန်လုပ်တယ်”

“ဟင်”

ဖိုးတုတ်လေး၏စကားကြောင့် ကိုကျော်ခေါင် အံ့အား သင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ သားဖြစ်သူသည် သူ့အသက် သူ့အရွယ် နှင့် ဤလိုစကားမျိုးကို မပြောတတ်ခဲ့ပါ။ ယခုတော့ အကျိုးအကြောင်း အကိုးအကားနှင့် ပြောတတ်လာခဲ့လေပြီ။ ဘယ်လိုမှမယုံ နိုင်စရာကောင်းအောင်လည်း ဖြစ်နေမိသည်။

“သား ... ဒါ အဖေအိမ်လေ၊ သားကို အဖေ လုံးဝ တာဝန်ယူတယ်၊ သူ သားကိုရိုက်ရင် အဖေ ကာကွယ်ပေးမှာ ပေါ့”

“သားကို အဖေ အာမခံမပေးပါနဲ့၊ အဖေသာ တက်နေ ပါ၊ သားလည်း ဒီမှာမနေဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲလို့တော့ မမေးပါနဲ့၊ သားကို နှိပ်စက်ဦးမှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားကို သေအောင် သတ်လိမ့်မယ်”

“သားရယ်”

စကားနည်းသောသားက ချက်ချင်းလက်ငင်းမှာပင် အချက်ကျကျပြောခဲ့သောကြောင့် ကိုကျော်ခေါင်မှာ သားကို မည်သို့ နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိအောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်ဇာယုသည် သူတို့၏နောက်မှာ ရောက်နေပြီး

...

“ဟဲ့ ... နင်က လူက လက်တောက်လောက်လေးနဲ့ ငါ့ကို မတရားပြောတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားရင် ငါ့ကို ဘာ ထင်ကြမလဲ၊ လာ ... အခုချက်ချင်း အိမ်ပေါ်ကိုတက်”

“ဒီမှာ ဒေါ်ဇာယု ... ဖိုးတုတ်ကို အမျိုးပြုတ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူနဲ့ အတူဘယ်တော့မှ မနေဘူး၊ ဒီအိမ်ပေါ်က ခင် ဗျားဆင်းမလား၊ ကျွန်တော် ဆင်းရမလား၊ တစ်ခုတော့ ပြော လိုက်မယ် ... ကျွန်တော်ဆင်းသွားရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကံတရား ဟာ အကောင်းဘက်က မရှိတော့ဘူး၊ ကံကြမ္မာအဆိုးချည်း သာ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးတော့ သတိပေးလိုက်ပါ ရဲ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဖိုးတုတ်ကလေးသည် ခါးကိုထောက်ကာ လေသံခပ်

တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့အမှုအရာကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အတိုင်း။ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြခြင်းပင်။ ယခင်ကနှင့်မတူ၊ တောထဲမှပြန်ရောက်လာပြီး ချက်ချင်းလိုလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ တောထဲတွင် အကြောက်ကြီးကြောက်ခဲ့ပြီး စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပါ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသလားဟု။

ထို့အပြင် မိထွေးတော်စပ်သူ ဒေါ်ဇာယုသည် ဖိုးတုတ်လေးကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူ၏ကံကြမ္မာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသလို မျက်နှာလည်း သွေးဆုတ်သွားခဲ့ရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒေါ်ဇာယုကို အိမ်မှာ မမြင်တွေ့ရတော့။ မည်သည့်အကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၄)

ဖိုးတုတ်ကို အမျိုးပြုတ်အောင် မလုပ်နဲ့

ကိုကျော်ခေါင်သည် သားဖြစ်သူဖိုးတုတ်လေး၏ အပြုအမူကို စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။ အေးအေးကုတ်ကုတ်နှင့် သူများလုပ်သမျှ ခံနေတတ်သော သားလေးက တောထဲမှ ပြန်လာပြီးကတည်းက အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်ကမူ အစ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ဇာယုကို မော်၍ပင်မကြည့်ရဲခဲ့သူ၊ ဒေါ်ဇာယုက စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ဟောက်လိုက်သည်နှင့် နေရာနေရာမရှိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသူ၊ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အခိုင်းခံရပြီး ကျွေးတော့ မဝရေစာ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်။ ဖခင်ကိုကျော်ခေါင်သည်ပင် ဒေါ်ဇာယုကို မလွန်ဆန်နိုင်။ မိထွေးက သားကို

အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီးတော့ ဆူပူကြိမ်းမောင်း။ ရိုက်နှက် နေသည်ကိုပင် သည်အတိုင်း ကြည့်နေမိခဲ့သူ။

“အောင်မယ်လေး ... ကြောက်ပါပြီအမေရဲ့၊ နောက် ကို မသွားတော့ပါဘူး ... ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟင် ... နင်က ငါ့ခိုင်းတာကိုမလုပ်ဘဲ ကျောင်းမှာ စာသင်နေတာကို သွားကြည့်တယ်၊ ဒါ နင့်အလုပ်လား ... ကဲ ဟယ် ကဲဟယ်”

‘ရွမ်း ရွမ်း’

“အား အား ... မရိုက်ပါနဲ့၊ မရိုက်ပါနဲ့၊ မသွားတော့ပါ ဘူးဆို”

ကြိမ်စာအကျွေးခံရသဖြင့် ဖိုးတုတ်လေးမှာ လူးလို့မို့ပြီး တော့ ငိုကြွေးနေရသည်။ ကိုကျော်ခေါင်ပြန်ရောက်လာသောအခါ သားက ဖခင်ကို တွေ့သွားခဲ့လေရာ ...

“အဖေ အဖေ”

အိမ်ပေါ်ကနေ အောက်ကို ပြေးဆင်းသွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဖခင်၏ခြေထောက်ကို တအားဖက်ထားသည်။

“သား ... သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟီး ... အဖေမိန်းမက သားကိုရိုက်တယ်”

“အေး ... ရိုက်တယ် ရိုက်တယ်၊ နင် ငါ့စကားကို

နားမထောင်လို့ ရိုက်တာ၊ နင့်အဖေကိုတိုင်တော့ ငါက ကြောက်ရ မှာလား၊ ပြန်လာခဲ့စမ်း ငါ့ဆီကို”

“မလာဘူး မလာဘူး၊ အဖေ သားကို ဖက်ထားပါ ... သားကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

ဖိုးတုတ်လေး၏ကျောပြင်၊ ခြေသလုံးတို့တွင် အရှိုးရာ များကို တွေ့ရသည်။ အချို့ဒဏ်ရာဆိုလျှင် ပေါက်ပြဲကာ သွေးစ လေးများပင် ထွက်လျက်ရှိသည်။

“ဟင် ... ကလေးတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အရှိုးတွေချည်း ပါပဲလား၊ သားကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ရိုက်ရတာလဲ၊ မင်း အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့လှချည်လား”

“ကျုပ် ဈေးသွားဝယ်ခိုင်းတာ မဝယ်ဘဲ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ စာသင်နေတာကို သွားကြည့်နေလို့ရိုက်တာ၊ ရှင် မကျေနပ်ဘူးလား”

ဒေါ်ဖောယုက ကိုကျော်ခေါင်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တော့ ပြောလိုက်လေရာ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး စော ဒကမတက်ရဲတော့ပေ။ ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကလည်း အခါပေါင်း များစွာပင်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို စာ နာမိကြသည်။

“ဒီမိန်းမကြီးဟာ ကိုကျော်ခေါင်ကုပ်ကို ချိုးထားသလိုပဲ

ဘယ်တော့မှ ပြန်မလှန်ခဲ့ဘူး။ ဖိုးတုတ်လေးကိုလည်း နိုင်လိုက်တာ မှ လွန်ရော၊ ထမင်းတောင် မှန်မှန်ကျွေးရဲ့လားမသိဘူး။ အိမ်ပေါ်လည်း တက်နေသေး။ လင်ယောက်ျားရှာကျွေးတာလည်း စားတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်လိုက်တာလည်း ကမ်းကုန်ရော၊ ဘယ်လိုတွေ့ပြီးတော့ ယူလာခဲ့သလဲ မသိဘူး။”

“အေးဟယ် ... ဒီမိန်းမကြီးရဲ့မျက်နှာက မင်္ဂလာမရှိဘူး။ ဖိုးတုတ်လေးက ဥမမယ် စာမမြောက်၊ မိထွေးတစ်ယောက် ကောက်ရတာ၊ မိထွေးဆိုတဲ့အတိုင်း ခိုင်းလိုက်တာမှ လွန်ရောပဲ။”

ဒေါ်ဇာယုမှာ အများက ပြောလည်းပြောစရာပင်။ ရုပ်ရည်ကလည်း မရှိ၊ အပြောအဆိုကလည်း ရင့်သီး၊ မျက်နှာမြင်လိုက်ရုံနှင့် အများက ဆက်ဆံချင်စိတ်ကင်းမဲ့လောက်အောင် ရွံရှာခြင်း ခံနေရသူ။ ထိုကဲ့သို့သောအမျိုးသမီးကိုမှ ကိုကျော်ခေါင်က မည်သို့ရှာဖွေပြီး ယူလာခဲ့သလဲ မသိပါ။

“ကိုကျော်ခေါင်တော့ ဒီမိန်းမကြီးရဲ့စက်ကွင်း မိသွားပြီ ထင်တယ်။ သူကပဲ ရှာကျွေးရသေးတယ်။ အခန့်သား ထိုင်စားပြီးတော့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကိုနိုင်တာ လွန်လွန်းတယ်။”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုကျော်ခေါင် သူ့မိန်းမဆုံးသွားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး ... သားအဖနှစ်ယောက် တစ်နေရာကို ခဏထွက်သွားခဲ့တာနဲ့ ဒီမိန်းမကြီးပါလာခဲ့တာ၊ မဟုတ်မှ

လွဲရော ... ပညာသည်ကြီးများလား မသိဘူး။”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒေါ်ဇာယုက သူ့အကျည်းတန် မျက်နှာကြီးကို ပညာနဲ့ပြောင်းလွဲထားတော့ ကိုကျော်ခေါင် မျက်လုံးထဲမှာ နတ်သမီးလေးလို မြင်ချင်မြင်နေမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မို့ စွဲနေတာလားမှ မသိတာ။”

“ဟယ် ... ဒီမိန်းမလေးတွေ ကိုယ်ထင်ရာလျှောက် ပြောနေကြတယ်၊ နင်တို့ ငဲ့ကြီးကြမှာ မကြောက်ကြဘူးလား။”

လူကြီးတစ်ယောက်က ဟန့်တားလိုက်သည့်အတွက် တစ်ခဏတော့ ငြိမ်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကွယ်ရာတွင် ပြောပြောနေကြဆဲ။

“တစ်ခါက လူတစ်ယောက် ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့အိမ် အနောက်ဘက် ကွင်းစပ်ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့တာ။”

“ဘာဖြစ်သလဲပြော ... စိတ်ဝင်စားစရာလား။”

“စိတ်ဝင်စားစရာဆိုတာထက် ကြောက်စရာ ထိတ်စရာ၊ ညသန်းခေါင်လောက်ကြီး ခြံနောက်ဘက်မှာ မီးလုံးကြီး တစ်လုံးက ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ လျှောက်သွားနေတယ်တဲ့။ အဲဒီလူလည်း ကြောက်ပြီးတော့ ရွာထဲအရောက် ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်တဲ့။ မဟုတ်မှလွဲရော ... ဒါ ဒေါ်ဇာယုကြီးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။”

“ဟယ် ... ဒီကလေးတွေ မဟုတ်တမ်းတရားစကား

တွေ တယ်ပြောတတ်ကြတာပဲ၊ မပြောကောင်းဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ ခြံထဲမှာ မီးအုပ်ဆောင်းခဲ့သွားလာနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က 'ထင်' တစ်လုံးနဲ့ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လောက်အထိ နှစ်နာသွားလိမ့်မယ် ထင်သလဲ။ နင်တို့ ဒါတွေကို တွေးတတ်ကြရဲ့လား။"

မျှတသောစိတ်ဖြင့် ဟန့်တားပိတ်ပင်ကြသောသူများ ရှိကြသည်။ သို့သော် ဒေါ်စာယုဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဆက်အဆံမလုပ်၊ အမြဲတစေ ထဘီရင်ရှား၊ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် နေတတ်သည်။ ဤမြင်ကွင်းကပင်လျှင် အများအပြင်မှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ဖိုးတုတ်လေးကို တစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်နှက်နေသည်ကိုလည်း စိတ်မချမ်းသာစရာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ကလေးကို သနားမိသော်လည်း ဝင်မဆွဲရဲ မပြောရဲကြ။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ကတောက်ကဆစကားများအရ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားခဲ့ကြသည်။ ကလေးကို တောထဲသို့ သွားပစ်ရန် ယောက်ျားအား စေခိုင်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ကိုပါ တည်း။

"ဒီမိန်းမကလည်း ဒါလောက်တောင် အကြံပက်စက်ရသလား။ ဒီလူကလည်း ကိုယ့်သားအပေါ်မှာ မိန်းမကခိုင်းတိုင်း

လုပ်ရသတဲ့လား။"

ထိုသတင်းသည် ရွာထဲမှာ ကျော်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒေါ်စာယုတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားခဲ့သည့် အကြောင်းတစ်ရပ်။

"ဟုတ်ပါ့မလား။ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီသားအဖအပေါ်မှာ နိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ကုတ်နဲ့ကော်တောင် ဆင်းဖို့မစဉ်းစားတဲ့မိန်းမက ခုတော့ ဆင်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတာက"

"အေး... ခုတော့ ဆင်းသွားပြီ၊ အဲ... တစ်ခုရှိတာက ဖိုးတုတ်လေး၊ ဖိုးတုတ်လေးကြောင့်တဲ့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ဒီမှာဒေါ်စာယု... ဖိုးတုတ်ကို အမျိုးပြုတ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူနဲ့ ဘယ်တော့မှမနေဘူးတဲ့၊ ဒီအိမ်ပေါ်က ခင်ဗျား ဆင်းမလား၊ ကျွန်တော် ဆင်းရမလား၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်... ကျွန်တော်ဆင်းသွားရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကံတရားဟာ အကောင်းဘက်က မရှိတော့ဘူး၊ ကံကြမ္မာအဆိုးချည်းသာ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးတော့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့တဲ့၊ အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဒေါ်စာယုလည်း နေ့တောင်မကူးဘူး၊ ချက်ချင်းပဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့တာတဲ့"

"ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒီလေးနှစ်မပြည့်တာပြည့် ကလေး

လေးက လူကြီးစကားပြောတယ်။ ဒီကလေးဟာ စကားလေးလုံး ကွဲအောင်လည်း ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲသလိုပြောလိုက် တာနဲ့ပဲ ဒေါ်ဇာယုက အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်စရာပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်”

“ဘယ်လိုကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကြောက်သွားတာ၊ ဒီကလေးကို ဒေါ်ဇာယုက ကြောက်သွားတာ”

“ဘာ ... ဖိုးတုတ်လေးကို ဒေါ်ဇာယုက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကြောက်ရမှာလဲ။ ကလေးနဲ့မလိုက်အောင် တစ်ချိန်လုံး အရိုက်အနှက်ခံနေရတာ၊ ဆူပူကြမ်းမောင်းခံရတာလည်း လွန်ရော၊ နုနုနယ်နယ် ဦးနှောက်လေးက လည်ထွက်မသွားတာ ဘဲ ကံကောင်း”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အစကမယုံဘူး။ ဖိုးတုတ်လေးနဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက် အိမ်နီးနားချင်းတွေက ပြောပြကြတာ၊ ငါ့အထင်ကတော့ ကလေးဟာ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ ကြောက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တွေပျောက်ပြီး ပွင့်ထွက်သွားတယ် ထင်တာပဲ။ မခံချင်စိတ်နဲ့ သတ္တိတွေဝင်လာတာ၊ စိတ်ဓာတ်ပါ ပြောင်းသွားတာ”

“အဲဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးတုတ်လေးက ပြောလိုက်တာနဲ့ပဲ ဒေါ်ဇာယုက ကြောက်ပြီးပြေးတယ်ဆိုတာ

စဉ်းစားစရာ၊ သူ့မျက်နှာက တကယ်ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး သွေးဆုပ်သွားခဲ့တာတဲ့”

“အင်း ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီကလေးဟာ တောထဲမှာ တစ်နေ့တစ်ညလုံးလုံး ရှိနေခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီနေ့ကလည်း မိုးတွေရွာ၊ လေကြီးမိုးကြီးကလည်း တိုက်နေခဲ့တာ။ ဒီကလေးက ဘယ်မှာသွားပြီး မိုးရှိနေခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့သလဲ၊ ဒီအကြောင်းကလည်း ရှိသေးတာကိုး”

ဖိုးတုတ်လေးအကြောင်းက ပြောစရာဖြစ်နေကြရလေတော့သည်။

တောထဲမှာ လေကြီးမိုးကြီးကျနေခိုက် သစ်ကိုင်းကျိုးကျ၍ ဖိုးတုတ်လေး၏ နုနယ်သောမျက်နှာပေါ်မှာ ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ရခဲ့သည်။ ကိုကျော်ခေါင်က ဖိုးတုတ်လေးကို တောထဲမှ ပြန်ခေါ်လာစဉ်က ထိုဒဏ်ရာက ရှိနေသေးသည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရထားသောဒဏ်ရာ။

သို့သော် နောက်တစ်ရက်အကြာတွင် ထိုဒဏ်ရာကား

မရှိတော့။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပျောက်သွားသည်။ အမာရွတ်
လောက်ပင် မကျန်ခဲ့တော့။

“ဟင် ... သားရဲ့မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာ မတွေ့တော့
ပါလား”

ဖိုးတုတ်လေးက သူ့ပါးပြင်ကိုလက်နှင့်ပွတ်ကြည့်ပြီး ...

“အဖေ ... ဒဏ်ရာကိုစမ်းကြည့်တာ မထိတော့ဘူး။
ပြီးတော့ နာလည်းမနာဘူး”

ကိုကျော်ခေါင်က မှန်ယူပြီးကြည့်ခိုင်းသည်။ တကယ်ပင်
ဒဏ်ရာရှိခဲ့သောနေရာသည် စင်းလုံးချောပြန်ဖြစ်နေသည်။ လော
လောလတ်လတ် ရုထားသောဒဏ်ရာသည် တစ်ခုခုအတွင်းမှာ
အမာရွတ်မကျန်အောင် ပျောက်သွားခဲ့သည့်အတွက် ကိုကျော်
ခေါင် နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်မိရသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို
အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ထားလိုက်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒေါ်ဇာယုတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်က
ချက်ချင်းဆင်းသွားခဲ့သည်ကို နားမလည်မိ။ ထိုနေ့က ဖိုးတုတ်

လေး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် မျက်နှာကြီး မည်းဆင်းသွား
ကာ ကြောက်စိတ်ဝင်သွားသော အမူအရာမျိုးကိုလည်း မြင်တွေ့
ခဲ့ရသည်။

ကလေးကြောင့်လား။ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးပြီး ကြောက်
သွားခဲ့တာလား။ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်ပဲလားဆိုသည်ကို မသိနိုင်။

“သူ့မျက်တံထဲမင်းဟင်းကိုလည်း မစားဘူး။ အဲဒီထမင်း
ဟင်းတွေကိုစားရင် သား သူ့ကို ပိုပြီးတော့ ကြောက်လာတယ်။
အဖေလည်းမစားနဲ့။ အဲဒီအစားအစာတွေကို အဖေစားရင် သား
ကို အဖေကပါ ရိုက်တယ်။ သူ့ပြောတဲ့စကားကို အဖေနားထောင်
ပြီး ခိုင်းတာအကုန်လုပ်တယ်”

ထိုနေ့က ဖိုးတုတ်လေး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
သူကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ သည်အသက် သည်
အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်သောစကားကို သားက ပြောခဲ့သည့်
အတွက်ပင်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဝင်ပူးကပ်ပြီးပြောခဲ့သလား
ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

“တော့ ... ဒီကလေးကို တောထဲသွားပစ်လိုက်ပါ။
ကျွန်မ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်တော့ တော်နဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်
တော့ဘူး”

ဒေါ်ဇာယုက တစ်ခွန်းပဲပြောလိုက်သည်နှင့် သူ့ကလည်း

လိုလိုလားလားပင် သားဖိုးတုတ်လေးကို တောထဲကို ခေါ်သွားပြီး
ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားမိခဲ့သည်။

ထိုည ဖိုးလေထန်သည်းသောညမှာ သားအတွက် ကံ
အားလျော်စွာပင် သတိပြန်လည်လာခဲ့သည်။ ထူးဆန်းနေမိသည်။
ထိုညက သူ့ကို ဒေါ်ဇာယုသည်ပင် အံ့အားသင့်နေမိခဲ့သည်။

“ရှင် အိပ်တော့လေ၊ ဘာကိုမှ မတွေးနဲ့၊ စိတ်ထဲမှာ
မထားဘဲ ဖျောက်ပစ်လိုက်”

ဒေါ်ဇာယုသည်ပင် ကိုကျော်ခေါင် စိတ်ပြောင်းသွား
သည်ကို ခိုင်မိသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၅)

တောနက်ထဲက အုတ်ဂူတစ်လုံး

အခုတော့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်ရစ်
ခဲ့တော့သည်။ ဒေါ်ဇာယုကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့လေ
ပြီ။

ကိုကျော်ခေါင်သည် အလုပ်ကို မနေမနားလုပ်ပြီး ဒေါ်
ဇာယုက အိမ်မှာ အခန့်သားထိုင်စားနေသည်။ ဉာဏ်ကောင်း
သော ဖိုးတုတ်လေးသည် ဤအရွယ်မှာပင်လျှင် ပညာသင်ချင်
စိတ်က ရှိနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဇာယုအလစ်မှာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကိုပြေးကာ ကျောင်းသားများ စာအံ့နေကြသည်ကို သွား
ရောက်၍ ငေးနေတတ်သည်။

ဤအကြောင်း ဒေါ်ဇာယုသိလျှင် အရိုက်ခံရသည်။

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရိုက်နှက်ခံရခြင်းကြောင့် မသက်သာ။ ထမင်းစားရပြန်တော့လည်း တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်၊ မဝရေစား။ ထို့ကြောင့် ကလေးသည် ခွန်အားမပြည့်၍ ပိန်လိုနေသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဖိုးတုတ်လေးကို သနားသော်လည်း ဒေါ်စာယုနှင့် မဆက်ဆံချင်၍ ဝင်ရောက်ပြီး မစွက်ဖက်ရဲရှာ။ စိတ်ဒဏ်ရာရရှိနေသောကလေးကို အကူအညီပေးချင်နေသည်။

ကိုကျော်ခေါင်သည် ထိုနေ့က ဖိုးတုတ်လေးကို တောထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့ရာ ဖခင်နှင့်အတူလိုက်ပါရ၍ ဝမ်းသာနေမိခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ကိုစွန့်လွှတ်ရန် ခေါ်လာခဲ့သည်ကိုတော့ ဖိုးတုတ်လေးမှာမသိရှာ။

[ထိုအတွက် ကိုကျော်ခေါင်သည် သားကို စွန့်ပစ်မိခဲ့သောကြောင့် သေသည်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့နောင်တရနေမိခဲ့သည်။]

ပညာသင်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိသော ဖိုးတုတ်လေးသည် ငယ်ရွယ်သေးသော်လည်း စိတ်ပျော်စေရန် ကိုကျော်ခေါင်က လိုက်လျောစေခဲ့သည်။ သို့သော် ဉာဏ်ပြေးသူဖြစ်သောကြောင့် အခြားသောကလေးများနည်းတူပင် စာကို လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ အားလုံးထက် ပိုမိုသာလွန်ပြီး

ကြိုးစားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေး၏ ထူးခြားချက်ကား အပင်များကို စိတ်ဝင်စားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အားလပ်သောအချိန်များတွင် အခြားသောကလေးများကဲ့သို့ မကစားဘဲ ခြံထဲတွင် အပင်ငယ်ကလေးစိုက်ပျိုးနေတတ်သည်။ သူစိုက်ပျိုးသောအပင်များသည် ဆေးပင်များသာ ဖြစ်သည်။

“သား... ဒီအပင်တွေကို ဘယ်ကနေရလာခဲ့တာလဲ”

ဖခင်၏အမေးကို ဖိုးတုတ်လေးက မဖြေ၊ မေးတိုင်းလည်း မဖြေ၊ ထို့ကြောင့် မမေးတော့။ တောထဲတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်ရောက်လာကတည်းက ထူးခြားမှုများရှိလာခဲ့သည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လဲဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍မရ

တစ်ရက်တွင် ...

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှအပြန်အိပ်သို့ပြန်ရောက်မလာခဲ့။ ကိုကျော်ခေါင်ကလည်း ညနေဘက်တွင် စိုက်ခင်းထဲမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်

ဖိုးတုတ်လေးသည် အိမ်ကို ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

“ဟင်... သားလည်းမရှိပါလား၊ ဘယ်ကိုများ သွားနေပါလိမ့်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဟိုသည်မသွားတတ်၊ မလာတတ်ပေ။ သွားလေ့သွားထလည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဖိုးရိမ်မိသွားသည်။ ခြံထဲမှာ ရှိနေလေမလားဟု အိမ်အနောက်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သော်လည်း မတွေ့။

“သားရေ... သား သား ဘယ်မှာလဲ”

ခြံအပြင်အနီးဝန်းကျင်မှာများ ရှိနေလေမလားဟု ခေါ်ကြည့်မိရာ ...

“အဖေ... သား ဒီမှာလေ”

ကျောဘက်မှ အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် အံ့အားတသင့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ကိုကျော်ခေါင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ရှိနေသည်။ အပင်တစ်ပင်ကို မြေဘောင်ခတ်ထားသောနေရာတွင် စိုက်ပျိုးနေသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြန်ရောက်နေသလဲမသိ။

“သား စောစောက ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ အဖေ

ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ”

“သား ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ဒီမှာပဲရှိနေတာပါ၊ အဖေကသာ သားကို မမြင်တာပါ”

“ဒီနေရာက ရှင်းရှင်းကြီးပါ သားရယ်၊ သားရှိနေရင် အဖေက ဘာဖြစ်လို့ မမြင်နိုင်ရမှာလဲ”

ဖိုးတုတ်လေးက ဆက်မပြောတော့။ သူ့အလုပ်ကိုသာ သူ ဆက်လုပ်နေသည်။

“ဒီအပင်က ဘာပင်လဲ သား၊ သား ဘယ်ကနေ ယူလာပြီး ဒီမှာစိုက်ပျိုးနေရတာလဲ”

ဖခင်၏အမေးကို ဖိုးတုတ်လေးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“အင်း... သားရဲ့အမူအကျင့်က တစ်မျိုးပဲ၊ အေးလေ... ကောင်းတာလုပ်တာပဲ ငါ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

ကိုကျော်ခေါင်၏စိတ်ထဲတွင် သားဖြစ်သူသည် တောထဲတွင် ညဉ့်ကာလ၌ ဖိုးထံလေထဲ ချောက်ချောက်ချားချား ကြံ့တွေ့ခဲ့ရပြီး အကြောက်လွန်ကာ ကြောင်သွားလိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

သို့သော် မိမိက ဥယျာဉ်သမား၊ စိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်နေသူတို့ သားဖြစ်သူလည်း ရေမြေလိုက်ကာ ဤအလုပ်ကို ဝါသနာ

ပါလေသလားဟုလည်း ဖြည့်စွက်ပြီးတော့တွေးမိသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် သူတစ်ယောက်တည်း တောနက်ထဲ ကို ရောက်နေသည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ချုံများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော အုတ်ဂူကြီးတစ်လုံးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂူ၏အပေါ်ယံအလွှာကား ညိုမည်းညစ်ကာ ဟောင်းနွမ်းနေလေပြီ။ နှစ်ပေါင်းအတန်ငယ်ကြာနေပြီဖြစ်သော ဂူဟောင်းကြီးတစ်ခုပင်။

“ဟင် ... ဒါ ဘာကြီးပါလိမ့်”

အုတ်ဂူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ရွာသူသာန်တွင် ထိုကဲ့သို့သော ဂူတွေ များစွာကို သူ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ခုတော့ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဂူက တစ်လုံးတည်း ထီးထီးကြီးဖြစ်နေ၍ သူ နားမလည်ခဲ့ခြင်းပင်။ သို့သော် ကလေးပီပီ အကျယ်ကိုတော့ မစဉ်းစားမိ။

ဂူကိုကျော်ဖြတ်သွားမိစဉ် မိမိကို ကျောဘက်မှနေ၍ တစ်ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ မည်သူမှမရှိ၊ စောစောက ဂူသာလျှင် ရှိနေခဲ့သည်။

“ဟိတ်ကောင်လေး မျိုးမစစ်”

သူ့ကိုခေါ်လိုက်သံတစ်သံက အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သဏ္ဍာန်တစ်ခုက သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခုမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုသူ့ကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

အခြားသူ မဟုတ် ... ဒေါ်ဇာယု ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ သူမသည် ဆံပင်ဖားလျှားချထားကာ ထဘီရင်ရှားကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဇာယုသည် လက်ထဲတွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကိုင်ထား၏။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြွေတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။

မြွေသည် လက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်ဖုံး လက်မောင်းအထိ ခွေရစ်ကာ ပတ်ထား၏။ ပါးပျဉ်းကြီးကလည်း ထောင်နေကာ ခေါင်းက ဖိုးတုတ်လေးဘက်ကို လှည့်ထား၏။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဒေါ်ဇာယုကို မှင်တက်မိကာ ကြောင်ပြီးတော့ ကြည့်နေမိသည်။

“ဟဲ့ မျိုးမစစ်ကောင် ... နင်က ငါ့ကို နှင့်ချခဲ့ပေမယ့်

ငါထွက်သွားခဲ့ရတာ အကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒါက နင့်ကို အကာ အကွယ်ပေးနေတဲ့ လူတွေကြောင့်ပဲ။ သူတို့ကို ငါမလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ နင် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။ နင် ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာသိလို့ ငါစောင့်နေတာ။ နင် အခု ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေပြီ။ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဒေါ်ဇာယုက နက်ကျောသောအသံကြီးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကား အနည်းငယ်မှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

“ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့။ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားပါ”

“အောင်မာ ... လက်တောက်လောက်ကောင်လေးက ငါ့ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတယ်။ နင့်ကြောင့် ငါတို့လင်မယား ကွဲရတာ။ နင်မရှိမှ အေးမယ်”

ဒေါ်ဇာယုသည် ဖိုးတုတ်လေး လစ်ပြီထင်၍ လက်ထဲက မြွေဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။ မြွေသည် လွင့်ထွက်သွားကာ ဖိုးတုတ်လေးဆီကို မရောက်မီ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖမ်းထားလိုက်လေသည်။

ထိုသူကား လူကြီးတစ်ယောက်ပင်တည်း။ သျှောင်ကြီး ဗွေထုံးထားသည်။ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားပိုင်ရှင်။

သူ၏လက်ထဲတွင် မြွေကိုဖမ်းချုပ်ကာ ကိုင်ထားသည်။ ဒေါ်ဇာယုသည် ထိုလူကြီးကို စူးစူးရှဲရှဲပင်ကြည့်နေလိုက်ပြီး ...

“နင်က ငါ့ကို ဘာအနှောင့်အယှက်ပေးတာလဲ။ မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

“ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒါလောက်အထိ နင် ရက်စက်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ခုချက်ချင်း ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားပါ”

“အံ့မယ် ... နင်က ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ဒီလိုအမိန့်ပေးရအောင်။ ငါမထွက်သွားရင်ကော နင်က ငါ့ကို ဘာလုပ်မို့လဲ”

“အေး ... ဘာမှတော့မလုပ်ဘူး။ ရော့ ... ဒီမှာ နင့်ပစ္စည်းကို ပြန်ယူ”

ထိုလူကြီးသည် လက်ထဲရှိ မြွေကြီးကို ဒေါ်ဇာယုထံ ပြန်ပစ်ပြီးတော့ပေးလိုက်သည်။ မြွေက ဒေါ်ဇာယု၏လက်ထဲမှာ ရှိနေသည်ထက် ပိုပြီးတော့ ကြီးမားလာသည်ဟု ထင်ရပြီး ...

“အောင်မယ်လေး”

ဒေါ်ဇာယုဆီကို ရောက်သွားစဉ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်သွားခဲ့သည်။ ပါးပျဉ်းကြီးကလည်း ထောင်မတ်နေကာ နှာတရှူးရှူးနှင့် မှုတ်ကာ ဒေါသထွက်နေလေရာ ...

“အောင်မယ်လေး”

ဒေါ်ဇာယုမှာ မြွေဟောက်ကြီး၏ လည်ပင်းနေရာကို

လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

“လာ လူလေး ... ကြည့်မနေနဲ့၊ သူ လူလေးကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်ကျင့်လို့ မနိုင်စေရဘူး”

ထိုလူကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးကို အုတ်ဂူဘက်ဆီသို့ လက်ဆွဲကာ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ဖိုးတုတ်လေး အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသောအခါ ...

“အဖေ အဖေ ... သား အိပ်မက် မက်တယ်”

“ဟင် ... သားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အိပ်မက်တွေ ဘာတွေ မက်လို့ ပြောပြစမ်းပါဦး ... ဘာတွေများမက်တာလဲ”

ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးသည် အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ဇာယုအကြောင်းပါ ပါလာသောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

“ဪ သားရယ် ... အိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရောက် တတ်ရာရာ မက်တတ်ကြတာပါပဲ၊ ဒါ ဆန်းတာမှမဟုတ်တာ”

“သားလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲမှာ ကြာ ကြာမထားပါဘူး၊ အဖေကို အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြတာပါ၊ မပြောပြလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ သားက မပြောပြရင် အဖေ က ဘာသိမှာလဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ အိပ်မက်ထဲကလူကြီးက သားကိုခေါ် သွားပြီး ဘာတွေ ခိုင်းသေးသလဲ”

ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးသည် ကြောင်ငေးငေးလေး ဖြစ် သွားပြီး မပြောတော့ပေ။ ဤကား ဖိုးတုတ်လေး၏ အမူအကျင့် လိုလိုဖြစ်နေ၍ အလိုက်သိစွာပင် နေလိုက်ရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို ထပ်မပြောတော့။ တစ်ခါတလေ အိပ်ပျော်နေရင်းက ယောင်ယမ်းပြီးတော့ ပြောနေတတ်သည်။ စကားများထဲတွင် ဘာကြီး၊ ဘွားဘွားကြီး၊ အမေ ... ဆိုတာတွေ လည်းပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မည်သူတွေနှင့် တွေ့နေမှန်းပင် မသိပေ။

သို့သော် မည်သည့်အိပ်မက်ကိုပဲ မက်မက် ဖိုးတုတ် လေးကတော့ ဖခင်ကို ပြန်မပြောတော့ပေ။ မေးလျှင်လည်း ကြောင်ငေးငေးနှင့် လုပ်နေတတ်သည်။ စဉ်းစား၍မရသည့် အချက်တစ်ချက်က ဤငါးနှစ်သားအရွယ်ကလေးက တစ်ခါ

တစ်ရံတွင် အိမ်က ပျောက်သွားတတ်ခြင်းပင်။

ရွာထဲလည်း ရှာမတွေ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း မရှိ။ မည်သူ့ကိုပဲမေးမေး မသိ။ သို့သော် မမျှော်လင့်သောအချိန် တွင် ပြန်ပြီးတော့ တွေ့ရတတ်သည်။ ကြာလာတော့ ကိုကျော် ခေါင်အတွက် ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် ရိုးနေခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၆)

သချိုင်းကိုသာရွေးထား

လယ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဦးရွှေမြ မြ သည် တောင်ပိုတစ်ခုကို ပေါက်မိရာ မြေဟောက်တစ်ကောင်က ချက် ချင်းပင် ထွက်လာပြီး ခြေဖမိုးကို ပေါက်ထည့်လိုက်လေသည်။

“အား”

ဦးရွှေမြ၏မျက်လုံးထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လဲကုသွား ခဲ့သည်။ မြေဟောက်သည်လည်း တွင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့လေ သည်။ ဦးရွှေမြကို လူတစ်စု တွေ့လိုက်ရသောအချိန်တွင် မြေ ဆိပ်တက်ကာ စကားမေးမရတော့။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပြာ နှမ်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

“ဟာ ... ဦးရွှေမြကြီးပါလား။ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး

... လေဖြတ်သွားတာများလား”

“တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းနေတယ်၊ ဝိုးထိတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သေတော့မသေသေးဘူးကွ၊ ရွာထဲက မြွေဆရာကြီး ဦးမာလ ဆီကို အမြန်ခေါ်သွားရမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့”

ဦးရွှေမြကို စောင်ပုခက်ထဲထည့်ကာ ရွာထဲသို့ အမြန်ခေါ် သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဦးမာလဆီကိုရောက်သောအခါ လူနာကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ယမ်း လိုက်ပြီး ...

“မရတော့ဘူး ... မြွေဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နေပြီ၊ မြန်မြန်မြန်မြန်ခေါ်သွားကြ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ပေးပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီလို လည်း လက်လွတ်စပယ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ အသက်ရှင်ခွင့်လမ်း များ ရှိဦးမလားလို့ပါ”

“ဟေ့ ... ငါက ဒီလိုဝိုးထိတဲ့ ဝေဒနာသည်တွေကို ဆေးကုသခဲ့တာ များပြီ၊ မရတော့ဘူးဆိုတဲ့သူဆို တကယ်မရ တော့ဘူးပဲ၊ လွန်မှ ငါ့ဆီကိုရောက်လာတော့ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဦးမာလက အဆုံးစွန်သောစကားကိုပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မိသားစုသည် တင့်တယ်တရယ်ရယ်နှင့်ဖြစ်ကာ ဦးရွှေမြကို

အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဝိုးတုတ်လေးသည် ဦးရွှေမြတို့၏အိမ် ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်အလာ စိစိညံ့အောင် ငိုနေကြသောအသံများ ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ...

“ဒီအိမ်မှာ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲဗျ”

“ဦးရွှေမြတစ်ယောက် ဝိုးထိလို့ကွာ၊ ဦးမာလကတော့ မရတော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ သူ့စကားက လွဲခဲ့တယ် ကွ၊ ခုလည်း ဦးရွှေမြသေမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေကြသလား၊ ဆုံးပဲ ဆုံးသွားခဲ့ပြီလား၊ စိတ်မချမ်းသာစရာပါပဲကွာ”

ဦးရွှေမြ၏အိမ်မှ ထွက်လာသောလူတစ်ယောက်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝိုးတုတ် လေး၏ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲဆို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်”

သူ့မျက်နှာသည်လည်း လေးနက်မှုအသွင်ကို ပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မသိမသာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက် ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ ဝိုးတုတ်လေး အိမ်ပေါ် ကိုတက်လာသည်ကို မည်သူကမှ သတိမထားမိကြ၊ ကိုယ့်သော ကနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးရွှေမြ၏အနားတွင် လူတွေက ဝိုင်းအုံနေကြသည်။

ခန်း သားသမီး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးတစ်စု အော်ဟစ်
ပြီး ငိုသူကင်၊ ကျိတ်ပြီးငိုသူတွေက ငိုကြွနင့် စိတ်မချမ်းသာစရာ
ပင်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် လူတွေပေါ်မှကျော်ကာ ပိုးထိထားသော
လူကို ကြည့်လိုက်သည်။ လည်ပင်းနေရာကို အထူးဂရုထားပြီး
တော့ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ချက်ချင်းပင် အရောင်
တောက်လာခဲ့သည်။

“ခဏကလေး ခဏကလေး ... ဖယ်ပေးကြပါ”

သောကရောက်နေကြသောလူများကလည်း မည်သူက
ပြောလိုက်မှန်းမသိ။ အမှတ်တမဲ့ပင် ဘေးကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်
ကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးက လူမမာအနားကို ရောက်သွားခဲ့လေ
သည်။ ထိုအခါကျမှ ဖိုးတုတ်လေးမှန်း သိသွားခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတုတ် ... မင်းက လူတွေ သောက
ရောက်နေတဲ့အထဲမှာ ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ”

ပြောလိုက်သူက ဦးရွှေမြ၏သားကြီး ... ကိုပေါက်။

“လူမမာကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ချင်လို့
ပါ”

“ဘာ ... မင်းက ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ထွက်သွားစမ်း
ကွာ၊ ထွက်သွားစမ်း ... ရာရာစစ ဒီကိုလာပြီး၊ ဟေ့ကောင်
... ဘာပေးပြီးတော့ နေနေတာလဲ၊ မသွားသေးဘူးလား၊ တယ်

လေ ... ငါ လုပ်လိုက်ရ’

ကိုပေါက်က ဖိုးတုတ်လေး၏အကျိကို စုကိုင်ဆွဲကာ
ထိုးကြိတ်မည်ပြုသည်။ သို့သော် ဖိုးတုတ်ကလေးကတော့ ဟန်
မပျက်ပင် ...

“အစ်ကို့ရဲ့အဖေဟာ မသေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကယ်
တင်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟင် ... မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရတာ
လဲ၊ ဆရာကြီးမာလကတောင် မရတော့ဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့
ထားတာ၊ ဘာလဲ ... ဟုတ္တီပတ္တီနဲ့ ငါတို့ကို လာနောက်နေတာ
လား၊ တယ်လေ ... ငါ”

ကိုပေါက်၏လက်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲ
ထားလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်လေးဆီကို ရောက်လုဆဲဆဲ လက်သီး
သည် လေထဲမှာပင် တန်သွားခဲ့ရသည်။ လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား
လိုက်သူက ရွာသူကြီးဦးပန်းမောင်။ ထို့ကြောင့် ကိုပေါက်
အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ သူကြီး၊ ဒီကောင် အနှောင့်
အယှက်ပေးပြီး လူရာဝင်နေတာ ကျုပ် ဆုံးမ မလို့ ဝင်မရှုပ်စမ်း
ပါနဲ့”

“ဟေ့ကောင်ကိုပေါက် ... ငါ စကားကို ရှည်ရှည်လေး

ဝေး မပြောချင်ဘူး။ ဖိုးတုတ်လေးက ကူညီဖို့ရောက်လာတာ သူ ကြည့်စမ်းပါစေ၊ ဦးမာလက မရတော့ဘူးဆိုပြီး ပြောထားတဲ့ မင်းရဲ့အဖေကို သူက ကယ်တင်ပေးနိုင်တယ်လို့ပြောတာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကို တွယ်မိရတဲ့အခြေအနေမျိုး မဟုတ်လား။ မင်း ငါ့ကိုပြန်ပြီးတော့ ကြည့်မနေနဲ့”

“ဒီကောင်က ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ယောင်နေတဲ့ကောင် ဘာအဆင့်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုကောင်မျိုးရဲ့ပါးစပ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ထွက်တာ နားခါးလွန်းလို့ အေးလေ ... သူကြီးက ထောက်ခံတော့လည်း လိုက်လျောရတာပေါ့။ ဟေ့ကောင် ဖိုးတုတ်လေး ... တတ်ယောင်ကားနဲ့တော့ မလုပ်နဲ့၊ ငါ့အဖေ သည်ထက်ပိုပြီးတော့ ဆိုးသွားရင် မင်းသေပြီသာမှတ်”

ကိုပေါက်က ဖိုးတုတ်လေးကို ဆောင့်တွန်းပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်လေးကတော့ မည်သို့မှ တုံ့ပြန်မှုမရှိ လဲ လျောင်းငြိမ်သက်နေသော ဦးရွှေမြဆီကို တိုးကပ်သွားသည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီကို ရင်ခေါင်းအထိ လှန်တင်လိုက်ကာ ရင်ဘတ်၊ ဗိုက်အထိ စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်သည်။ မျက်ခွံတွေကို လှန်ပြီး တော့ ကြည့်သည်။ မေးခိုင်းနေ မခိုင်းနေ ကြည့်သည်။

“ရေတစ်ခွက်ပေးပါ။ ဇွန်းတစ်ချောင်းပါ ယူလာခဲ့ပါ”
ခင်ဖုန်းအမည်ရှိ ဦးရွှေမြ၏သမီးငယ်က ချက်ချင်းပင်

နေရာက ထဲသွားသည်။ ရေတစ်ခွက်နှင့်ဇွန်းတစ်ချောင်းကို ယူလာသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် သွားလေရာယူသွားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပုလင်းထဲမှ အနက်ရောင်ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးကိုယူကာ ...

“ပါးစပ်ထဲကို ငါ ဆေးလုံးထည့်မယ်၊ ရေကိုဇွန်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချပေးပါ”

မေးခိုင်းနေခြင်းမရှိ၍ တော်ပေသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဟသွားစေရန် ပါးစောင်နှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ညှစ်လိုက်သည်။ ဆေးလုံးကိုထည့်သည်။ ခင်ဖုန်းက ဇွန်းဖြင့် ရေကိုနည်းနည်းချင်း ချသည်။ သုံးဇွန်းလောက်ချပြီးသောအခါ ...

“တော်ပြီ ခပြီ”

အိမ်သားများအပါအဝင် အားလုံးက ဖိုးတုတ်လေး လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ကြည့်နေကြသည်။ တချို့ကလည်း မျှော်လင့်ချက် ရှိနေသယောင်၊ တချို့၏မျက်နှာအမူအရာများက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိနေကြသယောင်။

“သေနေပြီပဲကွာ ... ဒီကောင်က ရူးကြောင်ပူးကြောင်နဲ့ အထင်ကြီးအောင်လုပ်ပြနေတယ်”

လူကြားထဲမှာပင် မကြားတကြားနှင့် ပြောနေကြသည်။

သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကတော့ လူမမာဆီမှာသာ အာရုံက ထားထားသည်။

ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲက စုတ်တံနှင့်ဆေးခွက်ကို ယူကာ ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ အညိုရောင်ပျစ်ပျစ် ဆေးရည် အနည်းငယ်ကို လောင်းထည့်သည်။ စုတ်တံနှင့်ပင် မွေလိုက်ပြီး လည်ပင်းအောက်မှာ တစ်ချက်၊ ရင်ဘတ်မှာ နှစ်ချက်၊ ဆီးစပ်မှာ တစ်ချက်၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံးမှာ တစ်ချက်စီ၊ မြွေခဲခံရသော နေရာမှာ ပတ်ပတ်လည်သုံးချက်ထိုး၏။ သို့သော် လူနာကတော့ တွန့်သွားခြင်း၊ လှုပ်ရှားသွားခြင်း မရှိတော့ပါ။

“ကဲ... တစ်နာရီခြား ရေတစ်ခွန်း တစ်ခွန်း တိုက်ပေး ပါ။ ပူပင်သောကစိတ်တွေကို လျှော့ချထားပါ။ ကျွပ်သွားမယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ သူ့ကို မည်သူကမှ မတားကြ။ ဖိတ်မခေါ်ဘဲ နှင့်လည်း ရောက်လာခဲ့သူကိုး။

“အေးပေါ့ကွာ... ငါ့အဖေနာတာသာ အဖတ်တင်ပြီး

ထူးခြားမလာခဲ့ရင်တော့ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လာသတ်မယ် သင်္ချိုင်းကိုသာ ရွေးထားဟေ့”

ကိုပေါက်က အိမ်ပေါ်မှနေ၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ဖိုး တုတ်လေး မကြားမဟုတ် ကြားသည်။ သို့သော် မကြားချင် ယောင် ဆောင်သွားသည်။ သူ့ကိစ္စပြီးပြီမို့ နောက်ကြောင်းကို လှည့်မကြည့်တော့။

သူ့ကြီးဦးပန်းမောင်ကတော့ ဦးရွှေမြ၏ အနီးဆုံးနေရာ မှာ ရှိနေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းမို့ ခုလိုဖြစ်ပျက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ တစ်နာရီပြည့်သွားသည်။ ဦးပန်း မောင်၏အကူအညီဖြင့် ခင်ဖုန်းက ရေတိုက်သည်။ နောက် တစ်နာရီပြည့်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုံးနာရီရှိသွားခဲ့လေပြီ။ လူနာ၏အခြေအနေက ထူးခြားမလာခဲ့။

လယ်ထဲမှာ ပိုးထိသည့်အချိန်၊ ရွာကိုယူလာသည့် အချိန်၊ ဆရာကြီးဦးမာလ၏အိမ်မှာလည်း ကြာခဲ့သေးသည်။ ဖိုးတုတ်လေးနှင့်တွေ့ပြီး ကြာခဲ့ချိန်က သုံးနာရီ။

“လူနာက ဒီလောက်တောင်ကြာခဲ့ပြီမဲ့၊ ခုလောက်ဆို မြေဆိပ်က ခေါင်းထဲအထိ ရောက်နေပြီ၊ သူငယ်အိမ်တောင် ဖြူနေပြီ၊ မရတော့ပါဘူး... ဆုံးသွားပါပြီ၊ ကဲ ကဲ... လုပ်စရာ ရှိတာသာ လုပ်ကြတော့”

အမျိုးထဲမှတစ်ယောက်က ပြောသည်။ ထိုအခါ စီခနဲ ဆို ငိုကြွေးသံများက ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကိုပေါက်ကတော့ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

“ဒီကောင် ငါတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသွားတယ်၊ ခုတော့ ငါ့အဖေ အသားနာတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ သိမယ်”

“သေနေပြီပဲကွယ်... စုတ်ထိုးလို့ အသားက နာနိုင်ပါ တော့မလား၊ သူလည်း လူတွေကို ဖိစိတဒါန လိုက်လုပ်နေတာပဲ၊ ရမလားလို့ပေါ့၊ နှောင့်ယှက်တယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

ထိုလူကြီးကပင် ဖြေပြောပြောသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကို မဲပြီး ရန်ရှာမည်ကိုစိုး၍ လူသေကိုတင်ရန် ဝါးကပ်ပြုလုပ်ဖို့ ဝါးများပင် ခုတ်နေကြလေပြီ။

“ဟဲ့... သက်ပျောက်တရားနာဖို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး သွားပင့်ချေကြဦးလေ”

ထိုအခါကျမှ အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို သတိရသွား ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသိပြေးပြီး ဘုန်းကြီးပင့်သူကပင့်နှင့်၊ ဦးရွှေမြ ၏ဇနီး၊ သားသမီးများနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်သိုက်ကတော့ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုနေကြလေပြီ။

ထိုစဉ် ဦးရွှေမြ၏မျက်နှာက တစ်ချက်လှုပ်သွားသည်၊ ခေါင်းလည်ထွက်သွားသည်၊ ခြေလက်များသည်လည်း လှုပ်ရှား

သွားသည်ကို သူကြီးဦးပန်းမောင် မြင်တွေ့လိုက်သည်။ ကျန်လူ များကတော့ ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ်မို့ ပူဆွေးသောကရောက်နေ ကြ၍ မသိ၊ မမြင်မိလိုက်ကြ။ သို့သော် ဦးပန်းမောင်သည် မိမိ၏ စိတ်အထင်လားဟု ဖဝေဇဝါ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သေချာစွာကြည့်ရာ ဖြူဖျော့နေသော မျက် နှာသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သွေးရောင်လွှမ်းလာခဲ့သည်။ ညိုညစ် နေသော ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံးတို့သည်လည်း မူလအသားရောင်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးပန်းမောင်သည် ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွား ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးရွှေမြ၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို နားနှင့်ကပ်ပြီး တော့ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ရင်ခုန်သံကို မှန်မှန်ကြားလာ ခဲ့ရသည်မို့တည်း။

ရင်အုံကို နားနှင့်ကပ်ပြီးတော့ နားထောင်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။ မသေချာ၍ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးတော့ နားထောင်ကြည့်သည်။

“အမေ ... အစ်ကို ... နား နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ထိုအခါကျမှ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကြကာ တစ်ယောက်တစ်လဲစီ နားထောင်ကြည့်ကြသည်။ ကိုပေါက်က ...

“ဟင် ... နှလုံးခုန်နေတယ်၊ အဖေနှလုံး ပြန်ပြီးတော့ ခုန်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုရွှေမြ ကိုရွှေမြ ... တော် မသေဘူး မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်သတိရလာပါတော့၊ ကျုပ် ယူကျုံးမရ မဖြစ်ပါရစေခဲ့တော့ ... ဟီး”

ဇနီးဒေါ်တင်ရီ သည် ပြောပြောဆိုဆို ဟီးခနဲဆို ငိုချလိုက်လေသည်။ အနားမှာရှိနေကြသောသူများသည်လည်း ပိုပြီးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော မျှော်လင့်ချက်က ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့သလိုပင်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လူမမာသည် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

“ရေ ရေငတ်တယ် ... ရေပေးပါ”

ရေလည်း တောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ အားလုံးသည်

အခန်း (၇)

သေရွာပြန်

အနားတွင် ငိုကြွေးနေကြသူများက ဦးပန်းမောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်တွေ့သွားခဲ့ကြလေရာ ...

“ဦး ဦးကြီး ... ဘာထူးခြားလို့လဲ”

ကိုပေါက်က ဦးပန်းမောင်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကိုပေါက် ... မင်း နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ကိုပေါက်သည် မယုံသကဲ့သို့ဖြင့် သူကြီးကိုကြည့်နေလေရာ ခင်ဖုန်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟင် ... အစ်ကိုကလည်း”

သူမက ဦးရွှေမြ၏အနားကို တိုးကပ်သွားပြီး ဘယ်ဘက်

အံ့အားတသင့် ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့သည်။

“ဟင် ... ဦးရွှေမြကြီးမသေဘဲ ပြန်ပြီးသတိရလာခဲ့ပြီ ဟေ့၊ ပြန်ရှင်လာပြီ”

“ကိုရွှေမြ ကိုရွှေမြ ... တော့ကို သေသွားပြီမှတ်နေတာ၊ ခုလို ပြန်ရှင်လာတော့ ကျုပ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးတော့ ဟီး”

“အဖေ အဖေ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ အဖေရယ်”

ဒေါ်တင်ရီနှင့် ခင်ဖုန်းတို့သည် ဦးရွှေမြကိုဖက်ကာ ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောရိုက်သွားခဲ့လေသည်။ ကိုပေါက်သည်လည်း ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့သည်။

“ငါမှားပြီ ငါမှားပြီ၊ ဖိုးတုတ်ရေ ... ငါ မင်းအပေါ်မှာ မှားသွားခဲ့ပြီကွာ ... ဟီး”

ကိုပေါက်လည်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီးဖြစ်ကာ တဟီးဟီးနှင့် ငိုနေမိသည်။ ကြမ်းပြင်ကိုလည်း လက်သီးနှင့် တဒုန်းဒုန်း ထုနေလေသည်။

သူကြီးဦးပန်းမောင်သည်ပင် သေရွာက ပြန်လာခဲ့သော ဦးရွှေမြကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲဆို့နေသလို တင်းကျပ်နေသလို ခံစားနေရကာ မျက်ရည်လည်နေမိလေသည်။

ထိုစဉ် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်သည်လည်း ဦးရွှေမြ၏ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟော ... ဆရာတော်ကြွလာပြီ”

တရိတသေနှင့် နေရာပေးကြသည်။ ဆရာတော်သည်လည်း ဦးရွှေမြအတွက် သက်ပျောက်တရားဟောရန် ရောက်လာခါမှ အခုလို ထထိုင်နေသော သေလူကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဟဲ့ တကာရွှေမြ ... နင်သေပြီဆိုလို့ ငါလာတာ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေရတာလဲ”

“တပည့်တော်လည်း မြေအခဲခံလိုက်ရတာကိုပဲ သိလိုက်တယ်၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမသိတော့ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် သတိရလာတော့ ခုလို တငိုငို တရယ်ရယ်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ ဘုရား”

“ဟော ... ဟုတ်လား၊ နင့်ကို ဆရာမာလကတောင် လက်လျှော့လိုက်ရတယ်ဆို၊ ခု ဘယ်လိုကြောင့် သေကံမရောက်ခဲ့ရတာလဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ရှင်းပြကြစမ်းပါဦး”

ထိုအခါ သူကြီးဦးပန်းမောင်က ...

“ဒီလိုပါ အရှင်ဘုရား ... ဦးမာလက လက်လျှော့လိုက်တဲ့ ဦးရွှေမြကို ကုပေးခဲ့တဲ့သူက တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး ...

ဖိုးတုတ်ပါပဲ ဘုရား”

“ဟေ ... ဖိုးတုတ်၊ ဟို ရွာစွန်က ကျော်ခေါင့်သား

ဖိုးတုတ်ကိုပြောတာလား”

“တင်ပါ့ဘုရား ... အဲဒီဖိုးတုတ်လေးပါပဲ”

“ဟေ”

သူကြီးဦးပန်းမောင်ကပင်လျှင် ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ဆရာတော်အား လျှောက်တင်လိုက်လေသည်။

“ဟေ ... ဒီကောင်လေးက ကြည့်တော့သာ ဘာမှ

မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေလည်း လုပ်သလား”

“တင်ပါ့ဘုရား ... ဖိုးတုတ်ဟာ ဘဝအခြေအနေ ကြောင့် လူရာအသွင်းမခံရပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်သေးလို့ မရဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြသွားခဲ့တာပါပဲ ဘုရား”

“အေး အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်သပေါ့၊ မှန်သပေါ့ ကွယ်၊ အင်း ... တကာဦးရွှေမြဟာ ဖိုးတုတ်ပေးခဲ့တဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဟဲ့ ရွှေမြ ... နင် ကံကြီးလို့ သေကံမရောက်ခဲ့ တာ၊ ခုလိုဖြစ်တာ အကုသိုလ်ကံပါလာလို့ နင် ကောင်းမှုကုသိုလ် များများလုပ်ပေး”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ထိုစဉ် ဦးရွှေမြ၏ မြွေခံခံရသော ခြေသလုံးဒဏ်ရာဆီ

က ပျစ်ချဲ့ချဲ့အရည်များက စီးကလျက်ရှိသည်။

“ဟဲ့ ... ဒါ ဘာတုံး”

သူကြီး ဦးပန်းမောင်က မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။

“မြွေဆိပ်တွေ ပြန်အံ့ပြီးတော့ ကျလာခဲ့တာ၊ ထူးဆန်း လိုက်တာကွာ ... တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နေတဲ့ မြွေဆိပ်တွေက ပြန် အံ့ပြီးတော့ ကျလာခဲ့တယ်၊ အဝတ်သန့်သန့်နဲ့ သုတ်ပေး၊ လက်မှာ အနာရှိတဲ့သူ မလုပ်နဲ့၊ သုတ်တဲ့အဝတ်စကို မီးရှို့ပစ် နော်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် သတိပေးကြသည်။ သုံး လေးခါသုတ်ပြီးသောအခါ အဆိပ်ရည်များလည်း နောက်ထပ် ထွက်ကျမလာကြတော့။ နောက်တစ်ခဏအကြာတွင် ယင်းအ စွယ်ပေါက်နေရာသည် ပျောက်သွားကာ မူလအသားအရောင်အ တိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒဏ်ရာဖြစ်ခဲ့သောနေရာကို ရှာမတွေ့ တော့။

အားလုံး အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အားလုံး သည် ဦးရွှေမြ သေကံမရောက်ခဲ့သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဆရာတော်သည် ရောက်လက်စနှင့် အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုသတင်း

သည် ဂုဏ်ရည်ရွာမှာသာမက ရွာနီးချင်းရွာများအထိ ဖျံ့နှံ့သွား
ခဲ့လေသည်။

ကိုပေါက်သည် ဖိုးတုတ်လေး၏အိမ်ကို ပြေးသည်။
အိမ်တွင် မည်သူမှမရှိ။ တံခါးပိတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် စိုက်
ခင်းဆီကိုပြေးသည်။ စိုက်ခင်းထဲတွင် ကိုကျော်ခေါင်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ဦး ဦး ... ဖိုးတုတ်ကော၊ ဖိုးတုတ် ဘယ်မှာလဲ”

“သား ... ဟုတ်လား၊ မင်းက သားနဲ့တွေ့ပြီး ဘာလုပ်
မလို့လဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ချင်နေပါတယ်၊ အဖေ အဖေကို
သူ ဆေးကုပေးခဲ့တာ ...”

“အေးကွယ် ... သားက အဲဒီလို အရမ်းအရမ်းတွေ
လျှောက်လုပ်နေတာ၊ ဦးလည်း မသိလိုက်ဘူး၊ အဲဒီအတွက်
မင်းက သူ့ကို ရန်တုံ့ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ခေါင်းကိုသာ
ရိုက်ခွဲသွားတော့၊ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းတဲ့၊ ငါ့မှာ

တာဝန်ရှိတယ်”

ရွာသားအချို့က ဖိုးတုတ်လေးနှင့်ကိုပေါက်တို့ ဖြစ်ပျက်
ပုံကို ငြိထံဝင်ရောက်ပြောပြထားခဲ့၍ ကိုကျော်ခေါင် သိနှင့်ပြီး
ဖြစ်လေပြီ။

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ ကျွန်တော် ဖိုးတုတ်ကို
ရန်ရှာမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု သူ ဆေးကုပေးခဲ့လို့ အဖေ
အသက်ပြန်ရှင်လာပြီဗျ၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ မိုက်မိုက်ရိုင်း
ရိုင်းနဲ့ ပြောမိခဲ့တာတွေကို နောင်တရပြီး ကိုယ်တိုင်လာတောင်းပန်
တာပါ”

“ဟင် ... ဦးရွှေမြ ပြန်ကောင်းလာပြီ ... ဟုတ်လား၊
အေးကွာ ... ခုလိုသတင်းကောင်းကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်၊
တစ်အောင့်ကြာရင် ငါ့လည်း မင်းတို့အိမ်ဘက်ဆီ ကူးလာခဲ့တော့
မလို့”

“ဒါ ဒါတွေ ထားပါဦး၊ ဖိုးတုတ်လေး ဘယ်မှာရှိသလဲ
ဆိုတာသာ ပြောပြပါခင်ဗျာ”

“ဟိုဘက်မှာ”

ကိုကျော်ခေါင်က စိုက်ခင်းတစ်နေရာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြ
လိုက်သည်။ ကိုပေါက် ပြေးသွားသည်။

“သားဟာ ဒီအထိတောင် အစွမ်းထက်နေသလား ...

ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား”

ဖိုးတုတ်တစ်ယောက် မည်သည့်ဆရာထံမှ ဆေးပညာ သင်ကြားခဲ့သည်ကိုလည်း မတွေ့။ သို့သော် သူ့စိုက်ပျိုးထားသည့် ဆေးပင်တွေကိုတော့ ဆွတ်ခူးကာ ထုထောင်းပြီး အမှုန့်လုပ် လိုက်၊ အလုံးလုပ်လိုက်၊ အပြားလုပ်လိုက်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ တွေ့နေရတတ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘာသာသူ စိတ်ကူးရပြီး လျှောက်လုပ်နေသည်ဟုပဲ ထင်နေမိသည်။

ရွာထဲကလူအချို့က သူ့ဆီကိုရောက်လာကြသည်။ ကိုပေါက်နှင့်ဖိုးတုတ်လေးတို့ကိစ္စ အချင်းများကြပုံကို ဝင်ပြောသွား သည်။ သူ့သား ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေသည်ဟုထင်ပြီး ဦးရွှေမြတို့အိမ်ကိုသွားမည်၊ တောင်းပန်မည်ဟု စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။

ယခုတော့ သတင်းကောင်းက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့နားကိုပင် မယုံချင်။ ဦးရွှေမြ အသက်ပြန်ရှင်လာပြီတဲ့။

စိုက်ခင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဖိုးတုတ်လေးဆီ ကိုပေါက်တွေ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးသွား

သည်။ ခြေသံကြောင့် ဖိုးတုတ်လေးသည်လည်း ကိုပေါက်ကို မြင်သွားရသည်။ သူ့ကို ရန်မူရန် ပြေးလာသည်ဟု ထင်သွားခဲ့ သည်။ သို့သော် အေးဆေးစွာပင် ရပ်ပြီးတော့ စောင့်နေသည်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ခွဲစာရင်းရှင်း ဖို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့”

ဖိုးတုတ်လေးက အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ မင်းကို တောင်းပန်မလို့လာခဲ့ တာပါ။ ငါ မင်းအပေါ်မှာ ဆက်ဆံတာ၊ ပြောဆိုတာ တော်တော် လွန်သွားတယ်၊ အခု ငါ့အဖေ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့ပြီကွာ၊ အဲဒါ မင်းကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ငါ လွန်ခဲ့တဲ့အတွက် မင်း ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ ငါခံပါ့မယ်”

ကိုပေါက်ကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်သမားပီပီ ဖိုးတုတ်လေး ၏ ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ ပေါက်တူးကိုကိုင်ထားသော ဖိုးတုတ်လေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလိုက်ကာ ...

“ဦးလေးရွှေမြ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား ပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ သဘောထားခဲ့ ထားခဲ့ အမှတ်မထားခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကံသေကံမ အကူအညီပေးလိုက်တာပါ။ ကဲပါ ထပါ ... ကျွန်တော့်ကို ငရဲ မပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လိုလူမျိုးကိုလည်း တောင်းပန်စရာ မလို”

ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသိက္ခာကျပါတယ်၊ လူ့မြင်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

ကိုပေါက်သည် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် နေရာမှထလိုက်သည်။

“မင်းက ကျေနပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါ ခုထက်ထိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူးကွာ၊ ငါ တော်တော်မကောင်းတာ”

ယမကာလည်း မှီဝဲထားဟန်တူသည်။ လေ့လည်းလေ့နေသည်။ သူ ရဲဆေးတင်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့တာတော့ အမှန်။

“စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်လို့ပြောပြီးမှပဲ၊ ဒီအတိုင်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ထားပြီးတော့ ပြန်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကိုလည်း ခေါင်းလဲမှာ မထားပါနဲ့တော့”

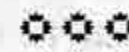
ဖိုးတုတ်လေးမှာ မနည်းပင်ချော့မော့ပြီးတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုပေါက်သည်လည်း ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်ပေါ့သွားဟန်တူသည်။ အလာတုန်းကနှင့်မတူ ဣန္ဒြေရွှာပင် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ အနားကို ဦးကျော်ခေါင်ရောက်လာသည်။

“သား ... ဒီအတတ်ပညာတွေကို ဘယ်ကနေ တတ်

လာခဲ့တာလဲ၊ အဖေကဖြင့် အံ့ဩလွန်းလို့”

“တတ်တယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အဖေရာ၊ ဟိုမှတ် ဒီမှတ်နဲ့ ဖြစ်သွားတာပါ”

ဖိုးတုတ်လေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

တိုးသွား တယ် ... ထို့”

ဦးမာလမှာ နာမည်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ဖိုးတုတ်လေးကို ကွယ်ရာမှာ ပြောဆိုနေလေတော့သည်။ သူ လက်လျှော့လိုက်ရ သည့်လူနာကို ဖိုးတုတ်လေးက ကုကာ အသက်ကိုရယူပေးခဲ့ သည့်အတွက်လည်း သိက္ခာကျသွားခဲ့သည်ဟု ထင်မိသည်။ ရွာထဲမှာလည်း ထိုသို့ပင် ကျော်နေသည်။

“ဦးမာလ မကုနိုင်တဲ့ ဦးရွှေမြကို ဖိုးတုတ်လေးက ကု ပေးလိုက်တာ မြေဆိပ်ကျပြီး အသက်ပြန်ရှင်သွားသတဲ့”

ဟူ၏။ ထိုကိစ္စကြောင့် ဦးမာလမှာ ဖိုးတုတ်လေးအပေါ် မှာ အငြိုးထားလေတော့သည်။

“သင်းတော့ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

ထို့ကြောင့် ဖိုးတုတ်လေးအပေါ် တွယ်နိုင်မည့်အချက်ကို စောင့်နေလေသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ ... ဦးမာလသည် ဖိုး တုတ်လေးအပေါ်မှာ တွယ်နိုင်မည့်အကွက်ကို ရှာတွေ့သွားခဲ့လေ သည်။ ယင်းမှာ ဤသို့ပါတည်း။

ဦးရွှေမြသည် ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းလာကာ ထူ ထူထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အသားအရေလည်း ကောင်းလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နာလန်ထခါစမှာပင် အစားအ သောက်ကလည်း ကောင်းလာခဲ့သည်။

အခန်း (၈)

ဖုတ်သူတော်

ဦးရွှေမြတစ်ယောက် ပိုးထိသည့်ဒဏ်ရာမှ ပျောက်ကင်း ကာ အသက်ပြန်ရှင်လာသည့်အတွက် ဆေးဆရာကြီးဦးမာလမှာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထို့အပြင် မြေခဲဒဏ်ရာကို ကုပေး လိုက်သည့်သူမှာ ဖိုးတုတ်လေးဖြစ်နေသည့်အတွက် အံ့အားသင့် သွားခဲ့ရသည်။ ခံပြင်းမှုလည်း ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဒီလူနာဟာ ဘယ်လိုမှ မရတော့တာ၊ ဘယ်လိုကြောင့် အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့တာလဲ၊ အရင်က ထမင်းတစ်လှုပ်တစ် ဆုပ်အတွက် သူများကျွေးမှ စားရတဲ့ကောင်က ဆေးဆရာတဲ့ ... မတန်လိုက်လေ၊ ဘယ်ချောင်ကနေ သင်လာမှန်းမသိတဲ့ ပညာဖွတ်ကျားနဲ့ ရမ်းသန်းပြီးကုလိုက်တာ ကြက်ကန်းဆန်အိုး”

ထမင်းကို ခဏခဏ စားလာသည်။ အထူးသဖြင့် သားငါးကို ပိုပြီးတော့ ခုံမင်လာသည်။ ချဉ်ခြင်းတစ်လာခဲ့သည်။ ညဘက်မှာလည်း ဆာသည်ဟုဆိုကာ မကြာခဏ ထစားသည်။ မိသားစုမှာ ဦးရွှေမြ အစားအသောက်မပျက်၍ ဝမ်းသာနေမိကြသည်။

သို့သော် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်မက တစ်လပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာသောအခါ သံသယဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မပြောကောင်းကြ၍သာ သည်အတိုင်း နေနေကြပေမယ့် မည်သူက စပြီးပြောမလဲဟု အခိုင်အကဲကြည့်နေမိကြသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်တင်ရီမှာ မအောင့်အည်းနိုင်တော့၍ ...

“နင်တို့အဖေဟာ ရိုးမုရိုးရဲ့လား။ အရင်က အစားအစာကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းပဲစားတတ်တာ၊ ခုတော့ အရွယ်ခွဲမလိုက်အောင်ကို စားတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဆန်နှစ်လုံး သုံးလုံး ချက်ကို တစ်နပ်တည်းနဲ့ကို တက်တက်ပြောင်ရော၊ သားငါးကိုလည်း ပိုပြီးတော့ ခုံမင်လာတယ်၊ ခါတိုင်း ချေးမများတတ်တဲ့သူက ခုတော့ ဟိုဟာလုပ်ပေး၊ သည်ဟာလုပ်ပေးပါနဲ့ကို ဖြစ်နေတာ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ချိန်လုံး အစားအသောက်ကိုပဲ စဉ်းစားနေတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သားလည်း အဖေ့ကို အကဲခတ်နေ

တာ ကြာပြီ၊ အမေပြောသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ ... အမေနဲ့အစ်ကိုတို့ကလည်း အဖေက ဒါလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ရတာ၊ ပြန်ပြီးကောင်းလာတော့ ယုတ်လျော့သွားတဲ့ခွန်အားတွေ ပြန်ပြည့်ဖို့ သွေးကတောင်းတာဖြစ်မှာပေါ့၊ အမေတို့ ဘာကိုတွေးနေကြသလဲဆိုတာ သမီးသိတယ်၊ မဟုတ်တာတွေကို မစဉ်းစားကြပါနဲ့”

ခင်ဖုန်းက မိခင်နှင့်အစ်ကိုကို ဟန့်တားလိုက်လေသည်။ ဦးရွှေမြမှာ အမူအရာကလည်း အပျက်၊ စကားအပြောအဆိုကလည်း မမှား၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကလည်း လွန်ကဲခြင်းမရှိ၊ အနေအထိုင် အသွားအလာကလည်း ပုံမှန်အတိုင်းပင်။ ထို့ကြောင့် တွေးရခက်နေကြသည်။ သို့သော် ထိုသတင်းကို ဆေးဆရာကြီး ဦးမာလ ကြားသိသွားခဲ့သောအခါ ...

“ဟုတ်ပြီ ... လူတွေက သင်းကို သံသယဝင်နေကြတယ်ဆိုတော့ ...”

မကြာမီ သတင်းတစ်ခုက ရွာထဲမှာ ပျံ့သွားခဲ့သည်။

“ဦးရွှေမြဟာ ဖုတ်ဝင်နေတာတဲ့၊ သူ့ကို ဖုတ်သွင်းခဲ့တာ ဖိုးတုတ်လေးတဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ခုတစ်လောမှာ ဦးရွှေမြဟာ အစားအစာတွေ အရမ်းစားတာပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စကားလည်း

မများဘူး။ အအိပ်မပျက်၊ အစားမပျက်ဘဲ။ အရင်ကလိုပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲတဲ့။ နင်တို့ထင်တာတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေရင် ငရဲကြီးနေကြပါဦးမယ်”

“ဟဲ့... အဲသလိုပြောခဲ့တာ ဆေးဆရာကြီးဦးမာလတဲ့။ ဦးရွှေမြရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်ပူးကပ်နေတာ တခြားဖုတ်ကောင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အောင်မယ်လေး... ကြက်သီးထလိုက်တာ၊ ဒါဆိုရင် ဘာဖုတ်လဲ... ပြောခမ်းပါဦး”

“ဖုတ်သူတော်တဲ့”

“ဟယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ... ဖုတ်သူတော်တဲ့၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ အလကား လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဖိုးတုတ်လေး ဒုက္ခရောက်အောင် ဟိုတစ်ခါကလည်း ကိုပေါက် အထင်မှားပြီး ဖိုးတုတ်လေးကို ရန်ရှာသေးတယ်။ ခုလည်း ကိုပေါက်က အဲဒီကိစ္စမျိုး ဖြစ်လာတော့ ဖိုးတုတ်လေးဆီကိုသွားပြီး ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဖိုးတုတ်လေးကတော့ ပြဿနာတက်ဦးမယ်”

“ဦးမာလက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို အခိုင်အမာပြောရတာလဲ၊ ဦးရွှေမြကြီးက လူတွေပြောနေကြသလို မဖြစ်နိုင်ပါ

ဘူးဟယ်”

ထိုသတင်းသည်လည်း ရွာထဲမှာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေသည်။ တချို့က ဖိုးတုတ်လေးကို အမြင်စောင်းသွားခဲ့ကြသည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ သူ့တစ်ပါးကို ဒီလိုလုပ်ရသလား၊ ဒီအတတ်ပညာတွေကို သူ့မိထွေးဆီက တတ်လာခဲ့တာ ထင်တယ်”

ကိုပေါက်သည် ဦးမာလဆီကလာသော သတင်းဟု သိရ၍ ...

“ဦးမာလကို ငါကိုယ်တိုင် သွားမေးမယ်”

ထို့ကြောင့် ဦးမာလဆီကို ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေးပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“ကိုပေါက် ဘာလဲကွ... မင်းစကားက အရင်းမရှိအဖျားမရှိနဲ့”

ဦးမာလကလည်း ကိုပေါက်လာရင်းကိစ္စကို သိသည်။ သို့သော် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဖိုးတုတ် မဟုတ်တာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆို”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ... ဒီကောင်က ဒီရွာမှာ ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ၊ မင်းရဲ့အဖေက ငါ့ဆီကိုရောက်လာတော့

အသက်ကုန်နေပြီကွ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်က ဘာမပြော ညာ
မပြောနဲ့ မင်းတို့ဆီကိုရောက်လာပြီး ဝင်ထည့်သွားတာ”

“တောက် ... ဒီကောင် သိမယ်”

ကိုပေါက်သည် အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ဓားကိုဆွဲသည်။

“ဟဲ့သား ... သား ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ဒေါ်တင်ရီက ကိုပေါက် မူမမှန်မှန်းသိ၍ လှမ်းမေးလိုက်
သည်။

“ကျုပ်နောက်က တစ်ယောက်မှ လိုက်မလာကြနဲ့”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကောင် ဖိုးတုတ်လေးဆီကိုပဲ
သွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟဲ့ ခင်ဖုန်း ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်
ရောက်နေပါလိမ့်၊ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကြောင့် ငါ့သားတော့
ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ လိုက် ... လိုက်ကြပါဦး”

ဖိုးတုတ်လေး၏ အသက်အန္တရာယ်ကိုတော့ မပူပန်။

သူ့သားကိုပေါက် ရာဇဝတ်မှုသင့်မှာကိုတော့ ပူပန်မိသောသူ။
ကိုပေါက်ကား သူမမျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

ယင်းအချိန်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ရွာဘက်ကို လာနေ
သည်ကို ကိုပေါက်တွေ့သွားခဲ့လေသည်။

“ဟော ... ဟိုကောင်”

ထို့နောက် အနီးမှာ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏နောက်ဘက်မှာ
ကွယ်နေလိုက်၏။ ခံပြင်းလွန်း၍ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်
နှင့် တုန်နေသည်။

“မင်းလည်းသေ ငါလည်း စက်တိုင်တက်”

ဖိုးတုတ်လေး အနားကိုရောက်လာသည်နှင့် သစ်ပင်
အကွယ်မှ လှစ်ခနဲသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏နား
ထဲတွင် အသံတစ်ခုက ဝင်လာခဲ့သလို ...

“လူလေး ရှေ့မှာ”

ရိပ်ခနဲဆို ပြေးဝင်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု၊ သတိကြီး
စွာထားလိုက်ရသည်။ ဓားချက်က သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကျလာခဲ့
သည်။

‘ဝှစ် ... ချစ်’

ကိုပေါက်သည် ဖိုးတုတ်လေးကို ပန်းကုံးပြတ် ခုတ်ချ
လိုက်သည်။ အရှောင်သာ မပြန်ခဲ့လျှင် ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲ
သွားနိုင်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတုတ် ... မင်း မင်း ငါတို့ကို မကောင်း

ပြည်တို့ကောင်း ဒီကနေ့မှာပဲ မင်းသေရမယ်ကွ"

'ခုတ် ... ချစ် ချစ်'

သားရဲမင်းရဲစီးနေသောသူပမာ ဖိုးတုတ်လေးကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ခုတ်ချနေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးက ပြန်ပြီး မတိုက်ခိုက်သေး။ ရှောင်ချည်းသာနေသည်။

"အစ်ကို ... ခင်ဗျားလွန်မယ်နော်၊ ဓားကိုချထားလိုက်ပါ"

"ဟေ့ကောင် ... ငါ မင်းကိုသတ်ပြီးမှ ရုပ်မယ်ကွ၊ မင်းကို မထိမချင်း ငါ စိတ်လျှော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း သေကို သေရမယ်၊ မင်း သေသွားတာကို ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်"

ကိုပေါက်မှာ ဒေါသစိတ်က မြွေဆိပ်တက်သလို မွန်ထူလျက်ရှိနေလေပြီ။ မရတော့။ သူက ခုတ်လေ မမိလေ၊ ဒေါသကထွက်လေလေ ဖြစ်သည်။ ရွာသားအချို့သည်လည်း ပိုင်းလာခဲ့ကြလေပြီ။ မည်သည့်အကြောင်းကို သိထားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ...

"အစ်ကို အစ်ကို ... လွန်မယ်နော်၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ရုပ်လိုက်ပါ၊ ရုပ်လိုက်ပါ"

ခင်ဖုန်းက သူတို့ဆီကို အမောတကောနှင့် ပြေးလာခဲ့

သည်။ ကိုပေါက်က ကြားသော်လည်း မရပ်။ သို့သော် သူမောဟိုက်နေလေပြီ။ လက်ပန်းကျလှနီးပါလည်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

"ကိုပေါက် ... မင်း အခုချက်ချင်း ရုပ်လိုက်စမ်း"

အသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ အခြားသူမဟုတ် ... သူကြီးဦးပန်းမောင်ပင်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဝါးဆစ်ပိုင်းကြီး တစ်ခု။ သို့သော် ကိုပေါက်က နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်။ ဖိုးတုတ်လေးကို ခုတ်မြဲ။ ဖိုးတုတ်လေးကလည်း ခံစစ်ဖြင့် တုံ့ပြန်နေဆဲ။

"ကိုပေါက် ... ငါပြောနေတယ်လေ၊ မင်း မကြားဘူးလား"

"ကြားတယ်ဗျာ ... ကျုပ်မရပ်ဘူး၊ ဒီကောင့်ကို အသေသတ်မှာ"

"အေး ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို တောင် ပမာမခန့်နဲ့"

သူကြီးက ဘာပဲပြောပြော ကိုပေါက်ကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီးကျနေလေပြီ။ ခင်ဖုန်းသည် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ ထိတ်လန့်နေတာသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကိုပေါက်သည် ဖိုးတုတ်လေးလစ်ပြီအထင်နှင့် ဇော်ကို ဓားဖြင့် တအားပိုင်းချလိုက်သည်။

'ဝှစ် ...ရွပ်'

"အောင်မယ်လေး"

"ဟင်"

"ဟာ"

အထိတ်တလန့်နှင့် အာမေဇိုတ်သံမျိုးစုံ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖိုးတုတ်လေးတစ်ယောက် မည်သို့မှ မရှောင်နိုင်တော့ပြီဟု ကျိန်းသေပင် တွက်မိလိုက်ကြသည်။ ဒေါသကြီး၍ ကိုပေါက်ဓားချက်ကလည်း ဖိုးတုတ်လေး၏ကိုယ်ပေါ်ကို အရှိန်ကြီးစွာဖြင့် ကျရောက်သွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်ဖုန်းသည်ပင် မျက်လုံးတွေ ပျာဝေသွားခဲ့ကာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်မိလိုက်သည်။

သို့သော် အားလုံးက ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ ဓားချက်က သွက်သလောက် ရှောင်ချက်ကလည်း မြန်သည်။ ဇက်ပိုးဆီ ကျလာသည့် ဓားချက်သည် လေထဲမှာသာ လွတ်ထွက်သွား၏။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ကိုပေါက်၏ ဓားကိုင်လက်ဆုပ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်ခဲ့၏။

"အား"

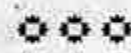
ကိုပေါက်၏ လက်ချောင်းလေးများသည် ကြေထွက်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဓားသည်လည်း ဖိုးတုတ်လေး၏

လက်ထဲကို ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် ဖိုးတုတ်လေးသည် ဓားကို ကိုပေါက်ဆီ ပစ်လွှတ်ထည့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

"ဟာ"

အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ ဖိုးတုတ်လေးက ကိုပေါက်ကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ပြီဟု ထင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် အထင်က မရှိင်းဘဲ ယဉ်သွားသည်။ ဓားသည် ကိုပေါက်၏ခေါင်းပေါ်မှကျော်သွားကာ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ သွားစိုက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကျွ၊ မင်းက မင်းအဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖိုးတုတ်လေးကို အတတ်
စွပ်စွဲနေတာ ကျိန်းသေလို့လား”

“ကျိန်းသေလို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ဦးမာလကိုယ်တိုင်က
ဖိုးတုတ်လက်ချက်လို့ အတတ်ပြောခဲ့တာ”

“မင်း သူများပြောတိုင်း အယုံလွယ်ရသလား၊ မင်း
အဖေက နေကောင်းနေပြီ ငါတို့လူကြီးတွေနဲ့လည်း ရောရောနှော
နှောနဲ့ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စတွေမှာဝင်ပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးနေတာ
ကြာပြီ၊ မင်းတို့ထင်သလို မူမမှန်တဲ့ကိစ္စဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊
ဒီသတင်းစကားကြောင့် ငါတို့လည်း ဒီအတိုင်းနေကြတာမှ
မဟုတ်တာ၊ သူ့ကို လေ့လာနေကြတာပဲ”

“အိုဗျာ ... အဖေကို မကောင်းဆိုးရွားဖတ်ကောင်က
ကပ်နေတာ၊ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဖုတ်သူတော်၊
ဒါလောက်ကတော့ ရှိမှာပေါ့၊ အဖေက လူသက်မဟုတ်ဘူး၊
ဖုတ်သက်နဲ့ပဲ အသက်ရှင်နေတာ၊ ဒါ ဒီကောင်လက်ချက်၊ သူ
ကြီးတို့ ဝင်ရှုပ်လို့ ဒီကောင်လွတ်သွားတာ”

“ငါလေ ... နားရင်းအုပ်မိတော့မယ်၊ စောစောက
မင်း ရမ်းကားနေတာ ဖိုးတုတ်လေးသာသေသွားခဲ့ရင် မင်းလည်း
ရာဇဝတ်ဘေးက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အို ... သင်း သေသေပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် အဖမ်းခံရကော

အခန်း (၉)

ပြောတိုင်းယုံအမှားကြုံ

ထိုအခါကျမှ အားလုံး သက်ပြင်းချမိလိုက်ကြသည်။
ဖိုးတုတ်လေးသည် ကိုပေါက်ဆီကို လျှောက်သွားသည်။ ရင်ဘတ်
ကို လက်ဖြင့် တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ကြားစကားမယုံနဲ့၊ ခင်များအဖေရဲ့ကိစ္စကို အခြေအ
မြစ်ကျကျ လေ့လာ စုံစမ်း၊ ပြောကြတဲ့အတိုင်း မှန်နေရင် ကျုပ်
ကိုယ်တိုင် ခင်များရှေ့မှာလာပြီး လည်စင်းခံမယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ကိုပေါက်ကို ပခုံးနှင့်တွန်းတိုက်ပြီး
တော့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ မည်သူကမှ ဖိုးတုတ်လေးကို မတား
ကြ။ အားလုံး မှင်တက်သွားပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုပေါက် ... ဒီကိစ္စကို ငါလည်း သိတယ်

ဘာအရေးလဲ၊ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်”

‘ဖြောင်း’

သူကြီးသည် ကိုပေါက်၏ဇနီးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ် ထည့်လိုက်သည်။

“မင်း ထပ်ပြီးရမ်းကားဦးမယ်ဆိုရင် ထိတ်တုံးစာမိသွားမယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး ကောင်းကောင်းနေ၊ ခင်ဖုန်း... နင့်အစ်ကိုကို ခေါ်သွား၊ မင်းလည်း တစ်အိမ်လုံးကိုပတ်ပြီး ရန်မရှာနဲ့၊ ဒီကိစ္စ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အထင်အမြင်မှားနေတာ၊ ငါ ရဲရဲကြီးပြောနိုင် တယ်၊ ရှင်းလို့ရတယ်၊ ဒီ မာလဆိုတဲ့လူကြီး လူတွေ ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်အောင် မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်ပြောတယ်၊ သမားဂုဏ်နဲ့ မညီဘူး”

“လာ အစ်ကို”

ခင်ဖုန်းသည် ကိုပေါက်ကို လက်တွဲခေါ်သွားသည်။ ကို ပေါက် နောက်ထပ်မကြမ်းရဲ။ သူကြီးက ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်သည်။ ထိတ်တုံးစာမိမှာကိုတော့ ကြောက်သည်။

ကိုပေါက်က ဖိုးတုတ်လေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရန်ရှာသည့်အကြောင်း တစ်ရွာလုံးသိသွားခဲ့ကြသည်။ သူကြီးဦး ပန်းမောင်သည် ဤကိစ္စကို မသေချာ မရေရာဘဲနှင့် ပြီးပြတ် အဆုံးသတ်လိုသူမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီးအချို့နှင့်အတူ

ကာယကံရှင် ဦးရွှေမြအိမ်ကိုသွားသည်။

“ဟေ့ ပန်းမောင် ... ရွာလူကြီးတွေနဲ့အတူ ရောက် လာကြတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းကိစ္စ ထူးတယ်နဲ့တူတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ ... မင်းလည်း မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ မင်းကိစ္စပဲ”

သူကြီးပန်းမောင်က စကားကို သွယ်ဝိုက်ပြီးတော့ ပြော တတ်သူမဟုတ်။ ပြောလိုက်လျှင် တုတ်ထိုးအိုးပေါက်။

“ကိုပေါက်နဲ့ပတ်သက်နေပြီလား”

“ကိုပေါက်တင်မဟုတ်ဘူး ... အားလုံးနဲ့လည်း ပတ် သက်နေတယ်၊ အဓိကက မင်းပဲ၊ အေး ... မင်း ဖုတ်ဝင်နေ တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းသားကိုပေါက်က တစ်ယူသန် စိတ်စွဲနေတယ်၊ ဖိုးတုတ်လေးကို ဓားနဲ့ရမ်းကားခဲ့တာ မင်းသိမှာ ပေါ့၊ ဒီကိစ္စကို အချိန်မီ မရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ရင် ရန်စက အေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... ငါလည်း ဒီအကြောင်းကိုသိပါတယ်ကွာ၊ ကိုပေါက်က စဉ်းစားအဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းတယ်ကွာ၊ ငါဟာ လူ ကောင်းပကတိပါပဲလို့ပြောတာလည်း မယုံဘူး၊ သူထင်ရာ သူစိုင်း နေတော့တာပဲ၊ တကယ်တော့ ဖိုးတုတ်လေးဟာ ငါ့ရဲ့ အသက် သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါကွာ၊ သူ ဒီလို ဘယ်လုပ်သင့်မလဲ၊ ဟိုတစ်ခါ

ကလည်း ဖိုးတုတ်လေးကို သွားပြီး တောင်းပန်ခဲ့သေးတယ်။ သူဟာ ဦးမာလစကားကြောင့် ပိုပြီးတော့ဆိုးသွားတာကွ”

ထိုအခါ ရွာသူကြီး ဦးပန်းမောင်က ...

“ဟုတ်တယ် ... ဦးမာလကြောင့် ဒီကောင် ပိုဆိုးသွားတာ အမှန်ကတော့ ဒီလူကြီးဟာ ဖိုးတုတ်လေးကို ကျားနာခဲ့ခဲ့လိုက်တာပဲ။ မင်းကို မရတော့ဘူးဆိုပြီး လက်လွှတ်လိုက်တော့ ဖိုးတုတ်လေးက ဝင်ကုတယ်။ မင်းမသေဘဲ ပြန်ရှင်လာတယ်။ ဒါကို သူက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဖိုးတုတ်လေးအပေါ် အထင်လွဲအောင် လုပ်ကြံပြောဆိုလိုက်တာပဲ”

“ရွှေမြ ... မင်းကကော အစားအစာတွေ နှင်းကန်စားပြီး မှုပြောင်းနေတာ ဘယ်လိုသဘောလဲ။ တကယ်ပဲ ဖုတ်ဝင်နေတာလား။ ဟုတ်ရင်တော့ အဲဒီဖုတ်ကောင်ကို ဟောဒီ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်ထုတ်ပစ်မယ်”

“ဟ ပန်းမောင်ရ ... ငါလည်း နေပြန်ကောင်းလာမှ သွေးသားပြောင်းလဲလာသလား မသိဘူး။ ခဏခဏ ဆာတတ်လာတယ်ကွ။ ငါစားရင် မိန်းမက သင်္ကာမကင်းမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လာတယ်။ ကြောက်လာတယ်။ သူကလည်း ကြားဖူးနားဝ ရှိထားတာကိုး။ အမှန်ကတော့ ငါ့အစာအိမ်ကိုက အစာတောင်းနေတာ။ ဘယ်ဖုတ်မှ ဝင်မကပ်ဘူး”

ထိုအခါ ရွာသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဖူး က ...

“ငါလည်း မင်းလို လူမမာမျိုး တွေဖူးပါတယ်ကွာ။ ဒီလိုပဲ ... သူကတော့ မင်းလိုဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မိုးနေရင်းနဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျတာ၊ နှစ်ရက်လောက် သတိမရဘူး။ အဲ ... သတိပြန်ရလာတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို လူကောင်းအတိုင်းပဲ။ နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့သွားတာကလွဲလို့ အခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး ...”

အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူလည်း မင်းလိုပဲ အစားအသောက်သောင်းကျန်းလာတယ်။ အာသီသရှိပြီး တောင့်တရင် အမဲသားမှ၊ အစားလည်း တစ်နေ့ လေးကြိမ်လောက် စားတယ်။ ညသန်းခေါင်လောက်လည်း ထပြီး စားချင်စားနေတတ်တာပဲ”

“အဲသည်တော့”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ ... စောစောကလိုမျိုး ထင်ချင်ရာ လျှောက်ထင်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ အဲ ... ဖုတ်ဝင်တယ်ဆိုပြီး သံဃာတော်တွေကိုပင့်၊ ကမ္မဝါဖတ်ကြ၊ အဲဒီလိုလုပ်တော့ ကာယကံရှင်က ရယ်သတဲ့။ တကယ်နားလည်တဲ့ ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ရောက်လာတော့မှ ပြဿနာက ရှင်းသွားတော့တယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့် ရှင်းသွားတာလဲ”

“ဒီလိုကွ ... သူကပြောတယ်၊ ဒီလို လူမမာမျိုး သုံးလေးယောက် တွေဖူးခဲ့သတဲ့၊ အမှန်ကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာခံစားရပြီးတဲ့နောက်မှာ စိတ်၊ အသိ အာရုံ တွေဟာ ဘဝသစ်ကိုရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ကြရသလိုပဲ တဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးသားလည်ပတ်မှုတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီး အစားပိုစားလာတာတို့၊ သူများထက်ပိုပြီး အစားအစာကို တစ်မက်လာတာတို့ ဖြစ်လာတတ်သတဲ့၊ သူက ရှင်းပြတယ်...။

ကနဦးမှာတော့ ဘုန်းကြီးတွေပင့်ပြီး ကမ္မဝါဖတ်ကြ၊ အဲဒီလူရဲ့အိမ်ရာအောက်မှာ သြဇာရွက်တွေထည့်ကြနဲ့ ဖုတ်ထုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာထူးခြားချက်မှ ဖြစ်မလာဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဲဒီလူဟာ အစားအစာကို အရင်ကလိုပဲ ပုံမှန်အတိုင်း စားတော့သတဲ့ ...။

အဲဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ... သူဟာ နာလန်ထခါစ လူမမာလို သူ ချင်ခြင်းတပ်တဲ့ အစားအစာတွေကို အငမ်းမရ စားခဲ့တာပဲ၊ နောက်တော့မှ မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း စားသောက်ခဲ့တာ၊ အခုဆိုရင် သူ့အသက်ဟာ ရှစ်ဆယ် နားကိုတောင် ကပ်နေပြီ၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲ”

“အဲဒီလူက ဘယ်မှာနေသလဲ ဦးလေးဖူး”

“မင်းရှေ့မှာလေကွာ ... ငါပဲပေါ့”

ဦးရွှေမြနှင့် သူကြီးဦးပန်းမောင်အပါအဝင် အားလုံးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင် ဦးလေး ... ဘာ ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ”

ဦးပန်းမောင်က ဦးဖူးကို နားမလည်သလိုကြည့်ပြီးတော့ မေးလိုက်သည်။ အားလုံးက ဦးဖူးထက် အသက်ထက်ဝက်နီးပါး ငယ်ကြသည်။ ဦးဖူးသည် ဆံပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲ့လောက်သာ ဖြူနေသည်ကလွဲပြီး ဖျက်စိမမှုန်၊ ခါးမကိုင်း၊ နားမထိုင်းသေး။

“အေး ... အဲဒီလူက ငါပဲလို့ပြောနေတာ၊ ငါ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျတာ ပေသုံးဆယ်လောက်မြင့်တဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ကျလာတာ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျိုးပဲ့ဒဏ်ရာလောက်တောင် မရခဲ့ဘူး၊ ဒါကို အားလုံးက ငါ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ လူတွေရဲ့အမြင်ကျဉ်းမှု၊ အယူသီးမှုကြောင့် ငါ့ကို ဟိုဆရာ ဒီဆရာတွေနဲ့ ကူပြီး နှိပ်စက်ခဲ့ကြတယ်၊ အသိပညာကြွယ်ဝတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ကသာ ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့ရင် ငါလည်း ပယောဂဆရာတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိစ္စချောမလားပဲ”

ထိုအခါကျမှ ဦးဖူး၏အဖြစ်သနစ်ကို သိသွားခဲ့ကြလေသည်။

ဦးဖူးသည် ဤ ဂုဏ်ရည်ရွာက မဟုတ်ပေ။ အခြားရွာမှ ပြောင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုထက်ထိ အသက်ရှည်နေပြီး ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများကို ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက်နေဆဲ။ အကြံကောင်းများ ပေးနေဆဲ။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဦးရွှေမြ၏ ကျန်းမာရေးအပေါ် မှာ သံသယဝင်ခဲ့ကြသည့် အခြေအနေများသည်လည်း ရက်ကြာ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပပျောက်သွားခဲ့လေတော့ သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖိုးတုတ်လေးသည် သူ့ကို မည် သူတွေက ဝေဖန်သည်၊ မဝေဖန်သည်ကို ဂရုမစိုက်ပေ။ ရွာထဲ ကိုလည်း အရောက်အပေါက်နည်းသွားသည်။ ကိုပေါက်ကလည်း နောက်ထပ်တစ်ခါ သူ့ဆီကို ရောက်မလာတော့။ မတောင်းပန် ရဲတော့။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးဆီကို ရောက်လာသောသူကား ခင်ဖုန်း။

“ဟင် ခင်ဖုန်း ... ဘာကိစ္စလဲ၊ အကြောင်းထူးရှိလို့

လာ။ နင့်အဖေနှဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာ မအေးသေးဘူးထင် တယ်”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဖိုးတုတ်လေးရယ်၊ အဖေနှဲ့ပတ်သက် ပြီး ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ပါဘူး”

“မသိဘူးလေ ... မလာစဖူး အလာထူးလို့”

“ငါ ငါလေ ငါ့အစ်ကိုနှဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို တောင်းပန် ချင်လို့ပါ။ အဖေကလည်း နင့်ဆီကိုလာမလို့ သည့်နောက်ပိုင်းမှာ နင်နှဲ့အဖေ တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ကြသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဖိုးတုတ်လေးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုတောင်းပန်စရာလည်း မလိုဘူး။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ဖို့လည်း မလိုဘူး။ ဦးလေးဦးရွှေမြ ဟာ အသက်ရှင်နိုင်တဲ့ ကံတရားက ရှိနေသေးလို့ သေကံ မရောက်ခဲ့တာပဲလို့ သဘောထား။ ပြီးတော့ ငါကလည်း ဆေး ဆရာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဖုန်းသည် ငါကလည်း ဆေးဆရာမဟုတ်ဘူးဆိုသည့် ဖိုးတုတ်လေး၏စကားကြောင့် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရ လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... နင် ငါ့ကို အထင်မကြီးနဲ့ ငါက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်အကောင်၊ နင့်အစ်ကိုက ငါ့ကိုမကျေနပ်ချင်

ရောကောင်းတာလည်း အဆိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါ သူ့အမှားလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဟယ် ... နင့်စကားက ပြတ်လိုက်တာ၊ ငါ နင့်ဆီကို နောက်ထပ်မလာနဲ့လို့ နင်ထုတ်လိုက်သလိုပဲ”

ခင်ဖုန်းသည် အသံလေးတိမ်ဝင်သွားကာ မျက်ရည်များ ပင် လည်လာခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်၊ ဟိုတုန်းက နင်နဲ့ငါ လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကြတာတောင် ငါက နှုတ်မဆက်ဘဲ ရှောင် သွားခဲ့တာပါ။ အဲဒါကလည်း လူတွေက နင်တို့အပေါ်မှာ”

“တော်ပါတော့ ခင်ဖုန်းရယ် ... ဒီစကားတွေကို ငါ ကြားရလည်း ငါ ဘယ်လိုမှ ခံစားရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နင် ပြန် တော့ ... တော်ကြာ နင့်အစ်ကိုသိသွားရင် ပြဿနာရှာနေပါဦး မယ်”

“အေးပါဟယ် ... ငါပြန်ပါ့မယ်”

ခင်ဖုန်းသည် မျက်လွှာလေးချကာ ခြံထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ လေသည်။

“သား ... ခင်ဖုန်းက မလာစဖူး အလာထူးတာ ဘာ ကိစ္စလဲ”

“သူ့အစ်ကိုအတွက် လာတောင်းပန်တာတဲ့”

“ကလေးမလေးက မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြန်သွားခဲ့တာ က”

“သား သူတောင်းပန်တာကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ တော် ကြာ သူ့အစ်ကိုက သူ့ညီမ ဒီကိုလာတာသိသွားရင် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တက်နေပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပြန်ခိုင်းလိုက် တာ”

“သားရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အဲလို ဆက်ဆံလိုက်တာလဲ။ ကလေးမလေးရဲ့ နားလည်သိတတ်မှုဟာ မဆိုးပါဘူး။ အရင်တုန်း ကတော့ လူကြီးတွေရဲ့ခိုင်းမိပြီး ဆက်ဆံရေးတစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ အရွယ်ရောက်လာပြီး အရာရာကို ချင့်ချိန်တတ်လာပြီ လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး တောင်းပန်တယ်ဆိုတော့ စိတ်ထားက ပြည့်ဝလို့ပေါ့”

“ထားပါတော့ အဖေရယ် ... ဒါတွေဟာ သားအတွက် သိပ်ပြီးတော့ အမှတ်သညာထားဖို့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လူတွေ ဟာ ကိုယ်ရှိပြီး သူများမရှိရင် အထင်သေးချင်ကြတယ်။ ဘယ် လောက်ပဲ ကိုယ်က ကောင်းနေပါစေ ... သူတို့နဲ့ခိုင်းပြီး အဲဒီလူ ကို နှိမ့်ချချင်ကြတယ်။ အရိုးစွဲနေတဲ့ အယူအဆတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အကျည်းတန်အောင်လုပ်နေကြတယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် စကားကိုဆက်မပြော

တော့ဘဲ တဲဆီကိုလျှောက်သွားခဲ့လေသည်။ ကိုကျော်ခေါင်မှာ
မင့်သက်တစ်ဖြာချကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၀)

နွားခလောက်ကကျတဲ့လောက်

ဆေးဆရာကြီးဦးမာလသည် ဖိုးတုတ်လေး ဒုက္ခရောက်
အောင် သူတွန်းတိုက်လိုက်သည့်ကိစ္စ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်
မသွားဘဲ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည့်အတွက် ဘဝင်မကျ
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒီကောင် ကံကောင်းနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့နာမည်ကို
ဖျက်တဲ့ကောင် တစ်ကွေ့မကြုံ၊ တစ်ကွေ့တော့ ကြုံရမှာပေါ့
ကွာ”

ဦးမာလသည် ဖိုးတုတ်လေးကို စိတ်ထဲကနှိတ်ပြီးတော့
ဒေါမနုဿပွားလျှက်ရှိနေသည်။ တစ်ရက်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည်
အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ရွာထဲရှိ မိမိ၏အိမ်သို့အလာတွင်

“ဟင် ... ဟိုမှာ ဆရာကြီးဦးမာလပါလား”
သူ့ရှေ့က မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေသော ဦးမာလနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးမိသည်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန်လည်း မဖြစ်တော့။ ဦးမာလကလည်း ဖိုးတုတ်လေးနှင့် တိုးမိ၍ မျက်နှာကြောက တင်းသွားခဲ့လေသည်။

“ဆရာကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”
“ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်ကိုသွားသွားပေါ့၊ မင်း မေးစရာ မလိုပါဘူး”
“ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘာများ မကျေနပ်တာရှိလို့ ဒီလိုပြောရတာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စားကောင်က တတ်မယောင်ကားနဲ့ ငါ့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်တယ်၊ မင်းဟာ ဆေးဆရာအတုအယောင်၊ စုန်းလိုလို၊ ဇော်ဂနီ ဇော်ဂနက်လိုလို နဲ့ သူတွေကို ပြုစားတယ်၊ အေး ... မင်း ထမင်းဝဝစားထား၊ ဘစ်ချိန်မှာ မင်းကုပ်ပိုးကို ချိုးပြီး ငါ့ခြေထောက်အောက် ရောက်စေရမယ်”

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်လို့ပြောနေတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးထင်သလို ဒီလို ကတတ်ပညာမျိုးတွေ မတတ်ပါဘူး။ အစွပ်စွဲခံရတဲ့သူက နစ်နာ

လှပါတယ်”

“ဟေ ... ငါက မင်းကိုရမ်းပြီးတော့ စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အတတ်သိလို့ ပြောနေတာ၊ ဟို ရွှေမြကို မင်း ဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ခုထက်ထိ ဘာပြဿနာမှ မတက်သေးလို့သာ၊ မင်း မကြာခင်မှာ ရွာထဲက မောင်းထုတ်ခံရတော့မယ်”

“ကံ ကံ ... ဆရာကြီးသွားမယ့်လမ်းကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး သွားပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရှင်းချက်တွေ မပေးချင်တော့ပါဘူး။ ဆရာကြီး သောကကင်းဝေးပါစေ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းဝေးပါစေ”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဦးမာလကို ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

“အောင်မာ ... သင်းက ငါ့ကို လေပြေထိုးသွားလိုက်သေးတယ်၊ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်တောင် မနည်းရှာစားနေရတဲ့ ကောင်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ... ထို့”

ဦးမာလသည် အတောမသတ်နိုင်သော ဒေါသဖြင့် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ဦးမာလ၏ခြံထဲတွင် ရွာသားတစ်စု ရောက်နေကြသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ရွာသားတွေပါလား။ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများပါလိမ့်”

အသည်းအသန်လူမမာတစ်ဦး ရောက်နေသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြံထဲကို ဝင်လိုက်သောအခါ သူထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အားလုံးသည် တစ်နေရာကို စူးစိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် သူ၏ဇနီး ဒေါ်မိတ္တာသည်လည်း အပါအဝင်။ ဦးမာလက မည်သူ့ကိုမှမမေးဘဲ ထိုသူများကြည့်နေကြသော နေရာဆီကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟင်”

သူ့အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည့်အပြင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။ အကြောင်းမှာ အုန်းပင်၏သံချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော နွားခလောက်မှ လောက်များတဖွားဖွားနှင့် ကျနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဟင် ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟာ ... ဆရာကြီးရောက်လာပြီကိုး။ ဟောဒီမှာကြည့်

စမ်းပါဦး။ နွားခလောက်မှာ လောက်တွေတွယ်ပြီးတော့ ကျနေကြတယ်။ လောက်တွေက လျော့မလာဘဲ ပိုပြီးတော့ တိုးလာနေကြတယ်။ ဘယ်ကနေ ရောက်လာကြမှန်းလည်းမသိဘူး။”

ရွာသားတစ်ယောက်က ဦးမာလကို ပြောလိုက်သည်။

“တော်တော်ဆန်းတာပဲကွာ၊ ငါ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ကဲ ကဲ ... မင်းတို့ပဲ ဝါယမထုတ်ပြီးတော့ ရှင်းလင်းပေးကြပါဦးကွာ”

ဦးမာလသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“တော်လည်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ ဒီမှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတာ ကျွန်မတော့ ကြောက်လွန်းလို့”

ဇနီး ဒေါ်မိတ္တာက စိတ်မသက်မသာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ရွာသားတွေက နွားခလောက်ကို ရှင်းလင်းနေစဉ်မှာပင် လောက်များကုန်သွားတော့ စိတ်အေးရပြီမှတ်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းမှာပင် ပြန်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ခလောက်ကို သေချာစွာပြန်ကြည့်ကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာက ထွက်လာကြမှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် သူ့အလိုလို ဖွားများလာသည်ဟု နားလည်ရမလိုပင်။ ဦးမာလသည် စိတ်အတော်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်ရကား မျက်နှာပျက်ကာ နီပြန်းနေလေပြီ။

“ဟေ့ ဟေ့ ... ဒါကြီးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြကွာ”

ထို့ကြောင့် ထင်းခြောက်များကိုစုပုံကာ နွားခလောက်ကို တင်ပြီး မီးရှို့လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိစ္စလည်း ငြိမ်းသွားခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသတင်းသည်လည်း ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ သို့သော် လူတွေက ထိုကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ကြပေ။ အတွေးခေါင်ကြသူများကတော့ ...

“တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာကြီးကို ပညာပေးလိုက်ပြီထင်တယ်၊ သူ ဘာမှားခဲ့သလဲ”

“ဘာမှားခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာပေါ့”

“သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စဟာ ပယောဂဖက်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ အခြေအမြစ်ကျကျ မသိကြရင်လည်း ဘာမှ မဝေဖန်ကြနဲ့”

သူကြီးဦးပန်းမောင်က ဝင်ရောက်ဟန့်တားလိုက်တော့မှ အားလုံး ငြိမ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဦးပန်းမောင်ကတော့ ဦးမာလကို မည်သို့မှ မဝေဖန်ဘဲ ပြန်သွားသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ထူးဆန်းသည်နေသည်ဟုတော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။ ဦးမာလသည် လမ်းမှာ ဖိုးတုတ်လေးနှင့်တွေ့ပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သော် နွားခလောက်မှ လောက်ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် မရိုးဟု ထင်မိလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး သောကကင်းဝေးပါစေ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ကင်းဝေးပါစေ”

ဖိုးတုတ်လေးပြောလိုက်သည့်စကားကို ပြန်ပြီးတော့ သတိရမိသွားသည်။

“ဒီကောင် ငါ့ကို အကြောင်းရှိလို့ တမင်တကာရိုလိုက်တာပဲ၊ ဘေးပေါင်းသင့်ပြီး သေစမ်းပါစေကွာ”

သူ၏နှုတ်မှ ဖိုးတုတ်လေးအပေါ် ဒဏ်ပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားခဲ့သည့်ကျိန်စာ၊ ခုဆိုလျှင် ဖိုးတုတ်လေးသည် တော်ရုံလူမမာလောက်ကို ဆေးကုသပေးလျက်ရှိသည်။ လူမမာတစ်ယောက်က သူ့ဆီကိုရောက်လာခဲ့လျှင် ...

“ဆရာကြီးဦးမာလနဲ့ သွားပြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆေးနည်းလေး တစ်နည်းနှစ်နည်းလောက် သိထားတာပါ၊ သူက ပိုပြီးတော့ ဆေးစွမ်းပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး လူနာကို လက်မခံဘဲ ရှိနေလေရာ ...

“ဆရာကြီးဆီ ပြပြီးပါပြီ၊ ကုသပြီးပါပြီ၊ သူက လက်လျှော့လိုက်လို့ ဆရာလေးဆီကို ရောက်လာခဲ့တာပါ၊ ကယ်ပါဦးဗျာ ... ကျုပ်သမီးလေးက ဒီအတိုင်းဆို ရေတိမ်မှာနစ်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

ဖိုးတုတ်လေးမှာ သက်ပြင်းချုပ်ရသည်။ လူမမာမှာ တစ်

ကိုယ်လုံး ကော့လိပ်ပျံ့ကာ မျက်လုံးမျက်ဆန်များပင် ပြူးထွက် နေလေပြီ။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုမျှ ဆိုးရွား သောဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်မှာ အကျည်းတန်လွန်းလှသည်။ လူနာကိုကြည့်ရုံနှင့်ပင် အခြေအနေက မဟန်နိုင်တော့မှန်း သိနေ သည်။ ခုနေ ကုသနိုင်လျှင် အချိန်ကမီသေးသည်။

“ကဲ ကဲ... လူမမာက ကုလို့ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ကုပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဆရာလေးလို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့”

ဖိုးတုတ်လေး၏စကားကြောင့် လူနာရှင်သည်လည်း ဝမ်း သာသွားခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဘုရားကိုကန်တော့ သည်။ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုင်တန်းသည်။ သည့်နောက် မှာတော့ ဆေးမှုန့်ကိုဖျော်ကာ တိုက်သည်။ လူနာမိန်းကလေး ကလည်း ဝမ်းထဲကိုရောက်အောင် သောက်ရှာပါသည်။ လိမ်း ဆေးဆီ အနည်းငယ်ပေးသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းပေးပါ၊ သွားနိုင်ကြပါပြီ”

“ဆရာလေး အဲ... သား ဆေးဖိုးအတွက်”

“မယူပါဘူး၊ ကျွန်တော် မေတ္တာနဲ့ပဲ ဆောင်ရွက်တာပါ”

လူနာရှင်သည်လည်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့လေသည်။ မိန်း ကလေးကို စောင်ပုခက်နှင့် ပြန်ပြီးခေါ်သွားကြစဉ် လမ်းမှာပင်

လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သက်သာရာရလာခဲ့လေသည်။ အိမ် ရောက်ပြီး တစ်နာရီအတွင်းမှာပင်လျှင် လုံးဝသက်သာရာ ရသွား ကာ ရောဂါလည်း ရှင်းရှင်းပင် ပျောက်ကင်းသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ လူနာရှင်မိဘများနှင့်တကွ ကာယကံရှင်လူနာ ကပါ ဖိုးတုတ်လေးကို ကျေးဇူးအတင်ကြီးတင်သွားကြသည်။ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်က အခကြေးငွေမယူ၍ အဝတ်အထည်၊ အစားအစာများကုမှုအစ ပေးပို့ကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးက လက် မခံသော်လည်း စေတနာဖို့ ယူပါဟုဆိုတော့လည်း မငြင်းသာ တော့ပေ။

ဖိုးတုတ်လေး အသက်ကယ်တင်ခဲ့သည့်လူနာများက မနည်းတော့ပေ။ နာမည်မယူသော်လည်း နာမည်ရလာခဲ့သည်။ ဦးမာလသည် ဖိုးတုတ်လေး၏သတင်းကို ကြားနေရသောအခါ။

“အရင်က ထမင်းကို မနက်တစ်နပ် ညတစ်နပ်စားဖို့ ခဲယဉ်းခဲ့တဲ့ ဒီသားအဖက ခုတော့ လူပါးဝလာခဲ့ကြတယ်၊ ဘယ် အထိ အခြေအနေကောင်းနိုင်မလဲ၊ ငါ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်၊ ထို့”

ဦးမာလမှာ ဖိုးတုတ်လေးအပေါ်မှာ မစ္စေရိုယစ်တိ ပွားရင်းကပွားရင်း အခဲမကျေ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ ယခင်က ဦးမာလ၏ဆေးများသည် တိုးခဲ့သော်လည်း ယခု မတိုးတော့။ သီလ၊ သမာဓိ၊ သစ္စာ ပျက်ယွင်းသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော အကျိုးဆက်များပင်။

“ဒီကောင် ဒီပညာကို ဘယ်ကရလာခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီက သင်ယူခဲ့တာလဲ၊ ခုအတိုင်းဆိုရင် ငါတော့ နာမည်ကျနေပြီ၊ သင်းရှိနေရင် ငါ နာလန်ထူနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စီးပွားရေးပါ ထိခိုက်လာတော့မယ်”

ဦးမာလသည် စဉ်းစားလေလေ ဖိုးတုတ်လေးအပေါ်မှာ အငြိုးထားလေလေ ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင် ... ဒီကောင် ငါ့အတွက် အဆိုးတွေကို ဖန်တီးပေးတဲ့ကောင်၊ ဂြိုဟ်ကောင်”

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း ...
ဖိုးတုတ်လေးသည် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေ

သည်။ ထိုသူသည် သျှောင်ကြီးမွေထုံးထားသည်။ မျက်နှာထားက လွန်စွာမှ တည်ကြည်သည်။

“ငါ့သား ... ဒီဆေးရွက်ဟာ သေငယ်စောနဲ့မျောနေတဲ့ သူကိုတောင် ပြန်ပြီးတော့ သတိရလာစေတယ်၊ လက်မှာ ပွတ်ချေပြီး ရှူရတယ်၊ ဟောဒီသစ်ဥကတော့ ဒုလ္လာသမားတွေကို အမြစ်ပြတ်စေတယ်၊ ဆေးနည်းကတော့”

ထိုလူကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးကို သေချာစွာပင် သင်ပြပေးနေလေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လိုက်နာလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဆေးများကို ဖော်စပ်ခြင်း၊ ဆုံနှင့်ထောင်းခြင်း၊ ကြိတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ရသည်။ လူကြီးကတော့ နှုတ်က တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပြောနေလေသည်။

“ပြီးတော့ ဆေးပင်ကောင်းတွေရှိတဲ့ နေရာကို ပြောပြမယ်၊ လူလေး လိုသလောက်ပဲသွားယူ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြရဘူးနော် ... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ဘာ”

လူကြီးက လမ်းညွှန်ပြပေးနေသည်။ ဖိုးတုတ်လေး အိပ်ပျော်နေရာက နီးလာသည်။ ထိုနေရာဆီကိုသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၁)

ဆေးတံခဲသော မျောက်ကြီး

ဖိုးတုတ်လေးသည် နံနက်စောစောကပင် ကျားမနိုင် တော ထဲကိုရောက်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် စိတ်ထဲတွင် မိမိသွားလို သောလမ်းကို မှန်းဆလိုက်သည်နှင့် တွေ့သည့်လမ်းကို ဒီလမ်းပဲ ဖြစ်မှာပဲဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိသည်။ ယုံကြည်မိသည့်အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

လမ်းက နှစ်လမ်း။ သုံးလမ်း ဖြစ်နေလျှင်လည်း မိမိထင် သောလမ်းကိုသာ လျှောက်သွားသည်။ သည်လိုနှင့် တောနက်ထဲ ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် လမ်းက သုံးခွဲဖြစ်နေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သုံးလမ်းစလုံးကို ထင်နေမိသည်။

“ပြဿနာပဲ ... သုံးလမ်းစလုံးကို ငါထင်နေတာပါ လား”

အခက်တွေ့နေလေပြီ။ မည်သည့်လမ်းကို လျှောက်ရ မှန်းမသိ။ နေရာမှာ ရပ်တံ့ပြီး တွေ့ဝေနေမိသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဖျပ် ဖျပ် ဖျပ် ဖျပ်’

အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ၊ မော့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုက အောက်ကို ဖြုတ်ခနဲ ဆို ခုန်ဆင်းလာသည်။ မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင် ...။ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ထိုမျောက်ညိုကြီး၏ ပါးစောင်တွင် မြေဆေးတံတစ်ခု ကို ဟန်ကျပန်ကျ ခဲထားသောကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ သူက ဖွာရှိုက်လိုက်သေးသည်။ အငွေ့များက ခြောင်း ခြောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ ... ဒီမျောက်ဟာ”

မျောက်ညိုကြီးကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ဆေးတံခဲသောမျောက်ကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ တောထဲကို ရောက်နေကြသော ထင်းခုတ်သမားတစ်ဦးဆီက ယူလာခဲ့သည် လား။ သို့မဟုတ် ခရီးသွားတစ်ဦးထံမှ အလစ်မှာ ဆွဲယူလာခဲ့လေ သလား။ မျောက်ညိုကြီးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ သူကျသွား ခဲ့သည့်နေရာက လမ်းသုံးခွဲအနက် အလယ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

မျောက်ညိုကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးကို တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ထိုလမ်းအတိုင်း ထွက်သွားခဲ့ လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ငါလည်း ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ လိုက်သွား မယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားလေ သည်။ သူ မျောက်ညိုကြီးကို မတွေ့ရတော့။

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သို့သော် ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်သွားသည်။ လျှောက် နေရင်းက ဤနေရာကို မိမိ ရောက်ဖူးခဲ့သည်ဟု ထင်လာမိ သည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် မြင်ကွင်းတစ်ခုက သူ့ကို ဆီးပြီးတော့ ကြိုနေသည်။ ဂူဟောင်းတစ်လုံးပင်။ ချုံများက ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေကြသည်။

“ဟင်”

သူ တစ်ခါက အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ဖူးသော အုတ်ဂူ ပင်တည်။ အံ့အားသင့်မဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ထို့အပြင် မျောက်ညို ကြီးကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအုတ်ဂူဟောင်းကြီးပေါ်မှာ အကျအနာထိုင်ကာ ဆေးတံကိုဖွာရှိုက်လျက်ရှိနေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးအနားကို ရောက်သွားခဲ့သည်နှင့် မျောက်

ညိုကြီးက ဂူပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ တစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့လေ သည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဂူအနားကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဘေးမှာဖုံးအုပ်နေသော ချုံအနည်းငယ်ကို ရှင်းပစ်လိုက်သည်။

ဂူရှင်၏ ကမ္မည်းစာများရှိနေလေမည်လားဟု ရှာကြည့် သည်။

ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးဘမိုးကျော်

၁၂၄၃-ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင်

ဘဝတစ်ပါးသို့ ရွှေရွှကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဂူနံရံတွင် ကပ်နေသော ဖုန်များ၊ မြေသားများကို လက် နှင့်ပွတ်သပ်ပြီး ပေါ်လာသော စာများ၊ စာလုံးများကို ထွင်းထား၍ မပျက်စီးကြသေး။ ဖတ်၍ ရနိုင်သေးသည်။

“ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ဘမိုးကျော်ဆိုပါလား။ သူကွယ်လွန်ခဲ့ တာ နှစ်တစ်ရာကျော်သွားပြီပေါ့။ ဒီတောထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ ဂူသွင်းထားတာပဲ။ ဒီနေရာဟာ သုသာန်ဟောင်းမြေလည်း မဟုတ်တန်ရာပါဘူး”

ထို့အပြင် အိပ်မက်ထဲတွင်သော်လည်းကောင်း၊ နားထဲ တွင်သော်လည်းကောင်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြင်ဖူး။ အသံကြားဖူး

သောသူကို အမှတ်မထင် သတိရသွားခဲ့သည်။ သက်ဆိုင်မှု ပတ်သက်မှု ရှိမရှိကတော့ သူမသိ။

ထို့နောက် တစ်ခု စဉ်းစားမိပြန်သည်က ဤအနားမှာပင် သူ၏မိတွေ့ ဒေါ်ဖာယုနှင့် ဆုံဖူးခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ လူကြီးတစ်ယောက်ကပင် သူ့ကို အကူအညီပေးခဲ့သည်ကို ပြန်ပြီး တော့ အမှတ်ရနေမိသည်။

ဂူအနားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ၏နာခေါင်းထဲတွင် အနံ့ပေါင်းစုံတို့ ရောပြွမ်းကာ ရနေသည်။ ထူးခြားသောဆေးပင် များတို့၏ ရနံ့များပင်။ စိတ်မှန်းဖြင့် ထိုနေရာဆီကို လျှောက်သွား သည်။ အပင်များကြားတွင် ညပ်ကာပေါက်နေကြသော ဆေးပင် များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အချို့အပင်များသည် ကြောင်နားရွက် သဏ္ဍာန်များ။ ဆင်နားရွက်၊ ဒေါင်းတောင်သဏ္ဍာန်များ။

အချို့အပင်များသည် အသက်ဝင်နေကြသလို တဆတ် ဆတ်နှင့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အခြားထူးဆန်းသော အပင်များ ကိုလည်း ကြိုကြား ကြိုကြား တွေ့နေရသည်။ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အပင်များ။ ဖိုးတုတ်လေး ဝမ်းသာသွားသည်။ အပင်တစ်ပင်ကို နုတ်ရန် လက်က လှမ်းလိုက်သည်။ ယင်းအ ပင်သည် သူ့ရှေ့မှာပင် ဖျတ်ခနဲဆို ပျောက်သွားသည်။ နောက် တစ်ပင်ဆီကို အာရုံက ရောက်သွားသောအခါ ...

“ဟင်”

သူ နှုတ်ယူမည့်အပင်သည်လည်း မရှိတော့။

“ဆေးပင်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဟာ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက် ဖို့ ဆေးပင်များကို ဆွတ်ခူးရန် တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ညွှန်ကြား ချက်အရ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျိုး စီးပွားအတွက် မဟုတ်ပါ။ ဤသစ္စာစကားမှန်ရင် ဆေးပင်များ ကို ခူးခွင့်ရနိုင်ပါစေ”

ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်သည်နှင့် စောစောက မျက်စိ အောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသော ဆေးပင်များကို တစ်ပင် ပြီးတစ်ပင် ပြန်ပြီးတော့ မြင်လိုက်ရလေသည်။ အမြင်အာရုံ လွဲမှားခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု ထင်မိလိုက်သည်။ ထို့ ကြောင့် ဆေးပင်အချို့ကို လိုသလောက်ပဲ ဆွတ်ခူးသည်။ အစွမ်း ထက်သော ဆေးမြစ်များကိုလည်း ရယူသည်။ ဆေးပင်ဥ အချို့ကိုလည်း လွယ်ကူစွာပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် အားလုံးကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ သိမ်းကျုံး ပြီးတော့ ထည့်သည်။ မျောက်ညိုကြီးကို သတိရသွားသည်။ လိုက်ရှာကြည့်သေးသည်။ မတွေ့ရတော့။ မသင်္ကာ၍ မလှမ်း မကမ်းရှိ အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ မျောက်ညိုကြီးက သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဆေး
တံကြီးကို ခဲလျက်ပင်။ သူ့လက်ထဲမှာ ထမင်းတားပန်းကန်ပြား
လောက်ရှိ ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို အညှာမှ ကိုင်ထားသည်။
ပွင့်ဖတ်တွေ အထပ်ထပ်နှင့် အနက်ရောင်ပန်းပွင့်ကြီးတစ်
ပွင့်။ အညှာမှနေ၍ ကိုင်ထားသည်။

မျောက်ညိုကြီးသည် ပန်းပွင့်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသော
ဖိုးတုတ်လေးဆီကို ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ လျင်မြန်စွာပင် ဖမ်းယူ
လိုက်ရသည်။

ဖိုးတုတ်လေး ကြည့်နေဆဲမှာပင် မျောက်ညိုကြီးသည်
အပင်ကြီးပေါ်မှနေ၍ တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း၊ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင်
ကူးကာ အဝေးဆီသို့ရောက်ပြီး မျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။
လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ပန်းပွင့်ကြီးသည် အောက်မှနေ၍
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်ထက်ပင် ပိုပြီးတော့ ကြီးနေသေးသည်။
အနံ့က သင်းတပျံ့ပျံ့နှင့် မည်သည့်ရနံ့မျိုးဆိုသည်ကို ဖော်ပြနိုင်
ခြင်း မရှိသေးသည့်နောက် ဖိုးတုတ်လေးသည် လာရာလမ်းအ
တိုင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

လူကြီးသူမတို့၏စကားဝိုင်းတွင် ဝါသနာတူစကားများ
ပြောလေ့ပြောထရှိကြသည်။ ဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္ဓာဓီ၊ ပရလောကသားများ။
အင်္ဂါရတ်ကိစ္စ၊ တတ်လုံး အစရှိသည့်အကြောင်းအရာများပင်။

“ဝိဇ္ဇာတွေဟာ အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားနေ
တတ်ကြတယ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်လိုလို၊ ကျပ်မပြည့်တဲ့ သူရူး
သူနမ်းအသွင်လည်း ဆောင်တတ်ကြတယ်၊ တချို့ကလည်း အ
မှတ်တမဲ့ပဲ၊ တချို့ကလည်း အကင်းပါးကြလို့ ခန့်မှန်းမိကြတယ်၊
လူထူးပဲဆိုပြီး ပေါ့”

ထိုစကားကို ဖိုးတုတ်လေးကြားဖူးခဲ့၍ နားထဲတွင် စွဲနေ
သည်။ ထိုအခါ မဆီမဆိုင် အတွေးများက ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ငါ တောထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ မျောက်ညိုကြီးကိုကော ဘယ်
လိုနားလည်ရမှာလဲ”

တွေးကောင်းလား ပတွေးကောင်းလားမသိ။ ချက်ချင်း
ပင် ခေါင်းထဲက မျောက်ပျက်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

၁၃၄ မင်းကြ

ဤအတောအတွင်းမှာ ဖိုးတုတ်လေးအတွက် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ခင်ဖုန်းကိစ္စပင်။ သူမက ဖိုးတုတ်လေးကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ဖခင်၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူ။ ထို့အကြောင်းကြောင့် ဖိုးတုတ်လေး တားမြစ်နေသည့်အထဲက ခြံထဲကို မကြာခဏလာတတ်သည်။

“နင်ကဥါကို ဘယ်လိုပဲ မလာနဲ့လို့ပြောပြော ငါကတော့ လာမှာပဲ။ နင် ငါတို့အပေါ်မှာ ပြုထားတဲ့ကျေးဇူးက နည်းနည်း နောနော မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ ဥပေက္ခာပြုမထား နိုင်ဘူး။ မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီးတော့ နေလို့မရဘူး”

“ခက်တာပဲ ခင်ဖုန်းရယ် ... နင့်အစ်ကိုက ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဓားသွေးနေတာ။ သူသာသိရင် ငါ့ကိုလာပြီး တော့ ရန်ရှာမှာ။ နင့်လည်း သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုက အခု အမြင်မှန်ရနေပါပြီဟယ်။ အပေက သူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ကျွန်းမာရေးအမှန်တကယ် ကောင်းနေတာကိုတွေ့ရလို့ သူ နင့်အပေါ်မှာ မှားခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခါမှားဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ဆီလာပြီး မတောင်းပန်ရဲတော့ဘူး။ နောင်တလည်း ရနေပါပြီ။ အရက်ဖြတ်ချင်တဲ့ အတွက် နင့်ဆီမှာ ဆေးတောင်းခိုင်းလိုက်တယ်”

“ကျားသားမိုးကြီး ... နင့်အစ်ကိုက ငါ့ဆီမှာ ဆေး

တောင်းခိုင်းလိုက်တယ် ... ဟုတ်လား။ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား ခင်ဖုန်းရယ်”

“ငါပြောတာကိုမယုံလို့လား။ နင့်ကို ငါ ညာပြောစရာလား”

ခင်ဖုန်းက မျက်စောင်းလေးဝေကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေး ... ကောင်းပြီ။ လူတစ်ယောက် အကျွတ်တရား ရသွားမယ့်ကိစ္စအတွက် ငါ ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ပုံစိုးကူညီမယ်။ သုံးရက်စောင့်”

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ခင်ဖုန်း၏လက်ထဲသို့ ဖော်စပ်ထားသော ဆေးတစ်ဖုံပေးလိုက်သည်။

“သုံးရက်စာ ကိုးပုံပုံ၊ တစ်နေ့ သုံးခွက်သောက် ... မသောက်ခင် ဘုရားမှာ ငါးပါးသီလခံပြီးတော့မှသောက်၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ပါလို့ပြော”

“အေးပါဟယ် ... ဒီလိုဆေးဖော်ပေးတာ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

ခင်ဖုန်းက ဝမ်းသာအားရစွာပင် ပြောသည်။ ဖိုးတုတ်လေးပေးသော ဆေးကိုယူသွားပြီး ကိုပေါက်ကို တိုက်သည်။ ကိုပေါက်ကလည်း ဖိုးတုတ်လေးကို သံသယမရှိဘဲ ဆေးကို သုံးယုံကြည်ကြည်နှင့် သောက်လေသည်။ ဆေးက အဝင်ဆိုး

သည်။ သို့သော် ဆေးညွှန်းအတိုင်း သုံးရက်ဆက်ပြီးသောက်သည်။ သုံးရက်ပြည့်ပြီးသောအခါ ကိုပေါက်၏စိတ်ပါ ပြောင်းလဲလာသည်။ သေရည်သေရက်ကို အနံ့ပင် မခံနိုင်တော့။

တစ်ယောက်ယောက်က အရက်အကြောင်းပြောလျှင် မကြိုက်။ ကြာလာတော့ အရက်ကို ခါးခါးသီးသီးပင် မုန်းသွားခဲ့လေသည်။ သည့်နောက် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပေါ်ကြော့သွားလာနေရာက အိမ်မြဲလာသည်။ မိဘ၏ လက်ငုတ်လယ်လုပ်ငန်းကိုလည်း ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်လာသည်။ ထိုအခါ ဦးရွှေမြမှာ အနားရလာသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ကြောင်းကိုပင် လှည့်ကြည့်မစရာမလိုတော့ပေ။

အခန်း (၁၂)

မားသမားသုံးယောက်

ဂုဏ်ရည်ရွာတွင် သေရည်သေရက်စွဲနေသောသူအချို့ ရှိကြသည်။ အချို့က အကျွတ်တရားရကာ သေရည်ကိုဖြတ်ချင်ကြသည်။ ဖြတ်၍ကား မရတော့။ လူကို အရက်က ပြန်ပြီးတော့ သောက်နေလေပြီ။ သေရည်စွဲနေသောသူများနှင့် မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမများကပါ သူတို့၏သား၊ တူသားမောင်မယ်များကို အရက်ဖြတ်စေလိုကြသည်။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးဆီ အကူအညီ တောင်းကြလေသည်။

“ကောင်းတာလုပ်တာပဲဗျာ ကောင်းတာဖြစ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီလူတွေ တကယ်ဆန္ဒရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ခေါ်လာခဲ့ပါ” ဖိုးတုတ်လေးက အာမခံသည်။ တကယ်အရက်ဒဏ်ကို

ခဲ့ရသော အလုပ်တစ်ခုကြောင့် တွေးကာ ကျေနပ်နေမိလေသည်။
ယင်းသည်ကား ...။ သူ့အစီအစဉ်ကတော့ ...

တစ်ရက်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားမနိုင်တောထဲသို့
ရောက်နေသည်။ လိုအပ်သော ဆေးအမယ်အတွက် မဖြစ်မနေ
အသုံးပြုရမည့် ဆေးပင်တစ်ပင်ကို လာရှာရခြင်းပင်။ သူသည်
ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော် ဖိုးတုတ်
လေးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် မခံယူသေး။
အများကတော့ ဖိုးတုတ်လေးကို အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် အရင်ကလို ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဥပေက္ခာ
ပြုခြင်းခံရသော သူမဟုတ်တော့။ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသောသူ
ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကတော့ လူအများကြားထဲ
ထဲထဲဝင်ဝင် ဝင်ဆံ့နိုင်အောင်မကြိုးစားသေး။ ရွာထဲမှာလည်း
သိပ်မနေ၊ ခြံထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေလေသည်။

ဆေးပင်ကိုရှာရာ၌ မိမိကို ညွှန်ကြားမှုပြုသောသူ၏
ခွင့်ပြုချက်မရလျှင် ထိုနေရာကိုမသွားပေ။ သူ့သွားနေကျနေရာဆို

ကိုသာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာကို ရောက်လျှင် တစ်စုံ
တစ်ခုကို ဖျတ်ခဲခဲဆို သတိရသွားခဲ့သည်။ ယခု သူရောက်နေ
သော နေရာသည် ငယ်စဉ် လူမမယ်အရွယ်က ဖခင်ပျောက်ကို
ရှာရင်း ရောက်ခဲ့သောနေရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အသိဉာဏ်
နုနယ်သေးသော်လည်း အရာအားလုံးကို မှတ်မိနေလေသည်။

သူသည် ကျားကြီးတစ်ကောင်နှင့် အမှတ်မထင် ရင်ဆိုင်
ခဲ့ရသော်လည်း အန္တရာယ်မဖြစ်ဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။ ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိခဲ့လျှင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုပင်။
မိမိကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရန်မရှာဘဲ ပြန်ပြီးလှည့်ထွက်
သွားခဲ့ရပါသလဲ။ စဉ်းစား၍မရ။

ဖိုးတွေ့ လေတွေ့သည်းထန်ပြီး လျှပ်တွေကလက်၊ ဖိုးကြီး
ကပစ်နှင့် မိမိကြောက်မိခဲ့သည်များကိုလည်း မမေ့။ ထို့အပြင်
တောထဲတွင် ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၊ လေးစား
ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းသော ကရုဏာရှင် အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦး၊ အစားအစာလည်း ကျွေးသည်။ အဝတ်အစားလည်း
ပေးသည်။ နွေးထွေးသောအိပ်ရာနှင့်လည်း သိပ်သည်။

ထို့အပြင် မိမိ၏ပါးပြင်မှ ဒဏ်ရာအစင်းကြောင်းကို
လည်း ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ရက်
အတွင်းမှာပင် ပါးမှဒဏ်ရာသည် အမာရွတ်ပင်မကျန်တော့

မခံနိုင်ကြသောသူများသည်လည်း ဖိုးတုတ်လေးဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသူများကို ခြံထဲရှိတဲ့မှာ နေစေပြီး ထမင်းပါကျွေးကာ ဆေးလည်းတိုက်သည်။ ရက်မကြာမီမှာပင် သေရည် သေရက်ကို ရာသက်ပန် လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် ပြတ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသူများသည် အရက်ပြတ်သွားကြတော့ လူမှုရေးလည်း ဝင်ဆုံလာသည်။ ရပ်ရွာအကျိုးလည်း သယ်ပိုးလာကြသည်။ အများက လူရာအသွင်းခံကြရသောသူများ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ကောင်းကွာ ... လွှင့်ပစ်လိုက်ရတော့မယ့် အမှိုက်တွေကို တန်ဖိုးရှိအောင် ပြန်ပြီဖန်းတီးရယူလိုက်သလိုပဲ၊ လူတောထဲမတိုးအောင် ဒီသေရည်သေရက်က ဟန့်တားခဲ့တာ၊ အခုတော့ ရပ်ရွာကလည်း လက်ခံလာကြပြီဆိုတော့ သည့်ထက်ကျေနပ်စရာကောင်းတာ ဘာရှိဦးမှာလဲ”

သူကြီးဦးပန်းမောင်က ကျေနပ်အားရစွာပင်ပြောသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကို ဦးပန်းမောင်သာမဟုတ် တစ်ရွာလုံးကပါ ကျေးဇူးတင်နေကြလေသည်။ ယခင်က လူရာအသွင်းမခံရသော ဖိုးတုတ်လေးသည် ယခုတော့ အများနှုတ်ဖျားမှာ တဖွဖွနှင့်ပင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကတော့ သူ့ပင်ကိုစိုက်အတိုင်း ခပ်မှန်မှန်ပင်။

ဦးမာလသည် သူ့အိမ်ခြံဝင်းထဲရှိ နွားခလောက်က လောက်ကျသည်ကို ဖိုးတုတ်လေး၏လက်ချက်ဟု စွပ်စွဲလိုက်သေးသည်။ ဤကိစ္စကို ဖိုးတုတ်လေးက ဖြေရှင်းချက်မပေး။ သူ့ခံယူချက်ကတော့ ...

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲ”

ရွာသားများကလည်း ဖိုးတုတ်လေးအပေါ်မှာ အရင်ကလို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် သိပ်မရှိကြတော့ပေ။ မိမိပစ်လွှတ်လိုက်သောမြားသည် ပစ်မှတ်ကို မထိသောအခါ ဦးမာလ အခဲမကျေ ခြင်္စိရသည်။

“ဒီကောင်ရှိရင် ငါ့အတွက် ရှေ့အလားအလာမကောင်း နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ...”

ဦးမာလတစ်ယောက် တစ်ရွာကိုထွက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျိတ်ပြီးစီစဉ်

ခဲ့ရသော အလုပ်တစ်ခုကြောင့် တွေးကာ ကျေနပ်နေမိလေသည်။
ယင်းသည်ကား ...။ သူ့အစီအစဉ်ကတော့ ...

တစ်ရက်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားမနိုင်တောထဲသို့
ရောက်နေသည်။ လိုအပ်သော ဆေးအမယ်အတွက် မဖြစ်မနေ
အသုံးပြုရမည့် ဆေးပင်တစ်ပင်ကို လာရှာရခြင်းပင်။ သူသည်
ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော် ဖိုးတုတ်
လေးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် မခံယူသေး။
အများကတော့ ဖိုးတုတ်လေးကို အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် အရင်ကလို ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဥပေက္ခာ
ပြုခြင်းခံရသော သူမဟုတ်တော့။ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသောသူ
ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကတော့ လူအများကြားထဲ
ထဲထဲဝင်ဝင် ဝင်ဆံ့နိုင်အောင်မကြိုးစားသေး။ ရွာထဲမှာလည်း
သိပ်မနေ၊ ခြံထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေလေသည်။

ဆေးပင်ကိုရှာရာ၌ မိမိကို ညွှန်ကြားမှုပြုသောသူ၏
ခွင့်ပြုချက်မရလျှင် ထိုနေရာကိုမသွားပေ။ သူ့သွားနေကျနေရာဆီ

ကိုသာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာကို ရောက်လျှင် တစ်စုံ
တစ်ခုကို ဖျတ်ခဲနဲဆို သတိရသွားခဲ့သည်။ ယခု သူ့ရောက်နေ
သော နေရာသည် ငယ်စဉ် လူမမယ်အရွယ်က ဖခင်ပျောက်ကို
ဣရင်း ရောက်ခဲ့သောနေရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အသိဉာဏ်
နုနယ်သေးသော်လည်း အရာအားလုံးကို မှတ်မိနေလေသည်။

သူသည် ကျားကြီးတစ်ကောင်နှင့် အမှတ်မထင် ရင်ဆိုင်
ခဲ့ရသော်လည်း အန္တရာယ်မဖြစ်ဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။ ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိခဲ့လျှင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုပင်။
မိမိကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရန်မရှာဘဲ ပြန်ပြီးလှည့်ထွက်
သွားခဲ့ရပါသလဲ။ စဉ်းစား၍မရ။

ဖိုးတွေ လေတွေသည်းထန်ပြီး လျှပ်တွေကလက်၊ ဖိုးကြီး
ထလစ်နှင့် မိမိကြောက်မိခဲ့သည်များကိုလည်း မပေ့။ ထို့အပြင်
ဆောထဲတွင် ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၊ လေးစား
ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းသော ကရုဏာရှင် အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦး အစားအစာလည်း ကျွေးသည်။ အဝတ်အစားလည်း
ပေးသည်။ နွေးထွေးသောအိပ်ရာနှင့်လည်း သိပ်သည်။

ထို့အပြင် မိမိ၏ပါးပြင်မှ ဒဏ်ရာအစင်းကြောင်းကို
လည်း ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ရက်
အတွင်းမှာပင် ပါးမှဒဏ်ရာသည် အမာရွတ်ပင်မကျန်တော့

၁၄၂ မင်းစိတြ

အောင် ပျောက်ကင်းသွားခဲ့သည်။ မိမိ ဆေးကုသမှု ပြုလုပ်လာ သောအခါမှာလည်း လူတစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာကို တစ်ရက်အတွင်းမှာ အမာရွတ်ပင်မကျန်အောင် ပျောက်ကင်း သွားစေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ မည်သည့်ကြောင့်ပါလဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုလား။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မေတ္တာ စေတနာသည် မိမိအပေါ် သက်ရောက်မှုရှိနေကာ ဓာတ်သက်ဝင်ခဲ့သည့် သဘောလော။ ထိုအိမ်ကြီးကိုလည်း ယခု ရှာမတွေ့ခဲ့တော့ပြီ။ ရွာသားတွေ ပြောပြောနေကြသည့် ကျားမနိုင်တော့ကိုစောင့်သည့် တောပိုင် သခင်မကြီး ရုက္ခစိုးမယ်တော်ကြီးလော။ မထင်ရဲထင်ရဲ ဤလို အတွေးမျိုးက မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဝင်လာခဲ့သလဲမသိ၊ မိမိသည် ချောင်သွပ်သောစိတ်မျိုး ရှိနေခဲ့ပြီလား။

ထိုစဉ် ဟိုရောက်သည်ရောက်အတွေးများက ရုတ်တ ရက် ပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဆီကို ဖွဖွနင်းလာသော ခြေသံ၊ ညင်သာသော်လည်း နားထဲမှာ ကြားနေမိသည်။ မသိ စိတ်ထဲမှာ လှုံ့ဆော်မှုကို ပေးနေသည်။ သို့ရှိခိုက် သူ့ရှေ့တည့် တည့်ရှိ ချုံတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။ အကြည့်က ထိုနေရာဆီကို ရောက်အသွား။ ချုံအကွယ်မှ ထွက် လာသော သတ္တဝါတစ်ကောင်။

ကျားကြီးတစ်ကောင် ...။ ဖိုးတုတ်လေး၏ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျားကြီးသည် သူ့ကို ရန်မူတော့လေ မည်လားဟု။ သို့သော် ကျားကြီး၏မျက်နှာအမူအရာသည် သိမ် မွေ့နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ရိုင်းစိုင်းစူးရဲသောအကြည့်တွေ မရှိ။ သူ့ဆီကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် တစ်လှမ်းချင်းပင် လျှောက်လာ နေသည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ် သွားခဲ့သည်။

“ဒီ ဒီကျားကြီးဟာ ငယ်ငယ်က ငါနဲ့ဆုံဖူးခဲ့တာပဲ”

နှစ်တွေအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ထူးဆန်း သော အသိဖြင့် မှတ်မိသွားသလိုပင်။ ကျားကြီးသည် ဖိုးတုတ် လေးဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် သူ့မျက်လုံးကိုပင် မယုံချင်၊ အကြည့်တွေက ကြောင်တစ်ကောင်လို သိမ်မွေ့လွန်းနေသည်။

“ကျွန်တော် အရင်ကလို တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်ကောင် မဟုတ်တော့ပါဘူး ဦးကျားကြီးခင်ဗျာ၊ ဦးကျားကြီး ယခုအချိန် အထိ ဘေးမသိရန်မခဘဲ ရှိနေသေးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါ တယ်”

ဖိုးတုတ်လေးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျား ကြီးသည် သူ၏ နူးညံ့သော အပွေးအမျှင်များဖြင့် ဖိုးတုတ်လေး

၏ ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်နေလေသည်။ သတ္တဝါအချင်းချင်း။ ဘဝ တစ်ခုက ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလာခဲ့လေသလားမသိ၊ သို့မဟုတ် ဤ ကျားကြီးသည် တစ်ခုခုအတွက် ကိုယ်စားအသွင်ဆောင်နေသည် ပဲလား။ ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိ၍ ဤသို့တွေးမိခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

သားစားကျားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ပေမယ့် ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသော အနံ့အသက်ကိုမရ ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားကြီး၏ ခေါင်း။ ကိုယ် စသည်တို့ကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ပေးပြီး တစ်ခဏ နေနေကြသေးသည်။ ကျားကြီးကလည်း အကိုင်ခံသည်။ ထို့ နောက် တောတွင်းတစ်နေရာဆီကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားကြီး၏နောက်ကို လိုက်သွား မည်ပြုသေးသည်။ သို့သော် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ လွတ်လပ်မှု ကို အနှောင့်အယှက်မပေးလိုတော့၍ နေရာမှာတင် ရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆေးပင်များရှိသောနေရာကို ရောက်

လာခဲ့သည်။ ဤနေရာကိုတော့ သူ မကြာခဏ ရောက်သည်။ ပါလာသောထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်ကာ နှစ်ခုခွဲပြီး တောပိုင်တောင် ပိုင်များနှင့် ဆေးပင်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပူဇော်ပသသည်။ ဤ ကား တောထဲကိုရောက်တိုင်း သူ ဆောင်ရွက်နေကျအလုပ်ပင်။

ထို့နောက် ဆေးပင်အရှာထွက်သည်။ ဆေးပင်များသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အခြားသောအပင်များကြားမှာ ပေါက်နေတတ် သည်။ မျက်စိလျင်လျင်နှင့် ရှာဖွေယူရသည်။ လိုသလောက်ပဲ နုတ်ယူသည်။ သူရှာနေသည့် ဆေးပင်ကိုသာ သမန်းမြက်များ ကြားမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အချို့အစွမ်းထက်သော ဆေးပင်များသည် ဤသို့ ရှုပ် ယှက်ခတ်နေသောနေရာမျိုးမှာ ပေါက်နေတတ်သည်။ သူ့အ တွက် လိုအပ်သောအပင်များကို ရပြီဖြစ်၍ တစ်ခဏနားပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ခေါင်းထဲတွင် စစ်ခနဲ ဆို ဖြစ်သွားကာ ...

“သတိထား”

အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသောစကား။ နားထဲကို ဝိပီ သသကြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် သူ့အတွက် အန္တရာယ် တစ်ခုက ရှိနေခဲ့လေပြီ။ မသိစိတ်က ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင် လာကာ သတိပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ

၁၄၆ မင်းစိကြ

တော့ အနည်းငယ် ထင့်သွားမိသည်။ သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်ရန် မကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဘေးဆီးရန်ကာအဖြစ် စားတစ်လက်ကိုတော့ ဆောင်လာခဲ့သည်။

သူသွားလာနေကျလမ်းအတိုင်း သတိကြီးစွာထားကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆေးပင်တောမှအထွက်တွင် အသည်းထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရန်သူနှင့်နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို တပ် လှန့်ကာ သတိပေးလိုက်သလိုပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချုံကွယ်၊ သစ်ပင်အကွယ်များမှ လူသုံး ယောက်သည် ဖျတ်ခနဲဆို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာတစ်ဝက် ကို ပဝါစည်းထားကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကို တွေ့လိုက်ကြသည် နှင့် စားအိမ်ထဲမှ စားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဘာမပြော ညာမပြော စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြဘဲ ပြေးဝင် လာခဲ့ကြသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည်လည်း ရန်သူဆိုသည်ကို သိသွားခဲ့ သည်နှင့် ဆေးပင်များကို ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချ လိုက်ကာ စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လိုက်လေသည်။ လူသုံးယောက် သည် ဖိုးတုတ်လေး၏အနားကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်နှင့် တစ် ပြိုင်တည်း ပန်းကုံးဖြတ် ခုတ်ချလိုက်ကြသည်။

‘ဝှစ် .. ရွှပ် .. ထန်း ထန်’

ပြင်းထန်စွာ ကျလာခဲ့ကြသည့် စားချက်များ။ စားသုံး လက်၏အားကို ဖိုးတုတ်လေးက စားတစ်လက်တည်းဖြင့် ဆီးခံ လိုက်သည်။ သို့သော် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် တုတ်ခိုင် ကြံ့ခိုင် လှသော ဖိုးတုတ်လေး၏အားက သူတို့သုံးယောက်၏အားကို အံ့တုနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ဖိုးတုတ် လေးသည် ဆီးခံထားသောစားကို ပွတ်ဆွဲကာ ထုတ်လိုက်သည်။ စားချင်း ပွတ်တိုက်သံများသည် ကျိခနဲပင် မြည်သွားခဲ့လေ၏။

စားသုံးလက်ဖိထားသည့်အားကို သူတစ်ယောက်တည်း ၏အားဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် ခွန်အားက မသေး လှ။ စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ဖက်လူများက ပြန် ပြီးမတိုက်ခိုက်နိုင်မိ ...

‘ထန် ထန် ထန်’

ဖိုးတုတ်လေး၏စားချက်များက တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ အားကပြင်းလှသောကြောင့် ထိုလူများ၏ လက်များသည်ပင် ထုံကျဉ်သွားခဲ့ကြကာ လူလည်း လန်လန်ပြီး တော့ ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဒီကောင် ဘာသိုင်းမှမတတ်ဘူး။ ပိပိခိုခိုနဲ့ အပြတ်ရှင်း ခဲ့ကြ”

စေခိုင်းလိုက်သူက သေချာစွာ မှာလိုက်သည်။ သို့သော်

ခုတော့ အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီ။ ဖိုးတုတ်လေးသည် အလယ်မှဝင်ကာ သုံးယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းပင်တိုက် ခိုက်သည်။

‘ထန် ထန် ထန်’
“အား အား”

နှစ်ယောက်သည် လက်ထဲမှစားများသည်ပင် လွင့်ထွက် သွားခဲ့ကြသည်။ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံတွေလည်း ပူခနဲ ပူခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ စားထိသွားခဲ့ကြသည်။

‘ဝှစ် .. ချစ် ချစ်’

ဖိုးတုတ်လေး၏စားများ အခတ်ခံလိုက်ရသည်နှင့် အင်္ကျီ များလည်း စုတ်ပြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ အသားကိုမထိစေရဘဲ အဝတ်အစားလောက်ပဲ ထိခိုက်သွားအောင် ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည့် စားစွမ်းက မသေးလှ။ ထိုသူများသည် အသက်ပင် ဝဝမရှူနိုင်။ မိမိတို့၏ကိုယ်ထဲကို စားချက်က ဘယ်တော့ဝင်လာမလဲဟူ၍သာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လက်နက်မဲ့ နေကြလေပြီ။

ထိုစဉ် စားကိုင်ထားသောတစ်ယောက်က တစ်ဖက်သို့ အာရုံရောက်နေသော ဖိုးတုတ်လေးကို ပြေးအခုတ် ...

အခန်း (၁၃)

ကြောင်ကို ကျားမှတ်လို့

မထင်မှတ်သောအခြေအနေတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ သည်။

‘ဝေါင်း’

ကြောက်စရာ ဟိန်းဟောက်သံကြီးနှင့်အတူ ကျားကြီး တစ်ကောင်သည် တစ်နေရာမှနေ၍ လွှားခနဲဆို ခုန်အုပ်လာခဲ့ သည်။ ကျားသည် စားသမား၏စားကိုင်လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက် သည်။ စားသည် လွင့်ထွက်သွား၏။ ကျားကြီးသည်လည်း ထို သူ၏အပေါ်ကို ပိကျသွားခဲ့သည်။

“အား”

“ဟာ ... ကျားကြီး”

ဓားသမားနှစ်ယောက်သည်လည်း ကျားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိုးတည်းလှည့်ကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ့ ငါ့ကိုကယ်ပါဦးကွ”

ကျားကြီးက ဓားသမားတစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ပိကျနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြောက်အားကြီးပြီး အော်ဟစ်ကာ အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လူများကား မရှိကြတော့။

“ဟမ်း”

ကျားကြီးသည် ထိုသူ၏မျက်နှာနားကပ်ကာ တစ်ချက်မာန်ဖီလိုက်သည်။ ထိုသူ့မျက်လုံးများသည်ပင် ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် ကျားရိုင်းကြီးက သူ့လည်ပင်းကို ခဲကာ ဆွဲခါယမ်းလိုက်လေမည်လားဟု ကြောက်အားကြီး၍ မစင်နှင့်ကျင်ငယ်ရေများသည်ပင် ထွက်ကျလေတော့သည်။

ကျားကြီးသည် ထိုသူ့ကုပ်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်းသွားသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကတော့ ကျားကြီးကို မှင်တက်မိကာ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသူသည်လည်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ဖင်တရွတ်တိုက်ပြေးကာ တစ်ဖန် လေးဖက်ထောက်ပြီးတော့ ပြေးသည်။ ကြောက်လွန်းအားကြီး၍ မပြေးနိုင်။ ထို့နောက် မတ်

ဇာတ်ထရပ်ကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ သူတို့၏ဓားတွေကိုမှ ယူမသွားနိုင်ခဲ့ကြတော့။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားကြီးဆီကို ပြေးသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်လိုက်ကာ ကိုယ်ကို ဖက်ထားမိလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးကျားကြီးရယ်၊ ဒီလူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရန်ရှာကြသလဲမသိတော့ပါဘူးဗျာ”

သည်နောက်မှာတော့ ကျားကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးနှင့် အတူ တစ်ခဏနေပြီးနောက် တောထဲကို ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကို တိုက်ခိုက်လာကြသည့်ရန်သူတွေဆီကို မည်သို့သိ၍ ရောက်လာခဲ့သလဲဆိုသည်ကို မသိနိုင်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဤသူများကို မသိသော်လည်း ရွာထဲမှဟုတ်ဘဲ လူစိမ်းများဟုတော့ နားလည်မိသည်။ တောပုန်းအေးပြွေတွေတော့ မဖြစ်နိုင်။ ပိမိကို အကြောင်းမဲ့ လုပ်ကြံကြသူများသာ။

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က စေခိုင်းလိုက်တာပဲ” မည်သူက စေခိုင်းသလဲတော့ မသိပေမယ့် ရှေ့ဆက်ဆံအတွက်တော့ သတိထားရတော့မည်။ ဆေးပင်အိတ်ကို

ကောက်ယူကာ နေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် တောထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့သည်ကိစ္စကို ဖခင်နှင့်တကွ အခြားမည်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ နေခဲ့သည်။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးသည် ရွာထဲတွင် ဦးမာလ၏ အိမ်ရှေ့မှ နှစ်ခေါက်လောက်ဖြတ်လျှောက်ပြလိုက်သည်။ ဦးမာလ သည်လည်း အိမ်ပေါ် ပြတင်းပေါက်နားမှ ရပ်ကြည့်နေခိုက် ဖိုးတုတ်လေးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဒီကောင်”

ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ မကြာ လိုက်ပါ လူသုံးယောက်သည် ဦးမာလဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့က ငါ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာကြရတာ လဲ၊ ငါ လာခဲ့မှာပေါ့”

ဦးမာလသည် ထိုသူသုံးယောက်ကို အိမ်ထဲသို့ အလျင် စလိုပင် ခေါ်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်ကတော့ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံတွေမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်။ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ကာ ဖုံးအုပ်

ထားကြသည်။ သို့သော် လက်ကိုသတ်ထားနေကြသည်ကြောင့် ဒဏ်ရာတွေရထားမှန်း သိသာသည်။ အိမ်ထဲကိုရောက်သွားကြ သောအခါ ဦးမာလက ဇနီး ဒေါ်မိတ္တာ အနားမှာရှိမရှိ အခြေ အနေကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ ... ဟိုကောင် ဘာမှ မဖြစ်ပါလား၊ ငါ့အိမ်ရှေ့က စောစောကလေးတင် ဖြတ်သွားသေး တယ်”

ဦးမာလက လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးပြောတော့ ဒီလူက သိုင်းမတတ်ဘူး၊ မင်းတို့ လုပ်တာကို ခံရမယ့်ကောင်ဆို”

“အေးလေ ... ငါပြောတာ မမှန်လို့လား”

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တောင် မနည်းခုခံခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ်လုံပညာကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနောက်ထားတဲ့လူ၊ ဟောဒီ နှစ်ယောက်တောင် လက်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့သေးတယ်၊ ဒါတောင် ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ကို ကိစ္စပြတ်အောင် မလုပ်ခဲ့လို့၊ သူ့လက် က လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကောင်းကောင်းခြွေနိုင်တယ်”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်က လူကြားထဲတိုးတဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီသိုင်းပညာကို ဘယ်သူက သင်ပေးမှာ တဲ့လဲ”

“ဟာ ... ဆရာကြီး ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ လူတစ်ယောက်ကို ဆရာကြီးက တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နိုင်လို့လား”

“ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ် ... ကျွန်တော်တို့ ဒီလူနဲ့တိုက်ခိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျားတစ်ကောင်က ဘယ်လိုကဘယ်လိုပေါ်လာခဲ့သလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်”

“ဟေ ... ကျားက မင်းကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ် ... ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာတော့ ဘာဒဏ်ရာမှ မရခဲ့ပါလား”

“မရဘဲနေပါ့မလား ဆရာကြီးရယ်၊ နောက်ပြန်လဲကျလို့ ခါးဆစ်လွဲသွားတယ်၊ ခုမှ သက်သာခါစပဲရှိသေး။ အံ့အားသင့်စရာကောင်းတာက ကျားက ကျွန်တော့်ကို ရန်မရှာဘဲ ဒီအတိုင်းကိုယ်ပေါ်မှာနေပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဟေ”

ဦးမာလမှာ အံ့အားသင့်ပြီးရင်း သင့်နေလေတော့သည်။

“ဆရာကြီး ... ဒီလူဟာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ကျားဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်နေသလားမသိဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့မှ ကျွန်တော်တို့ကို ပတ်သက်ခိုင်းတယ်ဗျာ”

“အေး ... အေးပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်နာခဲ့တာတွေကို ငါ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေပါဘူး။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း

ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဦးမာလက ထိုသူများကို တောင်းပန်သည်။ ထို့နောက် ငွေကြေးကို ကျေနပ်သည်အထိ ပေးပြီးတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည် ဣန္ဒြေရရပင် ရွာထဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တောလမ်းတစ်ခုသို့အဝင်တွင် ဖြုတ်ခနဲဆို လူတစ်ယောက်က သစ်ပင်ထက်မှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့မှာ လက်နက်များ ပါမလာကြ။ သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုသူကို မြင်လိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဟင်”

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ဦးမာလ၏အိမ်ထဲကို ဝင်သွားကတည်းက ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ကို သေအောင် မသတ်နိုင်လို့ ဦးမာလက မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို သိနေတယ်”

“သိနေတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ခန့်မှန်းကြည့်ရတာပေါ့။ ကဲ ... ခင်ဗျားတို့က မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး နွဲ့ချင်သေးတယ်ဆိုရင်”

“ဟာ ဟာ ... မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မှားသွားခဲ့ပါ

ဘယ် ဝန်ချတောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

“တကယ်ကတိပေးတာလား၊ ယောက်ျားစကားနော်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်းပတ်ရွာကဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“ဟင် ... တ တကယ်ကတိပေးတာပါ၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော် ပြဿနာမရှာပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သာ ကတိတည်ပါစေ”

“တည်စေရပါမယ်ဗျာ ... စိတ်ချပါ”

ထိုစဉ် ဖိုးတုတ်လေး၏နောက်ဘက် ချုံကွယ်မှ ထွက်လာသော သတ္တဝါတစ်ကောင်။ သုံးယောက်စလုံး ထိုသတ္တဝါကို ကြည့်ပြီးတော့ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ကြသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ ... ကျားကြီး”

ထို့နောက် အော်ပြီး ပြေးကြလေတော့သည်။

“ဒီလူတွေ ဘာကိုကြောက်သွားခဲ့ကြပါလိမ့်”

အိမ်ကြောင်လေးတစ်ကောင်က ရွာသို့သွားသည့်လမ်းလေးအတိုင်း ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“တော်တော်ဟုတ်ကြတဲ့သူတွေပဲ၊ ကြောင်ကို ကျားမှတ်လို့တဲ့ဗျာ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဤသို့ မရယ်စဖူး အားပါးတရ ရယ်မိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြောင်လေး၏နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့လေ၏။

“ဖိုးတုတ်လေး ဖိုးတုတ်လေး”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ငှက်ပျောတစ်ခိုင် ပို့ပြီးပြန်အလာမှာ နောက်မှခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဦးရွှေမြနှင့်ခင်ဖုန်း။ သူတို့အနားကို ရောက်လာခဲ့ကြသောအခါ ...

“နင် ကျောင်းက ပြန်လာခဲ့တာလား”

“အေး ... ငှက်ပျောခိုင်သွားဖို့တာ၊ အဖေလည်း ကျောင်းမှာရှိတယ်၊ နင်တို့ကကော ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ကျောင်းကိုပဲကွဲ့၊ ဥပုသ်စောင့်သွားမလို့၊ ကိုကျော်ခေါင်လည်း ကျောင်းမှာရှိတယ်ဆိုတော့ စကားပြောရတာပေါ့”

ဦးရွှေမြက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဦးရွှေမြ ဖိုးထိခံရပြီး နေပြန်ကောင်းလာပြီးကတည်းက ယခုတစ်ကြိမ် စ၍ မြင်ပူးခဲ့

ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ငါလည်း မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို နေ့တိုင်းသတိရနေတာပါ ကွယ်၊ တစ်ရက်မှ မမေ့ပါဘူး။ မင်းဆီကို မရောက်တာကတော့ ကိုပေါက်ရဲ့ရမ်းကားမှုအတွက် မျက်နှာပူနေမိလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦး၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်ကူညီလိုက်လို့ တစ်ဖက်သားမှာ အကျိုးဖြစ်သွားရင် ဝမ်းသာမိသူပါ။ ကျေးဇူး ကိုလည်း မမျှော်ကိုးပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းကူညီခဲ့တာ ပေါ့ သေးသေးကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ငါ့ကို သေတွင်းထဲက ဆွဲထုတ်ပေး ခဲ့တာပဲ”

“ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့ ဦးရယ်”

“အေး အေး... မင်း အခုလို ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုနဲ့ နေနေ နိုင်ခဲ့တာ ငါဝမ်းသာတယ်၊ လူတွေကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း လိုက်ပြီး ဆေးကုသပေးနေတဲ့ကုသိုလ်က ကြီးပါတယ်၊ သမားတော်ကြီး တစ်ဆူဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါကွယ်၊ မင်းရဲ့နမူနာကိုလည်း စောင့် ရှောက်ပါ။ သူက ဖအေအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မင်းကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်နေတာကွဲ့၊ ကဲ ကဲ ... ငါတို့သွားလိုက်ဦး မယ်”

ခင်ဖုန်းသည် ဖိုးတုတ်လေးကို တစ်ချက်ခိုးကာကြည့်ရင်း

ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူတို့ကျောင်းကိုထွက်သွားခဲ့ကြတော့ ဖိုးတုတ် လေးလည်း ခြံထဲသို့သွားသည့်လမ်းဆီကို ရှေ့ရှုလိုက်လေသည်။ ကိုယ့်အသက်ကိုကယ်တင်ထားခဲ့သည့် သူ့ကိုတွေ့ရန် ခဲယဉ်းနေ သည့်သူ့ကို မဝေဖန်ချင်တော့။ လူတွေအကြောင်းကို သူ ကောင်း ကောင်း သိခဲ့ပြီဆိုတော့ သိပ်ပြီးမဆန်းတော့ပါ။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ ဖိုးတုတ်လေးဆီကို ရပ်ဝေးမှလည်း ဆေးကုလာသည့်သူများလည်း ရှိလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဦးမာလဆီကို မသွားကြဘဲ ဖိုးတုတ်လေးဆီကိုသာ တိုက်ရိုက် ရောက်လာကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကတော့ ဦးမာလဆီကိုသွား ရန် တိုက်တွန်းပါသေးသည်။ သို့သော် မရပါ။

“ကဲ ကုသိုလ်ကြောင့် သေကံမရောက်နိုင်သေးဘူးဆိုရင် တော့ အသက်ရှင်ခွင့်ရမှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောပြီးတော့ ကုသည်။ သေငယ်ဖောနှင့် မျော နေသည့် လူမမာသည် ကဲ ကုသိုလ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သေ ကံမရောက်နိုင်သေးသည့်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးစွမ်းသည် ကြောင့်လည်းကောင်း အသက်ရှင်ခွင့်ရသွားခဲ့လေသည်။ အချို့ ကား မကယ်တင်နိုင်၍ လက်လျှော့လိုက်ရသည်လည်း ရှိသည်။

ဦးမာလသည် တစ်ပါးသူအပေါ်မှာ မနာလို၊ မစွေရိယ စိတ်ထားခြင်း၊ အငြိုးထားခြင်း၊ သေစေလိုသောဆန္ဒရှိစေခြင်း

စသည်စိတ်များကြောင့် သမားရုဏ်ကျကာ ယုံကြည်အားထားသူ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ယခင်က ဆေးစွမ်းထက်သော်လည်း ယခုတော့ ဆေးအာနိသင် လျော့ပါးလာသည်။

“သင်းက ဒီရွာမှာ ငါ့ကိုကျော်ပြီးတော့ နာမည်ရနေတယ်၊ ခွေးရှူးကောင်းစား တစ်မွှန်းတည့်ပါကွာ၊ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”

ဦးမာလကား တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေလေသည်။

အခန်း (၁၄)

ဆေးဆရာတစ်ဦး

တစ်ရက်တွင် ...

လူတစ်စုသည် ကျားမနိုင်တောထဲ၌ လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသူတို့အထဲတွင် ဦးမာလလည်း ပါသည်။ အနက်ရောင်ခေါင်းပေါင်းနှင့် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် တပည့်နှင့်တူသူ တစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ်မှာ နီးအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ချထားသည်။ အုပ်ထဲတွင် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲပြင်ထား၏။

“ဒီကောင် ဒီလမ်းက သွာလာနေကျပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဲသလို သေချာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကြေညာလိုက်မယ်၊ ဟောဒီပွဲနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကနေ ဖြတ်ပြီးတော့

လျှောက်လိုက်တာနဲ့ ဒီလူ တုံးခနဲပစ်လဲပြီး သွေးစိမ်းပွက်ပွက် ဆန်သေစေရမယ်။ ကျုပ် ဆရာပေသီးရဲ့အစီအမံကို သင်းခပ်နိုင်ပါဘူး”

ဆရာပေသီးဆိုသူက ဟိတ်ဟန်နှင့်ပြောလိုက်ပြီး တောတွင်းတစ်နေရာကို လက်အုပ်ချီကာ နှုတ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ဘာတွေ့ခွတ်နေမှန်းမသိ။ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်တွေကို ကြည့်သည်။ ဥုံခံကာ မြေပြင်ကို ဖနောင့်နှင့် သုံးချက်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ပြီးပြီ၊ ဒီကောင် ဒီကနေ့ တောနက်ထဲကို မရောက်စေရဘူး။ ဟောဒီပွဲကိုကျော်ပြီး ထွက်သွားတာနဲ့ ကားခနဲဆို ပစ်လဲပြီးတော့ ကျသွားလိမ့်မယ်။ နေဦး... ဟေ့ကောင် အကိုင်းသုံးလေးကိုင်းလောက်ခုတ်ပြီးတော့ ဒီပွဲကို လာကွယ်ထားလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

တပည့်က အနီးရှိ အပင်တစ်ပင်မှ အကိုင်းအချို့ကို ခုတ်ကာ ကန်တော့ပွဲ၏ရှေ့မှာ ကာထားလိုက်သည်။ လမ်းပေါ်က လှမ်းပြီးတော့ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်တော့ပေ။

“ဆရာကြီးရဲ့လူ ညနေစာတောင် စားဖြစ်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စာရင်း သူ့ရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ရော့ ... ခင်ဗျားတောင်းတာထက် ပိုပြီး တော့ ပေးထားတယ်။ ကျုပ် အရင်ပြန်မယ်။ တစ်အောင်ကြာမှ ခင်ဗျားတို့ ထွက်လိုက်လာခဲ့ကြပါ”

ဦးမာလက တောထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ တစ်ခဏအကြာမှာ ဆရာပေသီးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည်လည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ...

မျောက်ကြီးတစ်ကောင်သည် တောတွင်းတစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပါးစောင်မှာလည်း ဆေးတံကို အကျအနပ်ပင် ခဲထားသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမှာ ဖိုးတုတ်လေးသည်လည်း ဂုဏ်ရည်ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမာလသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေသည် ဖြစ်ရကား ဖိုးတုတ်လေးကို မြင်တွေ့သွားခဲ့လေသည်။

“ဟာ ဟိုကောင်”

ဦးမာလသည် လမ်းဘေးရှိ အပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကွယ်

မှာ ပုန်းနေလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်လေး မြင်တွေ့သွားခဲ့လေ၏။

“ဦးမာလပဲ၊ ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ သစ်ပင်အကွယ်မှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ထို့နောက် သိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ဆက်လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

“သွားပြီ... ကျားမနိုင်တောထဲကို၊ ဘယ်တော့ အသံကြားရမလဲ စောင့်ပြီးနားဆင်ရဦးမယ်”

ဦးမာလသည် ခပ်သွက်သွက်ပင် ရွာဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့လေ၏။ ဖိုးတုတ်လေး တောစပ်သို့အရောက်တွင် လူနှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေး၏ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုသူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြောင့်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မကောင်းတာကို လုပ်စားကြမည့်သူများဟု ချက်ချင်းပင် နားလည်မိလိုက်ကြသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနားမှဖြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဆရာပေသီးဆိုသောသူသည် ဖိုးတုတ်လေးကို မသိမမြင်ဖူးပေ။

ဆေးတံခဲထားသော မျောက်ကြီးသည် ဆရာပေသီး ပြင်ထားခဲ့သော အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲကို မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။

“တို့”

ယင်းအပေါ်ကို တံတွေးတစ်ချက် ထွေးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပွဲကို ပစ်ကန်ထည့်လိုက်လေသည်။ ပွဲအုပ်သည် လေထဲကို မြောက်တက်သွားသည်။ မြေပြင်ထက်မှာ ငှက်ပျောတခြား၊ အုန်းသီးတခြား၊ မျောက်ကြီးသည် ထိုမျှနှင့်မကွဲနုနှင့် သေးပဲ ငှက်ပျောဖီးများကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် ခြေဆောင့်ကာ တောထဲကို ပြန်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

တောထဲသို့ ဖိုးတုတ်လေး ရောက်လာသောအခါ လမ်းမှာပြန်ကျဲနေသော အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ငှက်ပျောသီးတွေကတော့ အားလုံး စိစိညက်ညက်ကြေကာ ပွဲအုပ်ကလည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည်။

“ဒါတွေက ဒီနေရာမှာ ရောက်နေပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ထိုအရာများကို ကွေကွင်းရှောင်ကာ ထွက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာလိုလိုနှင့် သင်္ကာမကင်း

ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းထဲမှာမထားတော့ဘဲ ဆက်
လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဆရာပေသီးနှင့်တပည့်သည် ဂုဏ်ရည်
ရွာမှ ခွဲထွက်သွားသော လမ်းပေါ်ကိုအရောက်တွင် ချုံတစ်ခု၏
ဘေးမှ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာသော ကျွဲတစ်ကောင်နှင့်
ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

‘ဖူး ... ရှူး ရှူး’

ကျွဲသည် နှာတဖူးဖူးနှင့်မူတ်ကာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း
နေသည်။ သူတို့ဆီကို ကဆုန်ပေါက်ပြီးတော့ ပြေးချလာခဲ့လေ
သည်။

“ဟာ ... ဆ ဆရာ ကျွဲကြီး”

တပည့်ဖြစ်သူက လန့်ပြီးတော့ အော်လိုက်သည်။ ဆရာ
ပေသီးသည် ကျွဲကြီးကို ကြောင်ပြီးတော့ ကြည့်နေမိသည်။ ပြေး
လည်းမပြေး။

“ဆရာ ဆရာ ... ပြေး ပြေးတော့လေ”

သို့သော် ဆရာပေသီးကား တပည့်၏စကားကို မကြား
သလိုပင်။ တပည့်ကတော့ ပြေးနှင့်ပြီ။

ဆရာပေသီး၏အနားကို အပြေးရောက်ချလာသော ကျွဲ
ကြီးသည် ကော့နေသောချိုကြီးနှင့် တအားကျုံးကာ ခတ်ထည့်

လိုက်လေတော့သည်။

“အား”

ဆရာပေသီးသည် နေရာမှ မြောက်တက်သွားသည်။
လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ သွားကျခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကျွဲကြီး
သည် တစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ တပည့်ဖြစ်သူသည်
သူ့ဆရာ၏ မရှုမလှ ဖြစ်သွားပုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဆ ဆရာ”

ကျွဲကြီးက ခတ်ပြီး တစ်နေရာကို ထွက်သွားသောအခါ
ကျမှ သူ့ဆရာပေသီးဆီကို ပြေးသွားခဲ့သည်။

“အား အား ... ငါ့ကို ကျွဲခတ်သွားတယ်”

ဆရာပေသီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေ
သည်။ မျက်နှာကြီးကလည်း ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရှုံ့မဲ့
နေသည်။ တပည့်ဖြစ်သူသည် ဆရာဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး
ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“လာကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါ ... ဒီမှာ ကျွဲခတ်သွားလို့
ဗျို့”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အကူအညီတောင်းမိလိုက်လေတော့

၁၂

ယင်းအချိန်တွင် ...

အိမ်ကိုပြန်ရောက်ခဲ့သော ဦးမာလသည် လှေကားပေါ်အ တက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချသလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပြန်လဲကျသွားခဲ့လေသည်။

“အား”

ဦးမာလ၏အော်သံကြောင့် ဒေါ်မိတ္တာလည်း အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

ဦးမာလသည် ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘဲ ညည်းညူနေ သည်။

“အောင်မယ်လေး ကိုမာလ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ငါ ငါ လှေကားပေါ်က ချော်ကျတာ၊ နင် ဘာရပ် ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ မထနိုင်တော့ဘူးလေ”

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်မိတ္တာလည်း အောက်ကိုဆင်းလာကာ ဦးမာလကို တွဲထူရင်း ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဘာမဆို သတိအမြဲမပြတ်ထားနေ တဲ့လူက ဒီလိုဖြစ်ရသလားတော်”

“အခန့်မသင့်ရင် ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ ငါကကော ဖြစ်ချင်ပါ့ မလား”

ခြေသပွတ်တိုင်လည်သွားသော ဦးမာလသည် အိမ်ရာ ထဲမှာ ဆယ်ရက်လောက်နေလိုက်ရလေသည်။ ဤဆယ်ရက်အ တွင်း ဦးမာလ ကြားသိလိုက်ရသည်ကား ...

“တောထဲမှာ ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲနဲ့ ဘယ်သူတင်ထား သလဲ မသိဘူး၊ ဘာကြောင့် လာထားထားတာလဲ မသိဘူး၊ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးတွေကလည်း ပြန်ကြံနေတာပဲ”

ရှေးဦးစွာ ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့အပြင် ဦးမာလ ခြေပွတ်တိုင်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဖိုးတုတ်လေး က ရွာထဲက ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဒီကောင်”

ဖိုးတုတ်လေးက သူထင်သလို ဖြစ်မလာသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခံပြင်းသွားသည်။ ဆရာပေသီးနှင့် တွေ့ သည့် နံနက်မှာလည်း သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ကျွဲခတ်သွားတယ်၊ အဲဒီလူက ဆရာပေသီးဆိုတဲ့လူတဲ့၊ ဒဏ်ရာ တော်တော်ပြင်းတယ်၊ ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရပြီ၊ သေမလား၊ ရှင်မလားတောင် မပြောတတ်ဘူး”

ဦးမာလသည် သူလည်း ဘေးဒုက္ခကြုံခဲ့ရ ဆရာပေသီး

ဆိုသူလည်း ကျွဲအခတ်ခံလိုက်ရနှင့် အန္တရာယ်အပေါင်းက သူတို့ နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ စုပြုံပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့သည့်အတွက် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“ဒီပွဲအုပ်ကို ဘယ်သူ ဖျက်ဆီးလိုက်တာလဲ မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတို့မှာ တန်ပြန်ခံလိုက်ရတာ”

ထိုစကားကို ဒေါ်မိတ္တာက နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်ရသည်။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ တန်ပြန်ခံရတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဟေ ... ငါ အဲဒီလို ပြောမိလို့လား”

“ရှင်ကလည်း ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်စကားတောင် ချက်ချင်း ပြန်ပြီးမမှတ်မိတော့ဘူးဆိုတော့၊ ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဦးမာလကတော့ ငြိမ်နေတာအကောင်းဆုံးပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိမိအလုပ်ကိစ္စကို ဒေါ်မိတ္တာ မသိစေချင်။

တစ်ရက်တွင် ...

ဂုဏ်ရည်ရွာသို့ ခရီးသွားတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်။ သူသည် ရွာနားရှိ ဇရပ်မှာ တည်းသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာအချို့ကို ...

“ရွာထဲမှာ နေမကောင်းတဲ့သူရှိရင် ကျွပ်ဆီကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဆေးဖိုးမယူဘဲ မေတ္တာနဲ့ ကုပေးပါ့မယ်”

ထိုသူသည် ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုသတင်းသည် ဂုဏ်ရည်ရွာဆီသို့ ချက်ချင်းပင် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ နေမကောင်းသူ လူမမာ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စတို့သည် ဆရာကြီးဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီးသည် ထိုဝေဒနာရှင်နှစ်ဦးကို ဂရုစိုက်ကာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆေးကုသပေးသည်။ စားဆေး၊ လိမ်းဆေးများကို ပေးသည်။ ထိုလူမမာနှစ်ဦး၏ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကာလတာရည်စွာ ခံစားနေကြရသော ရောဂါဝေဒနာသည် သိသာစွာ သက်သာလာခဲ့ကြသည်။

ထိုသတင်းကောင်းကြောင့် ကုမရ မပျောက်ကင်းနိုင် ဖြစ်နေသော ဝေဒနာရှင်များသည်လည်း ဆေးကုသရန် အားကိုး တကြီးနှင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရာကြီးက ရောဂါ၏အခြေအမြစ်ကို စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်သောဆေးဝါးများကို ပေးသည်။

ဝေဒနာရှင်များ သက်သာရာရကြသည်။ ဆရာပေးသည့်ဆေးနှင့် ရောဂါ တည်ကြသည်။ ထိုအခါ နှစ်ကာလ တာရှည်စွာခံစားနေ ကြရသော ဝေဒနာရှင်များ သက်သာရာရကြသည်။ ဝမ်းသာကြ ရလေသည်။

သို့သော် ဆရာကြီးကား ဆေးကုသခကို တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မယူ၍ အခက်တွေ့နေကြရသည်။ ဆရာကြီးသည် ရွာထဲသို့လည်းမဝင်၊ ဇရပ်မှာသာနေ၍ ဆေးကုသပေးနေသည်။ ဖိတ်ခေါ်လည်း မလိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းကျွေးသည်ကို တော့ လက်ခံပါရန် တောင်းပန်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသား များ၏စေတနာကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ လက်ခံရလေသည်။

အခန်း (၁၅)

ဝစီဗေဒ ထိတိုင်းရှု

ဂုဏ်ရည်ရွာ၏ဇရပ်တွင် ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦး ရောက် နေသည်ဆိုသောသတင်းကို ဖိုးတုတ်လေး ကြားသိခဲ့သည်မှာ သုံးလေးရက် ရှိနေလေပြီ။ မြင်ချင်၊ တွေ့ချင်သော ဖိတ်ဆန္ဒများ က ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထို့အပြင် ဆေးဆရာကြီးသည် မိမိ၏ အဘိုးအရွယ်ဟုလည်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် သွားရောက် ဖိတ်ဆက်ချင်သည်။ ဂါရဝပြုချင်သည်။

တစ်နံနက်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆေးဆရာကြီး တည်းခိုရာ ဇရပ်ဆီကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီး၏အနား တွင် လူမမာသုံးလေးဦးက ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကနေ၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

လူနာရှင်းသွားသောအခါ ဆရာကြီး၏အနားကို တိုးကပ် သွားပြီး ကန်တော့လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက ဖိုးတုတ် လေးကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ဒီရွာကလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

“ဆေးလာကုတာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး”

“ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးရောက်နေတယ် သတင်းကြားလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတည်းက လာချင်နေတာပါ”

“မင်းကလည်း အစွမ်းအစ မသေးဘဲကိုးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခပ်မှိုန်မှိုန် နေရတာလဲ”

“ခင်ဗျာ”

ဆရာကြီး၏စကားကို ဖိုးတုတ်လေး နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒီလိုပါ ... မင်းလည်း ဆရာကောင်းတစ်ဆူရထားတဲ့ သူပဲ။ အဲဒီဆရာက အထက်အောက်ပေါက်ရောက်တဲ့သူ၊ မင်းက ကိုယ်သင်ထားတဲ့ပညာကို ကြောင်လက်သည်းဝှက်ထား တာကိုး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ... ဝါကြား ပလွားခြင်း မရှိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်ချခြင်းတစ်မျိုးပဲပေါ့၊ ကာကွယ်ခြင်း ပဲပေါ့”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆရာကြီး၏စကားကြောင့် အံ့အား သင့်သွားခဲ့ရသည်။ သူ့အကြောင်းကို ဆရာကြီးက သိနေသော ကြောင့်ပင်။ ဘယ်လိုသိခဲ့ပါသလဲ၊ ရွာသားတွေက ပြောထား၍ များလား။

“မင်း ငါ့ဆီကိုလာတာ ပညာအကဲခတ်ခံချင်လို့လား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး ... ဒီလို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဂါရဝပြုဖို့ လာခဲ့တာပါ။ ဆရာကြီးက ရွာထဲကိုလည်း မကြာဘူးဆိုတော့ အစားအစာတွေနဲ့ လာကန်တော့တာပါ”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ပါလာသော ကြိသကာ ထန်းလျက်၊ မြေပဲဆီ အစရှိသည်များကို ရှေ့မှာချလိုက်ပြီး ကန်တော့လိုက် လေသည်။

“အိမ်း ... သာဓု သာဓု သာဓု၊ ကျန်းမာပါစေ ချမ်း သာပါစေ၊ ဆရာကောင်း သမားကောင်းများနဲ့လည်း ကြုံတွေ့ပြီး ဆရာကောင်းတစ်ဆူ ဖြစ်ပါစေကွယ်”

ဆုပေးသည်။ လူနာကလည်း ရှင်းသွားသည်။ ထမင်း စားသည့်အချိန်သို့ ရောက်နေပြီမို့ ရွာသားများ လာဖို့ထားသော ထမင်းဟင်းများကို ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သောက်ရေကို ခပ်ပေး သည်။ ရေတွင်းမှရေကိုငင်ကာ လက်ဆေးရေကအစ ခပ်ပေး သည်။ အားလုံး သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာများပဲ ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် ထမင်းကို အေးဆေးစွာစားသည်။ စားပြီးသော် ဖိုးတုတ်လေးက ပန်းကန်ကို ဆေးပေးသည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကိုပြန်သွားသည်။

ညနေတစ်ခေါက်ပြန်လာသည်။ မြေကရားတစ်အိုးနှင့် အကြမ်းပန်းကန်၊ လက်ဖက်ခြောက်ကအစ ပါလာခဲ့သည်။ ရေ နွေးအိုးကျိသည်။ သည့်နောက် ဆရာကြီး ရေခွေးကြိုက်မှန်း သိလာခဲ့ရသည်။

တစ်ညနေ ဆရာကြီး ရေခွေးသောက်နေစဉ် မလှမ်းမ ကမ်းမှာနေနေသော ဖိုးတုတ်လေးကို ...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဖိုးတုတ်လေးပါ ဆရာကြီး”

“တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် မောင်ဖိုးတုတ်ဆိုတာလားကွဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ်က နာမည်ပြောင်ခေါ်ခဲ့တာပါ ဆရာကြီး”

“အေး၊ ... ငါ့နာမည်က ဦးသက်ရှည်တဲ့ ဒီလိုပဲ နယ် လှည့်ပြီးတော့ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို မေတ္တာဖက်ပြီး ဆေးကုလာ ခဲ့တာ ကြာပြီ၊ မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ လူတွေကို မေတ္တာနဲ့သက် သက် ဆေးကုလာခဲ့တာ၊ မင်းရဲ့ဆရာဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ဘမိုး ကျော် မဟုတ်လား”

ဖိုးတုတ်လေး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ဆရာကြီး ဦးသက်ရှည်သည် သူ့အကြောင်းကို သိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အေး ... ငါ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာလည်း မင်းကို ပညာအမွေပေးဖို့ပဲ၊ ငါဟာ ဆရာကြီးဘမိုးကျော်ရဲ့ တပည့်ပဲ၊ မင်းနဲ့ငါဟာလည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ငါ့ဆီမှာ ပညာဆည်းပူးတော့၊ ငါလည်း ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ... ခုလိုကြားရတာ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါတယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဝမ်းသာသွားပြီး ဆရာကြီးကို ဦးချ ကာ ကန်တော့မိလိုက်လေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဖခင် ဦးကျော်ခေါင်ကို ပန်ကြားကာ ဆရာကြီးနှင့်အတူ နေသည်။ ညအိပ်ညနေ အတူရှိနေသည်။ ညဘက်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် ဆေးကျမ်းများကို ချပြကာ နှုတ်တိုက်သင်ကြားပေးလျက် ရှိ သည်။ ဖိုးတုတ်လေးကလည်း ဂရုစိုက်ပြီးသင်ယူသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆေးကျမ်းထဲတွင် နားမလည်သည် များလည်း ရှိသည်။ ထိုအခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဝင်ရောက် ရှင်းပြပေးနေသလို ခံစားနေရသည်။ နားထဲတွင်သာ မဟုတ် ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲသို့တိုင် ကြားနေရသည်။ အဘဖိုးကျော်ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ညဘက်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆရာကြီးဦးသက်ရှည် ကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုသည်။ ဦးသက်ရှည်သင်ကြားပေးသော ဆေးပညာများသည် သာမန်ဆေးဆရာများပင် မသိနိုင်သေး သော ပညာရပ်များဖြစ်သည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏အသိဉာဏ်သည် လည်း ပိုပြီးတော့ ပွင့်လန်းလာလေသည်။

တစ်ရက်တွင် ...

ဦးသက်ရှည်နှင့်အတူ လူနာများက ဧရပ်ပေါ်မှာရှိနေ ကြခိုက် လူတစ်ယောက်က ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ် လေးသည်လည်း ဆရာကြီးနှင့်အတူ ရှိနေသည်။

ထိုသူကား ... ဦးမာလပင်တည်း။

“ဟေ့ ... ဒီရွာမှာ ငါရှိနေလျက်သားနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဆရာစုတ် ဆရာယောင် ... ခုချက်ချင်း ဒီရွာကပြန်ပါ။ ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ လာအနှောင့်အယှက်ပေးတာလား။ ဟေ့ကောင် ဖိုးတုတ်လေး ... မင်းလည်း အလိုတူအလိုပါ။ မင်းကပါ ငါ့

အလုပ်ကို ဝင်စွက်ဖက်တာ အားမရလို့ သူများကိုပါ ခေါ်လာပြီး အားပေးအားမြှောက် လုပ်တာလား။ မင်းလည်း သေသွားချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဦးမာလမှာ မဆင်မခြင်ပြုပြီး ပြောချင်ရာပြော၊ လက် ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပွဲကြမ်းလေတော့သည်။ ဖိုးတုတ်လေး မှာ ဦးမာလကြောင့် ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ကို အားနာသွားခဲ့လေ သည်။

“ဆရာဦးမာလ ... ဒီလိုစကားမျိုး မပြောပါနဲ့။ ဆရာ ကြီးဟာ လူမမာတွေကို မေတ္တာသက်သက်နဲ့ ဆေးကုသပေးနေ တာပါ။ အဲဒီအတွက် ဆရာဦးမာလကိုလည်း မထိခိုက်ပါဘူး။ လူမမာဆိုတာ ဆေးဆရာရှိရာကို လာရောက်ပြီး ဆေးကုသခံ ကြမှာပါ။ ဒါဟာ သဘာဝပါပဲ”

“အံ့မာ ... ထမင်းတစ်လုတ်တောင် အနိုင်နိုင်စားခဲ့ရ တဲ့ကောင်က မာန်တက်ပြီး ငါ့ကိုပြန်ပြောနေပြန်ပြီ။ ငါ့ခြေဖဝါး အောက်ကကောင် ... မင်းက ဒီလိုပြန်ပြောတာ ခွေးကိုက်ခံရ တာထက်တောင် နာသေးတယ်ကွ။ ဟေ့ ... ဧရပ်ပေါ်က ဆရာ စုတ် ... ခုချက်ချင်း ဒီရွာကနေ ထွက်သွားပါ။ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဦးမာလက ရာဇသံပေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးကတော့

မျက်နှာအမူအရာ တစ်ချက်မပျက်၊ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“သမားအချင်းချင်း ဒီလိုမပြောသင့်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်က ရွာထဲကို ဝင်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမှာပဲနေပြီး ဆေးကုပေးနေတာပါ။ အကြာကြီးလည်း မနေပါဘူး။ မကြာခင် ပြန်မှာပါ မိတ်ဆွေ”

“မလိုချင်ဘူး။ မနက်မိုးလင်းရင် ခင်ဗျားမျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး... ထွက်သွားဆိုထွက်သွား။ ညှာဝါးပြီးဖြန်းနေတဲ့ ဆရာတု ဆရာယောင်”

ဦးမာလသည် ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ကို ပို၍ နင့်နှင့် သီးသီးစကားများ အတန်ကြာပြောနေပြီးနောက် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဆရာကြီးကို အားနာလိုက်တာဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်... ဒီလိုပြောတတ်တဲ့သူဆိုတော့ ပြောပြီးမှ ကျေနပ်မှာ”

ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်သည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ရောက်လာခဲ့သည့်တိုင် ဖရပ်မှ မပြန်သေး။ အကြောင်းမှာ အခြားရပ်ရွာများမှ ရောက်လာသော အသည်းအသန်လူနာများကို ဆေးကုသပေးနေရသောကြောင့်ပင်။

ခုတစ်ခါတော့ ဖိုးတုတ်လေးနှင့်အတူ ကုသပေးသည်။ လိုအပ်သည်ကို ညွှန်ကြားသည်။ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေသည့် ကိစ္စကို အလေးထားပြီးမှ သင့်တော်မည့် ဆေးကိုပေးသည်။ ထိုအခါ လူမမာသည် အနာနှင့်ဆေးတည့်ကာ အသက်ချမ်းသာ ရာရလေသည်။

ဦးမာလကား... သူ့စကားကို နားမထောင်သည် ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ကို ထပ်မံ၍နှင့်ရန် ဖရပ်ဆီကို ထွက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် ဦးသက်ရှည်ကို ဖရပ်မှာမတွေ့ရတော့။ ရွာထဲတွင် ဖိုးတုတ်လေး၏သတင်းကို စုံစမ်းကြည့်သော်လည်း သူလည်း ရွာမှာ မရှိတော့။

“ကောင်းတယ်... သင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားကြတာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

အားရကျေနပ်နေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ရွာမှာ မရှိလျှင် လူနာများက မိမိဆီကို ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟု။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးဆေးဝါးများကို ဖော်စပ်သည်။ ပို၍

ဝင့်ထည်စွာနေပြသည်။ လူ့အထင်ကြီးအောင် အပြောအဆိုက အစ ဝိုးထက်မြင့်နေသည်။

သို့သော် ဦးမာလဆီကို မည်သည့်လူမမာကအစ ရောက်မလာကြ။ တစ်ရွာလုံးသည် ထိုကာလအတွင်းမှာ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေကြသည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခြင်းပင် မရှိကြ။ နာစေးချောင်းဆိုးပင် မဖြစ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ထူးခြားသည်။ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ နဂိုကျန်းမာရေးမကောင်းကြသူများပင် လျှင် ရောဂါဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းကာ နေထိုင်ကောင်းနေကြသည်။

ဤကား ဆရာကြီးဦးသက်ရှည် ရွာမှပျောက်သွားသော အချိန်ကတည်းကပင်တည်း။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုမရှိ၍ ဆရာကြီးထံ လာရောက်ပြီး ဆေးမကုသကြသောသူများသည်လည်း ရောဂါဝေဒနာမှ ပျောက်ကင်း၍ သက်သာရာရနေကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အလိုလို သဘောပေါက်လာခဲ့ကြသူများက ...

“မေတ္တာဖက်ပြီး ဆေးကုသပေးတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ မေတ္တာ တန်ခိုးကြောင့် လူတွေ ရောဂါဝေဒနာက သက်သာရာရခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

သို့သော် ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ဆေးဆရာကြီးဦးမာလ တစ်ယောက် သွားကိုက်ဝေဒနာ ရရှိလာခဲ့ခြင်းပင်။ ပထမသော် ရိုးရိုးဝေဒနာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိမိဖော်သောဆေးကို စားသည်။ သို့သော် ထိုဝေဒနာသည် တစ်ရက်လည်း မပျောက်၊ နှစ်ရက်လည်း မပျောက်။ ရက်ဆက်ခံစားလာခဲ့သည်။ ပို၍ဆိုးရွားသော ဝေဒနာကို မြင့်၍ မြင့်၍ ခံစားလာခဲ့ရလေရာ အော်ဟစ်ညည်းညူရသော အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

“အား အောင်မယ်လေး ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ညည်းညူရုံသာမကဘဲ လိမ့်နေအောင် ခံစားလာခဲ့ရသောအခါ ဝေဒနာသည် ပေါ့သေးသေးမဟုတ်တော့မှန်း သိလာခဲ့ရလေသည်။ အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးများသည်လည်း မိမိအတွက် အရာမရောက်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါကျမှ မိမိ၏ရောဂါသည် သာမန်ရောဂါမျိုးမဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆောက်အအုံကြီးမားလာကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။ ဦးမာလ တစ်ယောက် တောင်မင်းမကယ်နိုင်၊ မြောက်မင်းမကယ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

“ဦးမာလတစ်ယောက် သွားကိုက်ရောဂါ စွဲကပ်နေတာ ဘယ်ဆေးခွဲမှ မပျောက်ဘူးတဲ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူ့ခမျာ အော်တောင်နေရရှာ
တယ်၊ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ဘူး။ ဆန်ပြုတ်
တောင် မနည်းကို မျိုချနေရတယ်တဲ့”

“အဲဒါ သူတော်ကောင်းကိုပြစ်မှားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊
သူဟာ ဟိုဆေးဆရာကြီးကို နင်ပဲဆေ သွားပြောပြီး ဆဲရေးတိုင်း
ထွာခဲ့တာလေ၊ ဝစ်ပေဒ ထိတိုင်းရှုတဲ့၊ ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့
အကုသိုလ်ကံဟာ ကိုယ့်ဆီကိုပြန်လာတာလဲ မဟုတ်လား”

“သနားတော့ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခုအချိန်
မှာ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး။ ဆေးဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ရဲ့
နောက်ကို လိုက်သွားပြီး တောင်းပန်ရင်တော့ သက်သာရာရ
ကောင်းပါရဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောနေကြသည်။ သို့သော်
ဆေးဆရာကြီးဦးသက်ရှည်သည်ကား မရှိတော့ပေ။ ဦးမာလ
ကလည်း တောင်းပန်မည့်သူမဟုတ်။ ကြီးမားသော ဝေဒနာကို
ခံစားနေရသည့်အထဲမှာပင် မာနက တင်းခံနေလေသည်။

အခန်း (၁၆)

လနှစ်စင်း

ကျားမနိုင်တော့တွင်း တစ်နေရာ ...။

ဖိုးတုတ်လေးနှင့် ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်တို့သည် ဆေး
ဝိဇ္ဇာကြီး ဘမိုးကျော်၏အုတ်ဂူဆီကို လျှောက်သွားနေကြသည်။
မကြာမီ အုတ်ဂူဆီကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဦးသက်ရှည်က
ကန်တော့ရာ ဖိုးတုတ်လေးကလည်း အတူကန်တော့သည်။

“ဆရာကြီးဟာ လောကီထွက်ရပ်လမ်းကို လျှောက်
လှမ်းသွားခဲ့ပေမယ့် အဝေးတစ်နေရာကနေ ဆေးပညာတွေကို
ပို့ချနေဆဲပဲ၊ သူ့မှာ ရုပ်ခွဲ နာမ်ခွဲတွေရှိတယ်၊ သူနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်
ရှိတဲ့သူတွေကို ဒီပညာပေးတယ်၊ ရှိရှိသေသေနဲ့ ဂါရဝထားပြီး
ပညာကိုသင်ယူကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ပြောသည့်စကားတွေကလည်း အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။ ဖိုးတုတ်လေး နားလည်သည်။ သို့သော် သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သူမှမသိစေရ ကတိခံထားသည့်အ တိုင်း ဦးသက်ရှည်ကိုပင် မပြောပြချေ။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို ဦးသက်ရှည်က သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် ဆေးဝိဇ္ဇာ ကြီး ဘမိုးကျော်၏အုတ်ဂူရှိသည်ကို မည်သူမှ မသိကြ။

“ကိုင်း ... သွားကြရအောင်”

ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးသက်ရှည်သည် ဖိုးတုတ်လေးကို မည်သည့်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေမလဲ မသိ။ ဤခရီးကို သူက ဦးဆောင်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် ကျားမနိုင်တောထဲမှာပင် ရှိနေကြသည်။

ထိုစဉ် ဝါးရုံပင်များ၏ တစ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထွက် လာသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ခြေလှမ်း များသည် အလိုလိုပင် တံ့သွားခဲ့ရသည်။ တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ် ကောင်ပင်တည်။ ဆင်ရိုင်းကြီးပေါ်မှာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်က ဆေးတံကြီးကိုခဲကာ အခန့်သာ။

သို့သော် တောဆင်ရိုင်းကြီးသည် သူတို့ဆီကို လျှောက် လာပြီး အနားကိုရောက်သော် ဒူးထောက်ကာ ဝပ်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ... တက်ကွ့”

ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်က အခြေအနေကိုသိသည့်အလား ဆင်ရိုင်းကြီးပေါ်ကိုတက်ရန် လျှောက်သွားသည်။ ထိုအခါ မျောက် ကြီးသည် ဦးကင်းထက်မှ ဖျတ်ခနဲဆို ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ထို့ နောက် မည်သည့်နေရာကို ရောက်သွားမှန်းပင် မသိရတော့ချေ။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆင်ရိုင်းကြီး၏ကိုယ်ပေါ်မှ လိုက်ရန် ရင်တ ထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေရသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်က တက်သွား၍ သူလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ခဲယဉ်းစွာ လိုက် တက်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဆင်ရိုင်းကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နေရာမှ ထွက်ခွာသွား သည်။ ဆင်ယဉ်တစ်ကောင်အလား ရှိရှိကျိုးကျိုးနှင့်ပင်။ ပထမ သော် သာမန်အသွားနှုန်းဖြင့် သွားနေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း တစ်ခဏအကြာတွင် ဖိုးတုတ်လေး၏ စိတ်အာရုံထဲမှာ သွက် လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် သွားနေသည်ဟု ထင်လာမိသည်။ သည့်ဆက်ပိုပြီးတော့ ထင်လာမိသည်ကား ဆင်ရိုင်းကြီးသည် မြင်းတစ်ကောင်၏ အပြေးနှုန်းဖြင့် ပြေးနေသည်ဟုပင်။ ဇေ့ ဝဲယာ နံဘေး စသည်တို့မှ သစ်ပင်များသည် မိဝ်ခနဲ မိဝ်ခနဲ ဆို ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆင်ပေါ်က ပြုတ်ကျမသွားအောင်ပင် မနည်းသတိထားနေရသည်။ ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ကတော့

အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“ဆင်က ပြေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်က ပြေးနေတာ မျက်လုံးကိုမှိတ်တော့”

ဦးကင်းထက်မှာထိုင်နေသော ဆရာကြီးက ဖိုးတုတ်လေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်လေး ခံစားနေရသည်ကို ဆရာကြီးက သိနေဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ ဘာကိုမှမမြင်ရတော့၍ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့လေသည်။ မည်မျှကြာသွားခဲ့သလဲ မသိ။

“ကဲ ဖိုးတုတ်လေး ... ဆင်းမယ်”

ဆရာကြီး၏အသံကြောင့် မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဆင်ရိုင်းကြီးသည် မြေပြင်ထက်မှာ ဝပ်စင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ ဆရာကြီးက အရင်အောက်ကိုဆင်းသွားသည်။ ဖိုးတုတ်လေးလည်း လိုက်ဆင်းရလေတော့၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အောက်ကိုရောက်သွားခဲ့ကြသည်နှင့် ဆင်ရိုင်းကြီးသည် နှာမောင်းကို ဦးကင်းထက် မြှောက်တင်ကာ အရိုအသေပေးသည်။ ထို့နောက် တောနက်ထဲသို့ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။

ဖိုးတုတ်လေးသည် မိမိတို့ ရောက်နေသောနေရာကို လေ့လာလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်တွင် နီညိုရောင်ကျောက်တောင်

ကြီးတစ်လုံးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းကျောက်တောင်ကြီးကို သေချာစွာကြည့်လျှင် ရောမမြွေကြီးတစ်ကောင် အဆင့်ဆင့်ထပ်ကာ ခွေရစ်နေသည်နှင့်တူနေသည်။

“ဒါ ... မြွေတောင် ဝဲ”

ဆရာကြီးက ဖိုးတုတ်လေး၏ အတွေးကိုသိ၍ ဖြေလိုက်သည်။ စောစောက ပျောက်သွားသော မျောက်ကြီးကို ပြန်ပြီးတော့ တွေ့လိုက်ရသည်။ အပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှာ ထိုင်ကာ သူတို့ကို ကြည့်နေလေသည်။

ဦးသက်ရှည်၏နောက်ကို လိုက်ရသည်။ မြွေတောင်ကြီးဆီကို သွားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေလေ ကျောက်တောင်ကြီးက မြင့်မားလာလေလေ၊ ကြီးလာလေလေဟု ထင်ရသည်။ မျောက်ကြီးသည် သူတို့၏ရှေ့မှာ ကြုံပြီးတော့ ရောက်ရောက်နေလေသည်။ မြွေတောင်ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် အပေါက်ဝကို တွေ့ရသည်။ ဂူပေါက်တစ်ခုပင်။

မျောက်ကြီးသည် ဂူထဲကို ဝင်သွားခဲ့လေ၏။ ဖိုးတုတ်

လေးတို့လည်း ဂူထဲကို လိုက်ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ မှောင်နေလိမ့် မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဂူထဲမှာ လင်းနေသည်။ တစ်တောင် ခန့် မြင့်မားပြီး လက်မောင်းလုံးခန့်တုတ်သော ဖံယောင်းတိုင်ကြီး များကို နံရံကပ်စင်တွင် ထွန်းညှိထားသည်။ မည်သူက ထွန်းညှိ ထားမှန်း မသိပေ။ မျောက်ကြီးကိုမတွေ့ရတော့။ တွေ့လိုက်ရ သည်ကား ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသူတစ်ယောက်၊ ဦးရစ် ခေါင်းပေါင်း အဖြူရောင်နှင့် သျှောင်ထုံးထားသည်။

ထိုသူကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဖိုးတုတ်လေး အံ့အားသင့် သွားခဲ့ရလေသည်။ အကြောင်းမှာ ဘမိုးကျော်ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်တည်။ အနားကို လျှောက်သွားကြည့်သောအခါကျမူ လူသား စင်စစ်မဟုတ်ဘဲ ရုပ်တုတစ်ခုဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ သို့ သော် သေချာစွာကြည့်လေလေ ရုပ်တုနှင့်မတူလေလေ၊ ငြိမ် သက်စွာ ဈာန်ဝင်စားသော သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ မလားဟုပင် ထင်မိရသည်။

“ဒါဟာ အဘမိုးကျော်ပဲ၊ သူ့ရုပ်တုကို ဒီနေရာမှာ ထားတယ်”

ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်က ပြောလိုက်မှ သေချာသွားခဲ့ လေတော့သည်။ ဤနေရာတွင် ဘမိုးကျော်၏ကိုယ်စား ရုပ်တုကို ထုလုပ်ထားခဲ့ခြင်းသည် ခမ်းနားသော အမှတ်တရပေပဲဟု။

ထို့နောက် ဂူထဲကို ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားခဲ့လေရာ အခြား သောရုပ်တုများသည် မျက်စိအောက်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာ ခဲ့လေသည်။ ထိုအထဲတွင် ရသေ့ကြီးများ၊ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အညိုရောင်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်ကြသည်။

“အားလုံးဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာ တွေချည်းပဲ”

အမှတ်တရအနေနှင့် ဤနေရာမှာ တစ်စုံတစ်ဝေးတည်း ရှိနေကြသော ဆေးဝိဇ္ဇာများကို လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့မိ သည်။ ဂူထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဆေးပေါင်းနံ့များကလည်း သင်း ပျံ့လျက်ရှိသည်။

“ကဲ ... မင်း ဒီနေရာမှာထိုင်”

ဦးသက်ရှည်က ဖိုးတုတ်လေးကို ထိုင်ရန် နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည်။ ရုပ်တုတွေကြားမှာ ထိုင်ရသည်။ သူ မျက်နှာမူရာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျောက်ဖြူသားပလ္လင်တစ်ခုရှိသည်။ ပလ္လင် ထက်တွင် မြဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စော စောက သတိမထားမိ။ မျက်စိအောက်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ပင်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဦးချမိလိုက်သည်။

ဦးသက်ရှည် မည်သည့်ဘက်ကို ထွက်သွားမှန်းမသိ လိုက်ချေ။ တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်မလား၊ ထို့ကြောင့် လက် အုပ်ချီကာ ဘုရားကိုသာ အာရုံပြုနေမိသည်။ မျက်လုံးတွေကို

မှိတ်ထားသည်။ ထိုစဉ် နားထဲတွင် သိမ်မွေ့သောစကားပြောသံများကို ကြားလာခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပို့ချနေသော သင်ကြားမှုများ၊ အဖိုးတန်သင်ကြားမှုများကို မနောထဲကပါ လိုက်ပြီးတော့ မှတ်နေမိသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်မနေဘဲ အလင်းမာတ်ကြီးတစ်ခုက ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ မိမိသည် မြွေတောင်ဂူထဲမှာ မဟုတ်တော့။ မြွေတောင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်နေသည်။ လေအေးက အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ မှိတ်ထားဆဲ။ မိမိ၏ရှေ့တွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ပေါ်လာသည်။ သင်ခန်းစာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောပြီးသင်ကြားသည်။

ထိုသူပျောက်ကွယ်သွားသော် နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူသည်လည်း နက်နဲသော ဆေးပညာများနှင့်ပတ်သက်ပြီး သင်ကြားပို့ချနေပြန်သည်။ အချို့နေရာများတွင် နှုတ်တိုက်ရွတ်ရသည်။ အလွတ်ကျက်မှတ်ရသည်။

နောက်တစ်ဦး ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဝမ်းသောခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ သူကား ဆံကျစ်ရသေ့ကြီးတစ်ဦးပင်။ သူကတော့ ဆေးနည်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစွမ်းထက်သော ဂါထာမန္တရား များကို သင်ပေးသည်။ မရမချင်း အလွတ်ကျက်မှတ်ရသည်။ ရသေ့ဝကြီး သည် လူဝသလောက် စိတ်က

ကြီးသည်။

“အလွတ်ရအောင်ဆို ... မရရင် မင်းကို ပြန်မလွှတ်ဘူး”

ဆိုကြောင့် ဖိုးတုတ်လေးသည် သေချာစွာကျက်မှတ်ရသည်။ ရသေ့ဝကြီးကို ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ ရသေ့ဝကြီးပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

သူသည် အနက်ရောင်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သျှောင်ထုံးထားသည်။ ဓားနှစ်လက်ကို ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တစ်လက်စီထမ်းထားသည်။ သူကတော့ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးနှင့် ဤသို့ဖြစ်လာခဲ့သလဲမသိ၊ အတော့ကို မာန်ပါလှသူ၊ တက်ကြွမှုအပြည့်ရှိသည်။

“ဆေးဓားသိုင်းဆရာကြီး”
နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည်။ ဩော် ... ဆေးဓားသိုင်းဆရာကြီးကိုး။ သူက ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဓားသိုင်းအကကို ကပြသည်။

“လိုက်ဆို”
ကနေရင်းက မန္တန်များကို ရွတ်ဆိုပြုပြန်လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးမှာ တစ်လုံးမလွတ်စေရဘဲ လိုက်ပြီးဆိုရသည်။ အလွတ်မရသေးလျှင် ဓားမိုးကာ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ကြောက်

ကြောက်နှင့် မရရအောင် ရွတ်ဆိုကျက်မှတ်ရသည်။ သည်လိုနှင့် ဓားသိုင်းဆရာကြီး ထွက်ခွာသွားတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့လေသည်။ အသက်မှန်မှန် ရှုနိုင်တော့သည်။

ဟောင်းမြင်းသော ဒေါက်ချာကြီးကိုဆောင်းထားသည့် ရသေ့အိုကြီးတစ်ဦး သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးက မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားသော်လည်း အချိန်ကား ညချမ်းဆိုသည်ကို အလိုလိုနေရင်း သိနေသည်။ ကောင်းကင်ထက်မှာ လနစ်စင်း ထွက်နေသည်။ အရှေ့အရပ်မှာ တစ်ခု၊ မြောက်အရပ်မှာ တစ်ခု။ ပို၍လင်းလျက် တောက်ပသော ကြယ်တွေကလည်း ကောင်းကင်ထက်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

ထိုရသေ့ကြီးသည် ထိုင်လျက်အနေအထားက လက်ထဲမှာ ဆေးပင်ဆေးဥများကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကျောက်ပြားတစ်ခုနှင့် ကျောက်ကျည်ပွေ့တစ်ခု။ သူသည် ဖိုးတုတ်လေးကို ဆေးအမည်များကို တစ်ခုချင်းရွတ်ပြသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည်က ဆေးပင်အနည်းငယ်ဟု သိရသော်လည်း တစ်ပင်

ချင်းပြောပြီး အောက်ကိုချပြသောအခါ များပြားလှသော ဆေးပင်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ဖိုးတုတ်လေးကလည်း ဆေးပင်နှင့်အမည်ကို တွဲပြီးတော့ လိုက်မှတ်နေရသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ...

“ဟောဒီလို ညက်နေအောင် ကြိတ်ရတယ်ကွဲ့”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိတ်ပြလေသည်။ ထိုအခါ လနစ်စင်းမှ အလင်းရောင်များသည် ဆေးကြိတ်နေသည့်နေရာဆီကို ထိုးပြီးတော့ ကျလာခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ရသေ့အိုကြီး ဆေးကြိတ်နေသည်ကို ကြည့်နေရင်းက မေ့ခနဲဆို ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၇)

မြေလျှောက်ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးလား

နေရောင်က မျက်နှာကိုထိုးလာသည်။ ဖိုးတုတ်လေး ဖျတ်ခနဲဆို လန့်နိုးသွားခဲ့ရသည်။

“ဟင်”

သူသည် ရွာပြင်ဇရပ်ပေါ်မှာရှိနေသောကြောင့် အံ့အား သင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဦးသက်ရှည်လည်း မရှိ။ သူတစ်ယောက် တည်း။ သူသည် ဦးသက်ရှည်နှင့်အတူ ခရီးထွက်သွားခဲ့သည်။ မြေတောင်ကြီးဆီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ယင်းနေရာတွင် တွေ့ ကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြန်ပြီးတော့မှတ်မိနေမိသည်။ ယခုအိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ဇရပ်ပေါ်မှာ မည်သို့ နားလည်ရမုန်းမသိ။

စဉ်းစားရင်းက အိပ်မက်လား၊ တကယ်ခရီးသွားခဲ့သ

လားဟု ခွဲခြားသိနိုင်ခြင်း မရှိတော့။ ရောထွေးသွားခဲ့သည်။ ဆေးဝိဇ္ဇာများ၏ ရုပ်တုများရှိနေသောနေရာကို မိမိရောက်သွားခဲ့ သည်က အမှန်။ တကယ်မဟုတ်၍ အထင်ကရမြင်မက်သည့် အိပ်မက်ဆိုလျှင်လည်း တကယ်ရောက်သွားခဲ့သလိုပါပဲလား။ ဆေးဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ကို တမ်းတမိသည်။ သူသည် မိမိကို အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ထိရောက်သောဆေးပညာများကို သင် ကြားပို့ချခဲ့သည်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့သည်က သူသည်လည်း မြေလျှောက်ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး တစ်ဦးလော။ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်ရောက် သည့်တိုင် ဆန်းကြယ်သောအိပ်မက်၏ အတွေးပျင်များက မပြတ်။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်တကယ် ရောက်သွားခဲ့ သည်ဟု ခံစားနေရသည်။ မည်သို့နားလည်ရမုန်း မသိ။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ရွာထဲသို့မပြန်ဘဲ မိမိ၏ဥယျာဉ်ခြံထဲ သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အသည်းအသန်လူမမာတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိ၏ရွာထဲမှ ဟုတ် မဟုတ်၊ တခြားသောရွာတစ်ရွာကပင်လားဟု။ သို့သော် ...

“ဟော ... ဟိုမှာ ဆရာလေး”

လူနာရှင်မိဘများက ဖိုးတုတ်လေးကိုတွေ့သော် အား တက်သွားခဲ့ကြသည်။ လူနာရှင်များက အခြားသူမဟုတ်ကြ။

ဦးရွှေမြင့်နှင့် ဒေါ်တင်ရီ၊ လူနာက သူတို့၏သမီး ခင်ဖုန်းပင်။
 “သား... ခင်ဖုန်းတစ်ယောက် ညကတည်းက ဗိုက်
 အောင့်နေတာ၊ သားက ရွာမှမရှိတော့ သူ့ကို ဘယ်ဆရာဆီ
 ခေါ်သွားရမုန်းမသိဘူး။ ခင်ဖုန်းက သားနဲ့မတွေ့ရင် သူ အသေ
 ခံလိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး ဒီနေရာကနေ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘဲ
 ဖြစ်နေတယ်”

ဖခင်ဦးကျော်ခေါင်က ဆီးပြီးတော့ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်... သမီးလေးလည်း တစ်ညလုံး
 လိုဗ်ပြီးခံစားနေရတာ မျော့မျော့လေးပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါ
 ရောဂါသက်သာအောင် ကုပေးပါဦးကွယ်”

မိခင်ဒေါ်တင်ရီကလည်း သမီးအတွက် မချီတင်ကံဖြစ်
 ကာ ပြောနေသည်။ ခင်ဖုန်းမှာ ဝေဒနာက သက်သာရာရဟန်
 မရှိ။ အော်ပင်မအော်နိုင်တော့။ ဖိုးတုတ်လေးသည် လူနာ၏
 အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အရေးကြီးနေပြီဟု သိလိုက်
 လေသည်။

“ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေတာကို”

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဆေးကုသရန် ပြင်ဆင်ရလေ
 တော့သည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ငါးပါးသီလခံယူသည်။
 ဖော်စပ်ထားသော ဆေးများကို ထုတ်သည်။ ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ

ရေမုန်းကို ဖန်ခွက်ထဲ ငွဲထည့်ကာ ...

“အဒေါ်... သူ့ပါးစပ်ထဲကို ဝင်အောင်တိုက်လိုက်ပါ”

ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ပေးသည်။ ဒေါ်တင်ရီသည် ဦးရွှေမြင့်
 နှင့်အတူ ခင်ဖုန်းကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ...

“သမီး... ဖိုးတုတ်လေးလည်း ရောက်လာပြီ၊ ဟောဒီ
 ဆေးနဲ့ရေမုန်းကို သောက်လိုက်”

ဖိုးတုတ်လေးဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
 ခင်ဖုန်း မျက်ခွံတွေပွင့်လာသည်။ မျက်ဝန်းတွေက ဝေဝဲပြီးတော့
 ကြည့်ရာ ဖိုးတုတ်လေးကို တွေ့သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ မျက်နှာက
 သွေးရောင် အနည်းငယ် သန်းလာသည်။ ဆေးကို ပါးစပ်ထဲ
 ထည့်ပေးကာ ရေနှင့်မျှောချသည်။ ကြိုးစားပြီး သောက်ရှာသည်။
 ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ မလှမ်းမကမ်းမှနေကာ အကဲခတ်နေ
 သည်။

“ကဲ... ကျွန်တော် စမ်းသပ်မှုတစ်ခုလုပ်မယ်၊ ဦးနဲ့
 အဒေါ်တို့ ခွင့်ပြုကြမလား”

“ခွင့်ပြုပါတယ်ကွယ်... သမီးလေးရောဂါဝေဒနာက
 သက်သာရာရသွားဖို့က အရေးကြီးပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်... သမီးလေးရဲ့ရောဂါဝေဒနာ
 ပျောက်ကင်းဖို့ကသာ အဓိကပါ”

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ပက်လက်အနေအထား ရှိနေသော ခင်ဖုန်း၏ထဘီကို ဖြည့်လျော့စေသည်။ ထို့နောက် လက်ဝါးကို ဝမ်းပျဉ်းသားဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှာ တင်ကာအုပ်ထားလိုက်သည်။ ခင်ဖုန်းသည် အင်းခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ မိဘနှစ်ပါးက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဗိုက်ပေါ်အုပ်ထားသော လက်ဝါးကို ပွတ်သပ်နေရင်း နှုတ်ကလည်း တကွတ်တွတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုနေသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် လက်ကိုရှုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဝါးကို လှန်ကာပြလိုက်သည်။

“ဟင်”
“ဟာ”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် သွေးစအနည်းငယ်နှင့် အသားအပိုင်း အစလေးတစ်ခု။

[အူအတက်စလေးဟု ထင်ရသည်။]
“ဒါလေးကြောင့် သူ့ အတော်ခံလိုက်ရတာပါ”
ထူးဆန်းသည်က ခင်ဖုန်း၏ဝမ်းပြင်သားပေါ်မှာလည်း မည်သည့်အရာမှ မရှိ။ ခွဲစိတ်ထားသော အနေအထားမျိုးကို

မတွေ့ရ၊ ပကတိအတိုင်းပင်။ ယင်းအစိတ်အပိုင်းလေး ဗိုက်ထဲမှ အပြင်ကိုရောက်လာခဲ့သည်နှင့် ခင်ဖုန်း၏မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်မှုဝေဒနာများက ထင်ဟပ်မနေတော့။ သက်သာရာရသွားခဲ့သလို ငေါက်ခနဲဆို ထထိုင်လိုက်လေသည်။

“သက်သာသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဖိုးတုတ်လေးက မေးလိုက်သည်။ ခင်ဖုန်းသည် ခေါင်းကို ညှိတ်ပြလိုက်၏။

“အံ့အားသင့်စရာပဲ၊ ဒီရောဂါ ရုတ်တရက် ရလာပြီး သေမလိုဖြစ်နေတာ၊ ခုတော့ ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်သွားတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

“သမီးက ဝေဒနာခံစားနေရပြီး လူးလိုမ့်နေတာ၊ မရနိုင်တော့ဘူး ပစ်လိုက်ရပြီလို့ ထင်နေကြတာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာလေးရယ်”

ဒေါ်တင်ရီသည် ဖိုးတုတ်လေးကို လှိုက်လှဲစွာပင်ပြောသည်။ ဆရာလေးဟုလည်း ခေါ်သည်။ ဦးရွှေမြက ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဆိုနေသလို ခံစားနေရသည်။ တစ်ခဏကြာမှ ...

“ငါတို့မိသားစုထဲက သုံးယောက်စလုံးကို ဆရာလေးက အသက်ကယ်တင်ခဲ့တာပါ။ အကြီးကောင် ကိုပေါက်ဆိုရင်လည်း

၂၀၂ မင်းစိတြ

အရက်ပြတ်သွားလို့ လိမ္မာရေးခြားရှိသွားခဲ့ပြီ၊ ငါနဲ့ သမီးကိုလည်း
သေကောင်းပေါင်းလဲဖြစ်တဲ့ရောဂါက ပျောက်ကင်းပပျောက်
အောင် ကုသပေးခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက် ဆပ်လို့
မကုန်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်”

ဦးရွှေမြ၏အသံက လှိုက်လှဲတုန်ယင်လျက်ရှိသည်။

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးစကား မပြောပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်
ခဏခဏ ပြောဖူးခဲ့ပါတယ်၊ ကူညီခွင့်ကြုံလို့ ကူညီခဲ့တာပါ၊
ဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့ဘဲ တခြား
သမားတော်တစ်ဦးဦးနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ရောဂါ ပျောက်ကင်းကြ
မှာပါပဲ”

ဤကား ဖိုးတုတ်လေးပြောလေ့ပြောထရိုသည့် စကား။
သူသည် သမားကောင်းများကိုလည်း လေးစားသူဖြစ်သည်။
သူ့ကိုယ်သူလည်း သမားတော်တစ်ယောက်ဟု မခံယူသေး။
မသတ်မှတ်သေးပေ။

“ထားပါတော့ကွယ်၊ ဒါကတော့ မင်းရဲ့စေတနာပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ သမီးကို ဆေးကုသပေးတဲ့အတွက် ကျသင့်တဲ့ အဖိုးအခ
ကိုတော့ ပေးပါရစေ”

“ကျွန်တော် အစကတည်းက လက်မခံပါဘူး ခင်ဗျာ၊
လူတိုင်းကို မေတ္တာသက်သက် ကုသပေးနေတာပါ”

“အေးကွယ် ... သာဓု သာဓု သာဓု”
ထို့နောက် အိမ်ကို ပြန်ရန်ပြင်ကြသည်။

“ဖိုးတုတ်လေး ... အဲ ဆရာလေး ... ပြန် ပြန်တော့
မယ်နော်၊ ခင်ဖုန်းမှာ ဆရာလေးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့
တယ်၊ ဆရာလေးနဲ့သာ မတွေ့ရင် ခင်ဖုန်းကတော့ သေမှာပဲ”

“သမားကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ် ခင်ဖုန်း
ရယ်၊ ဒါလောက်ကြီးလည်း အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့”

“သမီး လျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

“သမီးကောင်းသွားပါပြီ အမေရဲ့၊ လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊
ဖိုးတုတ်လေး ... အဲ ဆရာလေး ... ဪ ... ဦးကော
သမီးပြန်တော့မယ်နော်”

“အေး အေး ... ငါ့တူမကြီး ခုလို ရောဂါစင်သွားခဲ့တာ
ဝမ်းသာတယ်ကွယ်”

ကိုကျော်ခေါင်က ဝမ်းသာစွာပြောသည်။

“ခင်ဖုန်း ... နင် ငါ့ကို ခေါ်နေကျအတိုင်းပဲခေါ်၊ ဆရာ
လေးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့”

“အို ... ဖြစ်မလား၊ ဒါလောက် အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေး
ဆရာလေးကို ဆရာလေးလို့ပဲ ခေါ်မှာပေါ့၊ ကဲ ... ဆရာလေး
ဆရာလေး”

ခင်ဖုန်းသည် လျှာသွက်အာသွက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရင်း မိဘများနှင့်အတူ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ အလာတုန်းက စောင်ပုခက်နှင့် မိဘနှစ်ပါးက ထမ်းလာခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုပေါက် အိမ်မှာမရှိ။

ဖိုးတုတ်လေး၏ ခင်ဖုန်းအပေါ်မှာ ဆေးကုသမှုသတင်းက ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြန်သည်။ မခွဲမစိတ်ရဘဲနှင့် ဝမ်းဗိုက်ထဲက ဝေဒနာဖြစ်စေသည့်ပစ္စည်းကို သည်အတိုင်း လက်နှင့်ထုတ်ယူခဲ့သည့်သတင်းက အားလုံးအတွက် အထူးအဆန်းပမာ။ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်စေခဲ့ကြရသည်။ အချို့ကတော့ မယုံကြ။

“လူမမာကို စိတ်ဓာတ်နဲ့ကုသတာ ဖြစ်မှာပါကွာ”

ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးက ပစ္စလက်သုံးသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုဝေဖန်မှုကို ဖိုးတုတ်လေးက ဂရုမစိုက်ပါ။ ပါးစပ်ရှိသူတိုင်း အဆိုးအကောင်း ပြောတတ်ကြသည်။ မိမိအလုပ်ကိုသာ လုပ်မြဲဆက်လုပ်နေသည်။ ဆေးကုသခါ အခကြေးငွေ မယူသော်လည်း ကျေးဇူးကိုသိတတ်ပြီး လာရောက်

ကန်တော့ကြသည့်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ငြင်းပယ်၍မရ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ကမှအစ အဝတ်အထည်အဆုံး။ စပါးဆိုလျှင်လည်း ပုတ်ကြီးနှစ်လုံးအပြည့်။ ဝမ်းစာကို မပူပင်ရ၊

ဖိုးတုတ်လေးက ငြင်းပယ်သော်လည်း မရ။

“ဒါလောက်လေးမှ ကျေးဇူးမတုံ့ပြန်ရရင် ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ကြပါ့မလဲ၊ စေတနာကို စေတနာနဲ့ ပြန်ဆပ်တာ လက်ခံပါကွယ်”

လူတွေက တောင်းပန်ပြီးတော့ ပေးကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေး နာမည်ကြီးလာသည်။ အခြားသောကျေးရွာများဆီကလည်း ဆရာလာပင့်ကြသည်။

“ဆရာလေး ဆရာလေးဆိုပြီးတော့ နာမည်ကြီးနေတာ၊ ခုလို တွေ့လိုက်ရတော့ အသက်က ဘာမှမကြီးသေးပါလား”

ထို့ကြောင့် ဖိုးတုတ်လေးကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေမိကြသည်။ ဆေးဆရာတစ်ယောက်နှင့်မတူဟုလည်း ထင်ချင်ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ မယုံရဲ ယုံရဲနှင့် ဆရာကိုပင့်သွားကြသည်။ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသောလူနာက ရောဂါပျောက်ကင်း၍ အသက်ချမ်းသာရာရသွားသောအခါကျမှ ဝမ်းသာသွားခဲ့ကြသည်။

“ဆရာလေးရယ် ... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာလေးကို ဒီအထိ ပင့်သာလာခဲ့ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ခုတော့ ဆရာလေးရဲ့အစွမ်းသတ္တိကို သိလိုက်ရတော့မှ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးထင်မိခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအခါကျမှ ပွင့်လင်းစွာပင် ဝိုင်းပြီးတော့ တောင်းပန်ကြသည်။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကတော့ မည်သူ့ကိုမှ စိတ်ကွက်ခြင်းမရှိ၊ အပြစ်မဆို၊ ပြန်လည်းမပြော။ သူ့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်သည်။ အသက်ကယ်နိုင်မည့်လူနာ၏အသက်ကို ကယ်သည်။ လွန်နေပြီ မရတော့ဟုဆိုလျှင် သူ့လက်လျှော့ရတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

ထူးဆန်းသော နွယ်ရွှင်

ဦးမာလတစ်ယောက် သွားကိုက်ဝေဒနာကို ဆိုးရွားစွာပင် ခံစားနေရသည်။ ရက်မှသည် လနှင့်ချီ၍ ကြာခဲ့လေပြီ။ ဆေးမတိုး၍ တစ်နယ်တစ်ကျေးရှိ အစွမ်းထက်သည့် ဆေးဆရာများထံသို့ သွားရောက်၍ ကုရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့ရောဂါကား သက်သာရာမရခဲ့ပါလေ။

သို့နှင့် ရွာသို့သာ ပြန်ပြီးတော့ရောက်ခဲ့သည်။ ထူးခြားမှုက ရှိမလာခဲ့။ သက်သာမှုအနည်းငယ်သာ ရခဲ့လည်း ခဏသာပင်။ သွားကိုက်လာပြီဆိုလျှင် အော်ချည်းနေရသည်။ သူ့အော်သံကို အိမ်နီးချင်းများပင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သည်အထိ ကြားနေကြရသည်။ ကြာတော့ ဦးမာလကို သနားလာကြသည်။

“အား... အောင်မလေး... နာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွတ်
ကျွတ် ကျွတ်... ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

ဦးမာလ၏ဖြစ်အင်ကို ဥပေက္ခာမပြုရက်၍ လူမမာ လာ
မေးကြသည်။ ရွာထဲမှာ သြဇာတိက္ကမ ရှိသော လူကြီးတချို့က
အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။

“ဦးမာလရာ... ဆရာလေးဖိုးတုတ်လေးက ဒါလောက်
နာမည်ကြီးနေတာ၊ သူ့ကိုပင့်ပြီးတော့ ကုပါလားဗျာ၊ သူက
သည့်ထက်ဆိုးရွားတဲ့ ရောဂါကိုတောင် ပျောက်အောင်ကုပေးနိုင်
ခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားသွားကိုက်တာလောက်ကတော့ဗျာ အသေးအမွှား
လောက်ပါ”

ထိုသို့ အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဦးမာလ၏မျက်လုံး
ကြီးများက ပြူးထွက်လာခဲ့ကြကာ ...

“ကျွပ် သေချင်သေသွားပါစေ၊ ဒီကောင့်ဆီမှာတော့
မကုဘူး”

ဟု အံကြိတ်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့စကား
ကြောင့် အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရသည်။

“ဪ... ဒီလူကြီးနယ် ရောဂါက ဒါလောက်ဆိုးဆိုး
ရွားရွား ဖြစ်နေတာတောင် ခုထက်ထိ မာန်က မကျသေးဘဲကိုး”

“သူက ဘူးဆိုရင် ဖရုံမသီးဘူးရှင်၊ ကျွန်မလည်း

ပြောပါတယ်၊ နားချပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ဓာတ်က မပြောင်း
ဘဲ တင်းခံနေတယ်၊ သူ ဒီလိုခံစားနေရတာ ကျွန်မလည်း
မကြည့်ရက်လို့ပါ”

ဒေါ်မိတ္တာက လူကြီးတွေကိုရှင်းပြသည်။ ဦးမာလသည်
သူ့ကို သည်လိုတိုက်တွန်းရပါမလားဟု နှေးဖြစ်သူကို ဒေါသ
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ကွယ်ရာတွင် ...

“ဒီလူကြီးဟာ ဆေးဆရာအချင်းချင်း ပုတ်ခတ်စကား
ပြောခဲ့လို့ ခံခဲ့ရတာပဲလို့ထင်တာပဲ၊ ဖိုးတုတ်လေးကုရင် ပျောက်
မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်၊ သူက လက်မခံတော့လည်း သူ့
ထိုက်နဲ့သူကံပဲပေါ့လေ”

ဦးမာလကိုထပ်ပြီး မတိုက်တွန်းတော့၊ လက်လျှော့ထား
လိုက်ကြလေသည်။

ဖိုးတုတ်လေး၏ ဥယျာဉ်ခြံထဲသို့ လှည်းတစ်စီး ဝင်လာခဲ့
သည်။ လှည်းပေါ်ရှိ ရိုင်ပတ်ထဲမှာ စပါးအပြည့်ပါလာသည်။

လှည်းမောင်းလာသူက ကိုပေါက်။

“ဟင် ကိုပေါက် ... ဒါ ဘာတွေလဲဗျ”

ဖိုးတုတ်လေးက လှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။

“စပါးတွေပါ ဆရာလေး”

“ဟာ ... ဒီအတွက်လာ။ ဘာလို့ယူလာတာလဲဗျ”

ပြန်ယူသွားပါဗျာ”

“မဟုတ်တာ ဆရာလေးရာ၊ ပြန်ယူသွားရင် အိမ်က

လူတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြမှာပေါ့ဗျာ”

“ခက်တာပဲဗျာ ... ဒီမှာလည်း အလှုံ့ပယ်ဖြစ်နေတာ၊

ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် ဖူလုံပြီးသားပါ”

“ဟိုလှုံ့လည်း လှုံ့ရတန်းရတာပေါ့ဗျာ ... ဘာခက်တာ

မှတ်လို့”

ကိုပေါက်သည် စပါးများကို သူကိုယ်တိုင် ကျီထဲသို့

သယ်ချပေးသည်။ ဖိုးတုတ်လေးနှင့် ကိုကျော်ခေါင်တို့မှာ မနေနိုင်

၍ ဝင်ပြီးကူညီရသည်။

“စပါးကြိတ်ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာယူပြီး ကြိတ်

ပေးမယ် ဦး”

“အားနာတယ်ကိုပေါက်ရာ၊ မင်းမှာလည်း အလုပ်တစ်

ဖက်နဲ့ ... အားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာအပန်းကြီးတာ မှတ်လို့ဗျာ”

“ကဲ ကိုပေါက် ... ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်ဦး ကြိုသကာ၊

မြေပဲစား”

ကိုပေါက်သည် အရက်ပြတ်သွားပြီးနောက် ယခုတစ်

ကြိမ်သာ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖိုးတုတ်

လေးကိုလည်း ဆရာလေးဟု ခေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားအသားအရေ တော်တော်လေးကောင်းလာ

တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ကျုပ် အရက်ပြတ်သွားတာ ဆရာ

လေးရဲ့ကျေးဇူးပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တိုင်လာပြီး ကျေးဇူးစကား

ပြောချင်ပေမယ့် မျက်နှာက ပူပြီးရင်းပူရင်းမို့ မလာဖြစ်တာ

ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိုပေါက်ရာ ... ကျွန်တော့်ကို အရင်ကလိုပဲ ခေါ်ခမ်း

ပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာဘဲ၊ အများက ဆရာလေး ဆရာ

လေး ဆိုပြီး လေးစားနေကြတာ၊ ကျုပ်က အားလုံးရှေ့မှာ

ဒီလိုအသုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ဆရာ

လေးကိုယ်တိုင်က ကျုပ်ကို အရက်ပြတ်ပေးထားတာ”

ကိုပေါက်မှာ မည်သို့မှ ပြောမရပေ။ ထို့ကြောင့် သူ

ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါစေဟု လက်လျှော့လိုက်ကြရသည်။

ထို့အပြင် ခင်ဖုန်းကလည်း မကြာမကြာ ခြံထဲသို့ရောက်လာတတ်ပြီး ထမင်းဟင်းများ ချက်ပေးတတ်သည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။

“ခင်ဖုန်းရယ်... ငါတို့သားအဖနှစ်ယောက်က ဖြစ်သလို စားတတ်ကြပါတယ်ဟာ၊ နင် အလုပ်ပျက်ခံပြီး လာလာလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ အားနာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က နင့်ကို တစ်မျိုးထင်နေကြပါဦးမယ်”

ဖိုးတုတ်လေးမှာ ခင်ဖုန်းကို နှင်ရခက်နေ၍ စကားလှအောင် ကြည့်ပြီးတော့ ပြောရသည်။

“ခင်ဖုန်းက စေတနာနဲ့ပါ ဆရာလေးရယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဘာလဲ... ဆရာလေးက ခင်ဖုန်းကို မလာစေချင်လို့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတာလား”

“မ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ခင်ဖုန်းရာ... နင့်ကို အားနာလို့ပါ”

ခင်ဖုန်းက ဖိုးတုတ်လေး ဘယ်လိုပဲတားတား မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပြီး ဝေယျာဝစ္စ၊ စားရေးသောက်ရေးကိစ္စများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးစမြဲ။

“သားရယ်... သူ့မိဘတွေက ဒီကိုစိတ်ချပြီး လွှတ်လိုက်လို့ သူလည်း လာရဲတာပေါ့၊ သူတို့ရဲ့စေတနာကို မဟန့်တားပါနဲ့၊ အင်း... မဟုတ်မှလွဲရော သူတို့သမီးခင်ဖုန်းနဲ့ သားကို နီးစပ်စေချင်တဲ့သဘောမျိုး ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးသည် ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ မခင်ဖြစ်သူ၏စကားကို နားလည်မိသလိုပင်။ ကိုကျော်ခေါင်သည် သူ့စကားကိုလည်း မကန့်ကွက်၊ အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ရှိနေသော သားဖြစ်သူကို မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆေးပညာအစွမ်းထက်လာသည်။ ဘုရားတရားလည်း ပိုပြီးတော့ မြဲလာသည်။ သို့သော် ထိုပညာကို မည်သည့်နေရာမှာ မည်သူ့ဆီက ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့မှန်း

မသိကြ။ သို့သော် အချို့လူကြီးသူမများက ဤသို့ ဝေဖန်ကြသည်။

“ဖိုးတုတ်လေးဟာ ဆရာကောင်း သမားကောင်းများ နဲ့ ဒိဋ္ဌတွေ့ဆုံခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သာမန်လူတွေ မမြင်အပ်၊ မသိအပ်တဲ့နေရာမှာ ရှိနေကြလိမ့်မယ်။ သူဟာ ပညာကိုချပြီး ကြောင်လက်သည်းလို လျှို့ဝှက်ထားတယ်။ ဓာတ်ဆေး နတ်ဆေး ကို ရထားသလို အစွမ်းထက်တာက သူ့ရဲ့ သစ္စာ၊ သမာဓိကြောင့်ပဲ”

သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးသည် သူ့ကို မည်မျှပင် ချီးမြှောက်ပြီးတော့ ပြောနေကြပါစေ။ အနေအထိုင် အပြုအမူကတော့ သာမန်လူတစ်ယောက်အတိုင်းပင်။ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် မနေ။ သမားဂုဏ်ကို မပြု။

“သူ ဒီလိုနေတာဟာ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကတိခံထားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ပင်ကိုစရိုက်ကိုက ဒီလိုပဲ ရှိနေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာက ဆေးဝိဇ္ဇာတွေကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် အရင်ကလို တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်

မောင်ဖိုးတုတ်မဟုတ်တော့။ လူဝင်ဆုံလာသည်။ ဟိုကခေါ်သည်ကပြောနှင့် အရေးတယူရှိလာခဲ့သည်။ ထမင်းဖိတ်ကျွေးသူ လူနာရှင်တွေကလည်း မရှာ။ အထူးသဖြင့် ခင်ဖုန်းတို့အိမ်ကဆိုလျှင် ခဏခဏပင်။ ဖိုးတုတ်လေးမှာ ငြင်းပယ်ရခက်နေသည်။ မငြင်းပယ်နိုင်ရလောက်ပင် ရှိနေသည်။

ခင်ဖုန်းကလည်း ဖိုးတုတ်လေးအပေါ်မှာ ညွတ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ သူမ၏အပြုအစု အယုအယအပေါ်မှာ ဖိုးတုတ်လေးလည်း မသာယာခဲ့လျှင် ဘာသားနဲ့ထုထားသည်မို့လဲ။ တစ်ရက်တွင် ဖိုးတုတ်လေး အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘမိုးကျော်ကို အထင်အရှားတွေ့ရသည်။

“ဗရာဝါသ ကိစ္စများမြှောင် လူတို့ဘောင်ဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းဟာ လူထဲကလူ၊ အန္တပုထုဇဉ်တစ်ယောက်သာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရမယ်။ သားသမီးရတနာတွေ မွားစီးအောင် ကြံဆောင်ရမယ်။ ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ဆေးပညာကို ပညာအမွေ လက်ဆင့်ကမ်းပေးရမယ်။ ဒါကြောင့် မင်း အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တယ်”

အဘဆရာဦးမိုးကျော်က အခွင့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ဖိုးတုတ်လေးမှာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် မိမိ၏ ဆေးအတတ်ပညာကို ထိခိုက်သွားလေမည်လားဟု ဆိုရလျှင် ကုသမှု

အာနိသင် ယုတ်လျော့သွားများကို ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအတိုင်းပဲ နေနေလိုက်သေးသည်။

တစ်ရက်တွင် ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားမနိုင်တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လိုအပ်သောဆေးပင်ကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်သည်။ သူလိုချင်သောအပင်မှာ နွယ်ရှင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းနွယ်ရှင်သည် မည်သည့်နေရာမှာ ရှိမှန်းမသိ။

“အဘရေ... အရေးကြီးတဲ့လူနာတွေအတွက် နွယ်ရှင် ရှိတဲ့နေရာကို လမ်းညွှန်ပေးပါ”

နွယ်မှ တိုင်တည်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဘမိုးကျော်၏ဂူကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ယခင်က ဆေးပင်များရှိသည့်နေရာကို သွားသည့်လမ်းသည် မြူတွေဆိုင်းနေသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဤတစ်နေရာတည်း ဖြစ်နေသည်။ ဆက်လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။ တော်တော်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်တိုင် ဆေးပင်များရှိကြသည့်နေရာကို ရောက်မလာခဲ့။

“ငါတော့ လမ်းလွဲခဲ့ပြီ”

သိလိုက်သည်။ သူ လမ်းလွဲခဲ့ပြီဟု။ မြူတွေကတော့ ဆိုင်းနေဆဲ။ တစ်နေရာကိုရောက်သော် မြေပြင်သည် ရုတ်တရက် တုန်ခါလာသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည်ပင် ခြေလှမ်းပျက်ကာ ယိုင်လဲကျတော့မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အံ့အားတသင့်နှင့် ဖြစ်နေဆဲမှာပင် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြေပြင်သည် အက်ကွဲလာခဲ့သည်။ မြေစာများက အပြင်ကို ထိုးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုက မြေအောက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယင်းအရာကြီးသည် ထိပ်ပိုင်းက ချွန်ပြီး ကြီးမားတုတ်ခိုင်သောလုံးပတ်နှင့် ရှည်လျားသည်။ အပြင်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုးပြီးတော့ထွက်လာခဲ့လေရာ ရောမမြေကြီးတစ်ကောင်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ မြေပြင်ထက်ကို ဝါးတစ်ပြန်လောက်အထိ တလွန်လွန်နှင့်ရှိနေပြီး လှုပ်ရှားယမ်းခါလျက် ရှိနေသည်။

အရောင်အသွေးမှာ စိမ်းရောင်လဲ့လဲ့ဖြစ်နေပြီး တောက်ပလင်းလက်နေလေသည်။ ယင်းကား နွယ်ရှင်ကြီးပင်တည်း။ အလားတူပင် မြေပြင်တစ်နေရာသည် တပျစ်ပျစ်နှင့်မြည်ကာ မြေစာများက အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ သည်နောက်မှာတော့ နောက်ထပ်နွယ်ရှင်ကြီးတစ်ခုက ထိုးထွက်လာခဲ့ပြန်

လေသည်။

အသွေးအရောင်တူ၊ သဏ္ဍာန်တူ နွယ်ရှင်ကြီး နောက်ထပ်လည်း နေရာအနှံ့အပြား တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နွယ်ရှင်ကြီးများသည် အသက်ဝင်နေကြကာ လေထဲမှာ တယမ်းယမ်းနှင့် ရှိနေကြသည်။ တရွှီးရွှီး၊ တဝီးဝီးနှင့် အသံများပင် မြည်နေကြလေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် အဆန်းတကြယ် မြင်ကွင်းကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ယင်းနွယ်များကြားထဲမှာ ရွေ့လျားသွားလာနေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု၊ သေချာစွာပြင်ရသောအချိန်မှာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆေးတံကြီးကို ပါးစောင်မှာခဲထားသည်။ မျောက်ကြီးသည် နွယ်ချောင်းကြီးတစ်ခုပေါ်ကို ခုန်တက်သွားသည်။ ထိုအခါ မြေကြီးထဲမှ ထိုးထွက်နေကြသော အခြားနွယ်များသည် စွပ်ခနဲ စွပ်ခနဲဆို အထဲကို ပြန်ပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

မျောက်ကြီးတက်နေသော နွယ်ရှင်ချောင်းကြီးသာ ကျန်တော့သည်။ လှုပ်ယမ်းခါနေသောကြောင့် မျောက်ကြီးမှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကာ ဖက်တွယ်ထားရသည်။

အခန်း (၁၉)

နတ်ဂုဏ်ထားသည်နေရာ

နွယ်ချောင်းများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြေကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့သည်။ ဖိုးတုတ်လေးကြောင်ပြီးတော့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရုတ်တရက် အသိတစ်ခုက ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုနွယ်ချောင်းကြီးဆီကို ပြေးသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဓားကို အိမ်ထဲမှထုတ်ကာ မိသည့်အပိုင်းကို တစ်ချက်တည်း ပိုင်းချလိုက်လေတော့၏။

'ဝှစ် ... ရွပ်'

ယင်းသို့ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည်နှင့် မျောက်ကြီးသည် အနီးရှိ အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို လွှားခနဲဆို ခုန်တက်သွားသည်။ နွယ်ရှင်အပိုင်းပြတ်ကြီးသည်လည်း အောက်ကို ဘုတ်ခနဲဆို

ပြတ်ကျလာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် မြေကြီးတစ်ကောင်ပမာ အတန်ကြာ လွန်လူးနေသေးသည်။ ကြည့်နေရင်းကပင်လျှင် အရွယ်အစားက တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေးငယ်လာလိုက်သည်မှာ နောက်ဆုံးမှာတော့ သုံးပေသာသာလောက်ပဲ ရှည်တော့သည်။

လုံးပတ်ကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းသာသာလောက်ပဲ တုတ်ခိုင်လာတော့သည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ယင်းနွယ်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ လွန်လူးနေဆဲရှိသော နွယ်ပိုင်းကို ရစ်ခွေလိုက်ပြီး လျှော်ပင်မှ လျှော်ကြိုးကို ခွာကာ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးအတွက် လမ်းသည် ပျောက်မသွား။ လွယ်ကူစွာပင် လာရာလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ဒကာမတော့ ငါလမ်းမှားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နွယ်ရှင်တွေဟာ ထူးထူးခြားခြား မြေကြီးအောက်မှာ ပေါက်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်အောင် ပျောက်ကွယ်ထားကြတာပဲ။ ငါ ရောက်သွားတော့မှ မြေကြီးထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတာ။ အဘရဲ့ကျေးဇူးပဲ”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ရွာသို့သွားသည့်လမ်းဆီကို ရှေ့ရှု

ပြီးတော့ သွားနေစဉ် လူတစ်စုကို ရှေ့မှာ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူများသည် ဖိုးတုတ်လေးကို အကဲခတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့... ဒီကောင်လက်ထဲမှာ တွေ့လား။ အဲဒါ နွယ်ရှင်ပဲ။ သူ ရလာခဲ့ပြီ။ ဒီအပင်ဟာ ဟောဒီ ကျားမနိုင်တော့ထဲမှာ အမှန်ရှိနေတယ်။ ငါတို့လည်း ရှာရင်တွေ့မှာပဲ။ ဒီပစ္စည်းကိုသာ ရရင် ဆေးဆရာကြီးတွေက ငွေအမြောက်အမြားပေးပြီးတော့ ဝယ်ယူကြမှာကွ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါ နွယ်ရှင်ပဲဆိုတာ ငါတို့ဘယ်လိုရှာကြမလဲ”

“မခဲယဉ်းပါဘူးကွာ... ဒီကောင်သွားလာနေကျလမ်းဟာ ဟောဒီတစ်ဝိုက်ပဲ။ ငါ ဒီတောနဲ့ မစိမ်းပါဘူး။ မှန်းဆရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်”

ဖိုးတုတ်လေးကတော့ ထိုသူသုံးယောက်ကို မသိ။ သူ့အနားမှ ဖြတ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသူတို့သည် ဖိုးတုတ်လေးလျှောက်လာခဲ့သည်လမ်းကို ဆက်ပြီးလျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လမ်းကြောင်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့် လွဲမှန်းမသိ လွဲသွားခဲ့သည်ကို မသိကြ။ အုတ်ဂူရှိသောနေရာနှင့် အတော်လေးကို ကွာလှမ်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

၂၂၂ မင်းကြီး

“ဟေ့ ... ဒီနေရာဟုတ်ရဲ့လား”

တစ်ယောက်က တစ်ခုခုကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့် ဆက်လျှောက်တော့ဘဲ ရပ်တံ့သွားသည်။

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီနေရာပဲရှိတာ ... ဆက်လျှောက်”

ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သုံးယောက်စလုံး၏ စိတ်ထဲမှာ တအံ့တနွေးနွေးနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် တောတကာတောအနှံ့ ဆေးပင်များကို ရှာဖွေနေကြသူများ။ ဆေးပင်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး သမားတော်များထက်ပင် ပိုပြီးတော့ သိနေကြသေးသည်။

ဤကျားမနိုင်တောထဲကိုတော့ ဆေးပင်ရှာရောက်ဖူးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရှားပါးဆေးပင်များရှိသည့်နေရာကို ရှာမတွေ့ခဲ့။ ရှိတော့ ရှိသည်။ မည်သည့်နေရာမှာမှန်း မသိ။ နတ်ဝှက်ထားသည်နေရာဟု လူသိထားကြသည်။ နတ်တွေက ထိုနေရာကို ကွယ်ထားကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးကတော့ ထိုဆေးပင်များကို ရှာဖွေနိုင်စွမ်းရှိသည်။ မည်သည့်နည်းဖြင့် ရလာခဲ့မှန်းမသိ။

ထို့ကြောင့် ဖိုးတုတ်လေး၏အသွားအလာကို ကြည့်ပြီး နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်နေကြခြင်းပင်။ ဤသို့ နောက်ယောင်

ခံကာ လိုက်တိုင်း ဖိုးတုတ်လေး အသွားတွင် မမိဘဲ အပြန်မှာသာ မိတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသွားကော အပြန်ကော မမိကြပေ။ ဖိုးတုတ်လေးသည်လည်း တောထဲကို အမြဲတမ်း သွားလာနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ထိုသူတို့သည် တောနက်ထဲကို ဝင်သာလာခဲ့ကြရသည်။ စိတ်ထဲမှာ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေမိသလိုပင် ခံစားနေကြရသည်။

သူတို့ လျှောက်လှမ်းနေကြဆဲမှာပင် ရှေ့မှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မြေပြင်တစ်နေရာမှ အငွေ့များ တလူလူနှင့် ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းပင်။

“ဒီနေရာမှာ မီးဖိုသွားတယ် ထင်တယ်”

သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ မီးဖိုထားသည်မဟုတ်ဘဲ အခိုးအငွေ့များက မြေကြီးထဲမှာ စိမ့်ကာထွက်နေကြခြင်းပင်။ ထူးဆန်းနေကြ၍ ပိုင်းပြီးတော့ကြည့်နေကြဆဲမှာပင် ယင်းအငွေ့များကို ရှုရှိုက်မိကြသည်။ ထို့နောက် ဝန်းကျင်ကို လွင့်ပျံ့သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ ... အခိုးအငွေတွေက အများကြီး ထွက်လာကြပါလား”

ထိုစဉ် မြေပြင်သည် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် လှုပ်ခါယမ်းသွားသည်။ လူသုံးယောက်သည် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ပစ်လဲကျကုန်ကြလေသည်။

“အား”

“အား”

ထိုစဉ်မှာပင် မြေပြင်မှာ မြေစာများအပေါ်သို့ တက်လာကြကာ ရှည်မျောမျောအရာများက ထိုးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟ ... ဘာတွေလဲ ဘာတွေလဲ”

ယင်းအရာများသည် လွန်စွာမှမာကျောသော ဝါးပင်များကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသည်။ ယင်းတို့သည် လေထဲတွင် တပီပီနှင့် လွှဲယမ်းနေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်၏အနားမှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာခဲ့ကြကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝေ့ယမ်းနေပြီး ...

‘ဝိုး’

‘ဖြောင်း’

‘ဖုန်း’

“အား”

“အား”

“အား”

သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်လာကြလေတော့သည်။ တအားလွဲကာ သိမ်းကျုံး၍ ရိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေရာမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုဝါးပင်ကဲ့သို့ အရာများပေါ်ကို ကျရောက်သွားခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရကား လေထဲတွင် ကျာပွတ်ကြီးများကဲ့သို့ ဝေ့ယမ်းကာ ရိုက်ထုတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရပြန်လေသည်။

‘ဝိုး’

‘ဖုန်း’

‘ဖြောင်း’

“အား”

“အား”

“အား”

ကျော့၊ ရင်၊ တင် အချက်ပေါင်းများစွာ ကျရောက်လာခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ ခံရချက်က မသက်သာ။ ပို၍ ဝေးကွာသော နေရာဆီကို လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ မြေပြင်ပေါ်ကို ပြန်ပြီး ကျပြန်တော့လည်း ပိုးစိုးပက်စက်။ သစ်ပင်နှင့် ဝင်ဆောင်သူက ဆောင့်၊ သတိလစ်သူကလစ်နှင့်။

သို့ရှိစဉ် စောစောက မြေပြင်ထက်ဆီသို့ ထိုးတက်နေကြ
သော အရာများသည် မြေအောက်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်ပြီး
တော့ ဝင်သွားခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသူသုံးယောက်စလုံး အတန်ကြာပင် သတိမေ့နေကြ
သည်။ သတိရလာသောအခါ ...

“မ မဖြစ်ဘူး... ပြေး ပြေးကြ၊ ဒီနေရာဟာ မကောင်း
ဆိုးရွားတွေ ရှိကြတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဆက်နေရင် ငါတို့ သေကုန်ကြလိမ့်
မယ်”

အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွဲကာ အနိုင်နိုင်ပင် အားယူ၍ ပြေးကုန်
ကြလေတော့သည်။

ဗိုးတုတ်လေးကတော့ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုသူများ သေ
ကောင်ပေါင်းလဲခံစားပြီး ခံစားခဲ့ကြရသည်ကို မသိ။ ဂုဏ်ရည်ရွာ
သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ကို အဆင်သင့်စောင့်နေသောလူ

တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုသူသည် ဒေါ်ပိတ္တာ၊
ဆေးဆရာကြီးဦးမာလ၏ဇနီး။

“ဟင် အဒေါ် ... ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ငါ့တူကြီးဆီမှာ အကူအညီတောင်းမလို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ဦးမာလကို ဆေးကုပေးပါ၊ သွားကိုက်ရောဂါက
ခြောက်လကြာခဲ့ပြီ၊ အစာလည်း ကောင်းကောင်းမစားနိုင်တာ
ကြာပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆို သူ လုံးပါးပါးပြီး သေသွားနိုင်တယ်”

“ကာယကံရှင်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးနေတာ၊ ဒါကြောင့်
သူ့ကို ဆေးကုဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါကို အဒေါ်လည်း သိပါတယ်၊
ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ... သူ့အတွက်ဆေးကို အဒေါ်ယူ
သွားမယ်လေ၊ ငါ့တူကြီးဆီက ယူလာတာလို့ မပြောဘဲ တခြား
ဆရာတစ်ယောက်ဆီက ရလာခဲ့တာလို့ ပြောမယ်”

“ဟာ အဒေါ် ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်
တော်က အဲဒီလို လိမ်ညှာပြီးတော့ မကုချင်ဘူး”

“ဒါ လိမ်ညှာတာမှမဟုတ်တာပဲကွယ်၊ လူမမာအတွက်
ပရိယာယ်သုံးရတာပါ၊ သူ မင်းကို မုန်းတီးနေတယ်ဆိုတာလည်း

အဒေါ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက မေတ္တာမပျက်ပါနဲ့”
“ကျွန်တော့် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မေတ္တာမပျက်ခဲ့ပါဘူး။ သူခံစားနေရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာပါ။ ဆရာကြီးက အသက်သာအသေခံမယ်၊ ကျွန်တော့်ဆေးကို မသုံးဘူး၊ အကုသမခံဘူးဆိုတာ သတင်းကြားပြီးသားပါ”

“ဒါပေမဲ့ကွယ် အဒေါ်လည်း သူ့ကို ပြုစုနေရတာနဲ့ ကျန်းမာရေးလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချို့တဲ့လာပါပြီ။ နေ့လည်း နားရ ညလည်းမအိပ်ရနဲ့ ပင်ပန်းလှပါပြီ”

ဖိုးတုတ်လေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလိုက်သည်။

“သားရယ် ... ကာယကံရှင်လူနာက သားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား ... သားက လူနာတွေအပေါ်မှာ အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး အသက်ကယ်တင်ပေးနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မိတ္တာရဲ့ကျန်းမာရေးကိုလည်း ထည့်တွက်ပေးပါဦး။ ဦးမာလကျန်းမာမှ သူလည်း စိတ်သက်သာရာရမယ်၊ နားဖို့ရမယ် ဟုတ်လား။ ဒီတော့ အကူအညီပေးလို့ရမယ်ဆိုရင် ပေးပါလို့ အဖေက တိုက်တွန်းချင်တယ်”

ဦးကျော်ခေါင်ကပါ မနေသာတော့၍ ဘေးမှ ဝင်ကာ ဘိုက်တွန်းရလေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် တစ်ခဏတော့ စဉ်း ဘားသည်။ ဒေါ်မိတ္တာကတော့ ဖိုးတုတ်လေးကို မျှော်လင့်စွာဖြင့်

ကြည့်နေလေသည်။ ဒေါ်မိတ္တာသည် ရပ်ရွာထဲတွင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးကောင်းသူဖြစ်သည်။ လူချစ်လူခင်များသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူမသည် လင်ယောက်ျား၏ဒုက္ခကို မျှဝေခံစားနေရသည်။ သနားမိသည်။ သည့်အတွက် ဥပေက္ခာမပြုရက်တော့။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့တူရယ် ... ငါ့တူကုသပေးရင် ပျောက်ကင်းချမ်းသာရာရမယ်လို့ အဒေါ် ယုံကြည်မိပါတယ် ကွယ်”

ဖိုးတုတ်လေးက လက်ခံလိုက်၍ ဒေါ်မိတ္တာက ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်အောင် ဝမ်းသာသွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ...

“ဘုရားတပည့်တော်သည် မိမိတတ်သည့် ဆေးပညာဖြင့် လူမမာတို့ကို ဆေးကုသရာ၌ မိမိအား ချစ်သူ၊ မုန်းသူ မခွဲခြားဘဲ မေတ္တာ၊ စေတနာ အဓိကသက်သက်ဖြင့်သာ ကုသပေးခဲ့ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သွားကိုက်ဝေဒနာ ပြင်းစွာခံစားနေရသာ ဦးမာလ၏ရောဂါသည် ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်နိုင်သကဲ့သို့ လျော့ကျသက်ဆင်းကာ ပျောက်ကင်းရစေလိုပါ၏ အရှင်ဘုရား”

ဘုရားတွင် ငါးပါးသီလခံကာ တိုင်တည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖော်ထားသော ဆေးနှစ်ဖုံကို အနည်းငယ်စီ ခွဲဝေ လိုက်သည်။

“ကိုက်နေတဲ့သွားကို သိပ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ ရေခဲ ဖျော်ပြီးတော့ တိုက်ပါ။ တစ်ခါတိုက်ရင် ရွေးစေ့လောက် တစ်နေ့ သုံးကြိမ် တိုက်ပါ။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့လုပ်ပါ”

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငါ့တူရယ်၊ အဒေါ် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ဆေး ဆေးဖိုးခ”

“မယူပါဘူး ... မေတ္တာနဲ့ ပေးတာပါ”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ဒေါ်မိတ္တာမှာ ဆေးကို တရိုတသေနှင့်ယူကာ ဝမ်းသာ အားရနှင့် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

“သားက ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့သူကို ဥပေက္ခာ မပြုဘဲ ရောဂါပျောက်စေဖို့ ဆေးကောင်းတွေ ပေးလိုက်တာပဲ ... သာဓု သာဓု သာဓု”

ဖခင်ဦးကျော်ခေါင်က ဆုပေးသည်၊ သာဓုခေါ်သည်။ ယင်းဆေးနှစ်ဖုံသည် မျောက်ကြီးပေးခဲ့သော ပန်းပွင့်ကြီးနှင့် နွယ်ရှင်ကို သီးခြားစီဖော်စပ်ထားသော ဆေးဖြစ်ပါ၏။ မိမိက ဦးမာလ၏ သွားကိုက်ဝေဒနာကို ကုသပေးချင်သော်လည်း လူနာ က စိတ်မဝင်စား။ မိမိအပေါ်မှာ အမုန်းကြီးမုန်းနေသောကြောင့်

အခက်တွေ့နေခဲ့ရသည်။

နောက်သုံးရက်ကြာလျှင် ဒေါ်မိတ္တာသည် ဖိုးတုတ်လေး ဆီကို အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ငါ့တူ ... တူလေး ဦးမာလရဲ့သွားကိုက်ဝေဒနာဟာ သုံးရက်အတွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သက်သာလာခဲ့ပြီ၊ ခုတော့ လုံးဝကို မကိုက်တော့ဘူးကွယ်၊ ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်သွား ပြီ၊ ငါ့တူကြီးရဲ့ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ်ကွယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရစွာပင် ပြောလာခဲ့လေသတည်း။

အပြစ်ကြောင့် ယခုလို ခံစားခဲ့ရသည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေမိသည်။ ဝေဒနာသည်းထန်စွာခံစားခဲ့ရ၍ အတော်လေးကို ပိန်ကျသွားခဲ့လေသည်။ အစားမစားနိုင်သည့်ရက်တွေကလည်း များခဲ့သည်။

ဒေါ်မိတ္တာက ဖိုးတုတ်လေး၏ညွှန်ကြားချက်အရ တတ်စာကို ဂရုတစိုက်ကျွေးမွေး၍ နာလန်ပြန်ထလာခဲ့သည်။ အားပြည့်လာခဲ့သည်။ တစ်ရက်တွင် ဦးမာလသည် ဒေါ်မိတ္တာကို အနားသို့ခေါ်ကာ ...

“ရှင်မ ... ငါ့ကို ကုသခဲ့တဲ့ ဆေးဝါးတွေဟာ ဘယ်ဆရာဆီက ရခဲ့တာလဲ၊ ငါ ဒီလိုမေးတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ သွားကိုက်ဝေဒနာကို အကျော်ဇေယျတွေတောင် မကုနိုင်ခဲ့တာ၊ ခြောက်လလောက်ခံစားခဲ့ရတဲ့ သွားကိုက်ဝေဒနာကို သုံးရက်တည်းနဲ့ ပျောက်သွားအောင် ကုသနိုင်ခဲ့တဲ့ဆေးဟာ အစွမ်းထက်လွန်းလှတယ်၊ ဘယ်လိုရခဲ့တဲ့ဆေးလဲဆိုတာ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ”

ဦးမာလက မေးလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မေးလည်း မေးနိုင်လောက်သည်။ သူလည်း အသိဉာဏ်နည်းပါးသောသူ မဟုတ်။ ဒေါ်မိတ္တာသည် နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

“ငါသိချင်လို့ပါကွယ်၊ သိသွားလို့လည်း ဘာပြဿနာမှ

အခန်း (၂၀)

ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးထဲက လွတ်မြောက်ပြီး

ဦးမာလသည် သူ ခြောက်လနီးပါးခံစားခဲ့ရသည့် သွားကိုက်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့၍ ဝမ်းသာသွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုကာလအတွင်းမှာ အသက်ဆက်ပြီးမရှင်ချင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားစေရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ပင် ဆုတောင်းနေမိခဲ့သည်။ ဆုတောင်းက မပြည့်။ သေလည်းမသေနိုင်။ ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးကို ခံစားနေခဲ့ရသည်က ကာလတာရှည်ခဲ့သည်။

“တကယ်တော့ လောကဇရဲကို ငါ ခံစားခဲ့ရတာပဲ၊ တကယ်ဇရဲကိုသာ ငါကျရောက်ခဲ့ရင် သည့်ထက်ပိုပြီးတော့ ဆိုးလိမ့်မယ်”

သံဝေဂရနေမိသည်။ သူတစ်ပါးအပေါ် နှုတ်လွန်ခဲ့သည်

မရှိပါဘူး။ ငါကတောင် ကျေးဇူးအထပ်ထပ် တင်မိရဦးမှာပါ။ ဒီဆရာဟာ ငါ့အသက်ကိုတောင် ကယ်တင်ခဲ့တာ။ မဟုတ်ရင် ဒီရောဂါဒဏ်ကြောင့် ငါသေသွားနိုင်တယ်”

“ရှင် ဒီမေးခွန်းကို တစ်နေ့ကျရင် မေးလာခဲ့လိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးသားပါ။ မပြောချင်ပေမယ့် မရမကမေးတော့ ပြောရတော့မှာပဲ။ အဲဒီဆေးဆရာဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး... ရှင် ကြည့်လို့မရတဲ့ မုန်းတီးနေတဲ့ ဆရာလေးဖိုးတုတ်လေးပဲ”

ဒေါ်မိတ္တာက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးမာလ၏ အမူ အရာမှာ မည်သို့မှ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပေ။

“ငါသိနေတယ်၊ ငါထင်နေတယ် ... နတ်ဆေးတမျှ အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးကို ကိုင်နိုင်တဲ့သူဟာ ဖိုးတုတ်လေးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့”

ဦးမာလသည် ပြောပြီး ငိုငင်ကျသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူပေးလိုက်တာ၊ ကျွန်မက သွားပြီး အကူအညီတောင်းလို့ သူက ဘုရားမှာတိုင်တည်တယ်၊ ရှင့် အပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်ဘူးဆိုပြီးတော့ ကတိသစ္စာခံပြီးမှ ဆေး ကို ပေးလိုက်တာ”

ဒေါ်မိတ္တာက အကြောင်းစုံကို စုံလင်စွာ ရှင်းပြလိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် ဦးမာလ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်

နေလေသည်။

ခြံထဲသို့ ရိပ်ခနဲဆို ရောက်လာခဲ့သော လူတစ်ယောက်၊ ဖိုးတုတ်လေးနှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့သည် ထိုသူကို တွေ့မြင်လိုက် ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ သူကား ဦးမာလဖြစ်နေ သောကြောင့်ပင်တည်း။ ဦးမာလသည် သူတို့ကို မည်သို့ အနှောင့်အယှက်ပေးလေဦးမလဲဟု ကြည့်နေမိဆဲမှာပင်။

“ဖိုးတုတ်လေး”

ဦးမာလ၏နှုတ်မှ တုန်ယင်အက်ကွဲသောအသံကြီး ထွက် ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ဖိုးတုတ်လေးဆီကို အပြေးတစ်ပိုင်းပင် ရောက်လာခဲ့သည်။ အနားကိုရောက်သောအခါ ဒူးအစုံကို ထောက်ချလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏ ခြေအစုံကိုလည်း ဖက် လိုက်လေရာ ...

“ဟင် ... ဦး ... ဦး ဒါ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မတော်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ငရဲမပေးပါနဲ့”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ပျာပျာသလဲပင် တားဆီးလိုက်သည်။

ဦးကျော်ခေါင်သည်လည်း ပြေးလာပြီး ဦးမာလကို ဖိုးတုတ်လေး နှင့်အတူတူ မလိုက်သည်။

“လာ လာ ... တပေါ်ကို တက်ပါဦး။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဦး။”

တဲဆီကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဦးမာလ၏မျက်နှာမှာ ပြိုတော့မည်မိုးပမာ။

“ငါ ... ငါ မင်းအပေါ်မှာ မကောင်းကြံခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ မနာလို မစ္ဆေရိယာစိတ်နဲ့ အပြစ်ကြီးကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းလည်း မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့များတောင် မင်းက ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်မကွက်ဘဲ အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးတွေ ပေးပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့ရသလားကွာ”

ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဦးအပေါ်မှာ ဟိုတုန်းကတည်းက ဘယ်လိုမှ သဘောမထားခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျား ရပ်မိရပ်ဖ၊ သွေးရင်းသားရင်း လိုပဲ ရင်းနှီးနေခဲ့ပါတယ်။ ဦး ခုလို ရောဂါရပြီးကတည်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သားက ဆရာကြီးသွားကိုက်ရောဂါ ခံစားနေရတာကို သိလို့ တော်တော်လေးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဆေးလည်းကုသပေးချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာပေါ်

ဆရာလုပ်တယ်ထင်မှာစိုးလို့ လက်လျှော့ပြီး မချင့်မရဲနဲ့ နေနေရတာပါ”

ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါဟာ ဖိုးတုတ်လေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သိလျက်နဲ့ ပညာမာနထောင်ပြီး မိုက်တွင်းနက်ခဲ့တာကငါပါ။ ပြီးတော့ သူတော်ကောင်းဆေးဆရာကို ဖြစ်မှားခဲ့လို့ ငါ ဒဏ်သင့်ခဲ့တာပါ။ မင်းကိုရော၊ အဲဒီဆရာကိုရော ငါ တောင်းပန်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တောင်းပန်မယ်ကြံတိုင်း ငါဆိုတဲ့ အစွဲ တလွဲမာနနဲ့ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရတယ်။ ငါမကောင်းတာ၊ ငါ့ကိုယ်က လူမဆန်ခဲ့တာ”

“ဦး ... ဒီစကားတွေကို မပြောပါနဲ့တော့ခင်ဗျား ဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအတွက်နဲ့ပဲ အပြစ်တွေက ကျေသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆရာကြီးဦးသက်ရှည်ကလည်း ဆရာကြီးအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားခဲ့ပါဘူး။ ခုလို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ် ...”

သမားဂုဏ်ပိုကြီးသူက ဆရာကြီးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကံတရားကပေးလို့ ဆေးဆရာရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် ဆရာကြီးဦးမာလကို ရိုသေစွာ ကန်တော့လေသည်။ ထိုအခါ ဦးမာလသည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာကာ ...

“သာခု သာခု သာခု ... ငါ့တူကြီး ခုထက်ပိုပြီးတော့ အောင်မြင်မှုရပါစေ၊ သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ၊ သူယုတ်မာနဲ့ ဝေးပါစေ”

ဆုပေးသည်။ ပေးသည့်ဆုထဲတွင် သူတော်ကောင်း၊ သူယုတ်မာ တွေ့စေ၊ လွှဲစေဟု တိုတိုတောင်းတောင်း။ သူ့ကိုယ် သူလည်း ရည်ညွှန်းဟန်တူသည်။

“ဦးလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ယုံကြည်စွာနဲ့ ကြိုးပမ်း တော့ လုပ်ပါ။ အရင်အတိုင်းပဲ ပြန်ပြီးတော့ ဖြစ်လာမှာပါ”

“ဖိုးတုတ်လေးရယ် ... ငါတော့ ရွာထဲမှာ သိက္ခာကျ နေပြီမို့ တယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးရဲ့အထင်ပါ။ အရင်အတိုင်းသာ ပုံမှန်အတိုင်း နေသွား။ ဆရာကြီးမူလအခြေအနေကို ပြန်ရောက် စေရမယ်”

ဖိုးတုတ်လေးသည် မည်သည်ကိုမြင်သည်မသိ အာမခံ ကာ ရဲရဲကြီး ပြောလိုက်လေသည်။ ဦးမာလအပြန်တွင် ဖိုးတုတ် လေးက ဆန့်၊ ကောက်ညှင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အစရှိသည်တို့

ကို လှည်းနှင့်တင်ကာ အိမ်အရောက်လိုက်ပို့သည်။ ဝင်ငွေမဲ့ကာ ချို့တဲ့နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်မိတ္တာကိုလည်း ငွေကြေးများ ထောက်ပံ့ ကူညီခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးနှင့် ဦးမာလတို့၏ ဆက်ဆံရေး ပြောင်းလဲလာပုံကို မြင်လိုက်ကြရသော ရွာသားများမှာ အံ့အား သင့်မဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

ဦးမာလသည် မိမိ၏အဖြစ်နှင့်အဖြစ်တို့ကို များစွာပင် ဆင်ခြင်လာမိသည်။ သံဝေဂတရားလည်း ရလာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းစွာနေထိုင်သည်၊ ကောင်းစွာပြုမူကျင့်ကြံ သည်၊ တရားဘာဝနာ လိုက်စားသည်၊ ဝိပဿနာတရားများကို ကျင့်ကြံအားထုတ်သည်။ မည်သူ့ကိုမဆို ပြောသည်က သူ့သွား ကိုက်ဝေဒနာကို ဖိုးတုတ်လေးကပေးသည့်အကြောင်း၊ လူပုံ အလယ်တွင်လည်း ပြောသည်။ သူ့အမှားတွေကိုလည်း ပြောပြ သည်။

ထိုအခါ ဦးမာလသည် လူအများ၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှု ကို ရရှိလာသည်။ ဆေးစွမ်းထက်လာသည်။ ဆေးကုရာတွင်

အရင်အတိုင်းပင် နာမည်ရလာခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဖိုးတုတ်လေးလောက် လာကုသသူ လူမမာ မများသော်လည်း ဦးမာလာမှာ မနာလိုဝန်တိုခြင်း မဖြစ်မိတော့ ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေးကလည်း ဦးမာလာ သိသင့်သိထိုက်သည် ဆေးနည်းများကို ပြောပြသည်။

“ဆရာကြီးပဲကုကု၊ ကျွန်တော်ပဲကုကု၊ ဘယ်သူပဲကုကု အဓိကကတော့ လူနာရောဂါသက်သာရာရဖို့ပဲ၊ အသက်ချမ်းသာရာရဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

“အေးပေါ့ကွယ်... ဒီစကားအမှန်ပဲပေါ့ ဖိုးတုတ်လေးရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ရှိနေကြသည်ကို မြင်တွေ့ကြရသူအပေါင်းတို့မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုအတိ ဖြစ်နေကြရလေသတည်း။

ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ စကားအတိုင်း ဖိုးတုတ်လေးနှင့် ခင်ဖုန်းတို့သည် မေတ္တာဖက်ကာ သမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

အဘဦးဖိုးကျော်သည်လည်း မိမိကို အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခင်ဖုန်းအပေါ်မှာ ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာပင် ချစ်နေခဲ့ပြီပုံပင်။

ခင်ဖုန်း၏မိဘနှစ်ပါးကလည်း သဘောတူကြောင်း အရိပ်အယောင်ပြနေခဲ့သည့်အတွက် လူကြီးစုံရာနှင့် သွားရောက်ကာ နားဖောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဦးရွှေမြနှင့် ဒေါ်တင်ရီကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာပင် လက်ခံခဲ့ကြသည်။

“ဆေးဆရာ အိမ်ထောင်မပြုရဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ဒါမှ နောင်အခါ ဆေးပေးမီးယူ မျှတတဲ့ အကြင်လင် မယားအဖြစ် လူပုံအလယ်မှာ တင့်တယ်မှာပေါ့၊ သားသမီးတွေ ပွားစီးလာခဲ့ရင်လည်း ပညာအမွေကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးရမယ်ကွဲ့”

ဆေးဆရာကြီးဦးမာလာက စေ့စပ်ပွဲတွင် စကားလက်ဆောင်ပေးသည်။ ရွာကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။ ဆရာလေးဖိုးတုတ်လေးဟူသော လေးစား

ချက်ဖြင့် စေ့စပ်ပွဲသည်ပင် မင်္ဂလာပွဲပမာ စည်ကားသိုက်မြိုက် စေခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၁)

နိမိတ်အာရုံများ

တစ်ရက်တွင် ...

ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားမနိုင်တော့ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိအတွက်၊ ဆရာကြီးဦးမာလအတွက် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများကို လိုအပ်နေသောကြောင့်ပင်။ ထွက်လာခါစက ဖိုးလေကင်း စင်လျက် ရှိနေသော်လည်း တောထဲကိုရောက်ခါမှ ဖိုးတိမ်တောင်များ ဆင်လာကာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းတက်လာခဲ့သည်။

“ဒီဖိုး ရွာမှာတော့ ကျိန်းသေတယ်”

ဖိုးမရွာမီ ဖိုးခိုရန် နေရာရှာရသည်။ နံနက်ခင်းမှာပင် လျှင် တောထဲမှာ အမှောင်က ရုတ်ခြည်းပင် ကျလာခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ချက်ချင်းပင်

သတိရသွားခဲ့လေသည်။ မိုးကြီးလေကြီးကျခဲ့စဉ်မှာ မိမိသည် ဖခင်ကိုရှာရင်း လမ်းပျောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

'ဂျိမ်း ဂျိမ်း ဂျိမ်း'

မိုးခြိမ်းသံများက မြေတုန်ဟည်းကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ လျှပ်တွေကလည်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲဖြင့် တဖျစ်ဖျစ်နှင့် မြည်ကာ ပြုံးပြက်လာခဲ့ကြသည်။ လေကလည်း တရကြမ်းပင် တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ဖုန်များ၊ သစ်ရွက်များ လေထဲမှာ လွင့်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ကိုင်းကျိုးကျမည်စိုး၍ သစ်ပင်ကြီးများ၏အောက်မှာ မနေဘဲ လွတ်ရာကို ထွက်သွားခဲ့ရသည်။

အမှောင်က ပကတိညနီးပါး ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

'ဂျိမ်း ဂျိမ်း ဂျိမ်း'

မိုးခြိမ်းသံကြီးများက အဆက်မပြတ်။ လျှပ်တွေကလည်း ပြုံးပြက်လိုက်ကြသမျှ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နေရာမလပ်။ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား၍မရ။ ဖိုးတုတ်လေးသည် ဤမိုးမိလျှင် သက်သာမှာမဟုတ်ဟူသော အတွေးကြောင့် ရွာသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ လမ်းခုလတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရွာနှင့်လည်း မနီးတော့ပါ။

'ဂျိမ်း ဂျိမ်း ဂျိမ်း'

မိုးခြိမ်းသံကြီးများက အဆက်မပြတ်ပင်။ လျှပ်တွေကလည်း တဝင်းဝင်းနှင့်။ ကောင်းကင်ထက်မှာ အစင်းကြောင်းကြီးတွေက ထင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ။ မိုးနားစရာနေရာကို လိုက်ရှာနေရင်း ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဆို ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ သဘာဝအမှောင်ထဲမှာ ထပ်ဆင့်ပြီးတော့ အမှောင်ကျသွားခဲ့ရသည်။

နောက်တော့ အမြင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြည်လင်လာခဲ့သည်။ မျက်စိအောက်မှာ ဂူတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် လေရောမိုးပါ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ကျလာခဲ့လေသည်။

'ဂူး ဂူး .. ဝေါ ဝေါ ဝေါ'

ထို့ကြောင့် ဖိုးတုတ်လေးသည် ဂူဆီကို အပြေးအလွှားပင် ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ လေတိုက်ကြမ်းသည်၊ ရွာချလိုက်သည့်မိုးကလည်း ရာဝင်အိုးကြီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သွန်ချလိုက်သလား မှတ်ရသည်။ ရေစီးကြောင်းတွေက ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

အမှိုက်သရိုက်များ၊ ရွက်ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များက မျောပါသွားခဲ့ကြသည်။ ဤမျှလောက် သည်းထန်သော မိုးကို သူ မကြုံဖူးခဲ့ပေ။ ဂူအပြင်ကို လှမ်းပြီးတော့ကြည့်နေဆဲ

မှာ သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ဖိုးရေထဲမှာ ပြေးလာနေသည်။ နံနက်
ခင်း အမှောင်ကြောင့် ထိုသဏ္ဍာန်ကို ဖိုးတဝါးသာ မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ကျားကြီးသည် ဂူနားကို
ရောက်သော် ဂူဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ကျားကြီးက ဖိုးဝင်ခိုလေဦးမလားဟု
မျှော်လင့်နေမိသည်။ ကျားကြီးသည် ဖိုးတုတ်လေးကို မမြင်ဘဲ
နေမှာမဟုတ်။ သို့သော် ဂူထဲကိုမဝင်ဘဲ ဖိုးထဲလေထဲမှာပင်
ရှေးဆက်ပြီးတော့ ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ဖိုးတုတ်လေး၏
ရင်ထဲမှာ ဟာပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

[သူငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံဖူးခဲ့သောကျားကြီးကို နောက်
ဆုံးမြင်လိုက်ခြင်းပင်။ နောင် မည်သည့်အခါမှ ထပ်မံပြီး မဆုံ
စည်းတော့ပါ။]

လေဒဏ်ကြောင့် အပင်ကြီးများမှာ သစ်ကိုင်းများ ကျိုး
ပြတ် လွင့်စဉ်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဂူနှင့်မလှမ်းမကမ်း
ဆီသို့ပင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

‘ဂျိမ်း ဂျိမ်း ဂျိမ်း’

‘ဖျစ် ဖျစ် ဖျစ်’

ဖိုးခြိမ်းသံ၊ လျှပ်စီးကြောင်းတွေ တဖျစ်ဖျစ်နှင့်မြည်ကာ
လင်းလက်လိုက်သည့်အောက်မှာ ထင်းခနဲဆို ပေါ်လာသည့်
အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု။

ယင်းအဆောက်အအုံကြီးကို ဖိုးတုတ်လေး ကောင်းစွာ
ပင် မှတ်မိလိုက်သည်။ သူငယ်စဉ်က ဖိုးထဲလေထဲမှာ ရောက်ဖူးခဲ့
သည့်နေရာ။ သူ့ကို နွေးထွေးစွာကြိုဆိုခဲ့သူ အမျိုးသမီးကြီး၏
ကြင်နာမှုများ။ ပါးပြင်က ဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးကုပေးခဲ့သည်။
သူမနှင့်အတူ ရှိနေသည့် ကြောင်ကြီး ဖြူတုတ်၊ အားလုံးကို
ပြန်ပြီးတော့ မြင်ယောင်လာမိသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်
လျှပ်တစ်ချက်ပြက်ပြီး အမှောင်ကျသွားခဲ့စဉ်မှာ ထိုအိမ်ကြီးကို
မတွေ့ရတော့။

သူတွေ့လိုက်ရသည်ကား အဘမိုးကျော်၏ ဂူ။ ဂူပေါ်မှာ
ထိုင်နေသော ပျောက်ကြီး။ ဆေးတံကြီးကိုခဲကာ အကျအနပ်ပင်။
ဖိုးရေထဲမှာ မမှုသလို။ နောက်တော့ အားလုံးသည် ရုတ်ခြည်း
ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဖိုးသံလေသံ တဝေါဝေါကြား
တွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသောအရာများသည် စိတ်ကူးကြောင့်လား။
ခွဲလမ်းမှုကြောင့်လားဆိုတာ သူနားမလည်နိုင်။ တစ်နေရာတည်း

မှာပင် အားလုံးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့နေခဲ့ရသည်။

ဤကား ပုဗ္ဗနိမိတ်အသွင်ဖြင့် စိတ်အာရုံထဲမှာ ထင်ဟပ်လာခဲ့ခြင်းပေလား။ ဤအကြောင်းအရာများကို မစဉ်းစားဘဲနှင့် စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာခဲ့သည်က မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်လဲ၊ တော်တော်လေး ရွာသွန်းပြီးခဲ့သော မိုးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စံသွားခဲ့သည်။ လေလည်းမတိုက်တော့။ မိုးကြိုးမပစ်၊ လျှပ်စီးလည်း မလက်တော့။ ထိုအခါကျမှ ဂူထဲက ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ မိုးတိမ်တောင်တို့သည်လည်း ကင်းစင်သွားကြကာ နံနက်ခင်း၏ နေခြည်သည်လည်း ပွင့်သစ်ထွန်းလာခဲ့လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာချလိုက်သော အခါမိုးကြောင့် သူ့အတွက် အချိန်နှောင့်နှေးသွားခဲ့ရသည်။ တောနက်ထဲသို့ ဆက်လက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ချုံကြီးတစ်ချုံ၏ဘေးတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဘယ်သူပါလိမ့်”

အပြေးသွားရောက်ကြည့်ရာတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ မိုးရေတွေ တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွှဲလျက် ရှိနေသည်။ မျက်နှာလည်း အထွတ်အထွတ်တွေနှင့်။ အဝတ်မဲ့သော ခြေလက်တွေမှာလည်း အကွက်တွေ၊ အနာတွေ၊ အထွတ်

အထွတ်တွေနှင့်။ မိုးတုတ်လေးသည် သူမ၏ဘေးတွင် လှိုင်လိုက်ပြီး သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟင်”

အဲ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူမသည်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ဒေါ်ဇာယုပင်တည်း။ မျက်နှာကို မှတ်မိရက်စရာမရှိ။ ကုဋ္ဌနူနာစွဲကပ်နေပြီဖြစ်သည်။ မိုးမိထား၍ သတိလစ်နေသလား။ သေဆုံးနေခဲ့ပြီလား မသိ။ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ သွေးလျှောက်နေသေးသည်ကို သိရသည်။ သူမသည် မသေသေး။

မိုးတုတ်လေးသည် ဝါးများကိုခုတ်ကာ ဝါးကပ်တစ်ခုကို လျှင်မြန်စွာပင်ပြုလုပ်သည်။ သူမကို ဝါးကပ်ပေါ်တွင် တင်ကာ ကိုယ်ကို လျှောကျမသွားစေရန် လျှော်ကြိုးများနှင့် ဝါးကပ်တွင် ပူးချည်ပြီးတော့ တုတ်နှောင်သည်။ ထို့နောက် လက်ကိုင်ပြုလုပ်ထားသော နေရာမှ တောလမ်းအတိုင်း ဆွဲသွားခဲ့လေသည်။

အတော်လေးကြာသော် ရွာပြင်ရှိ ဥယျာဉ်ခြံထဲကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဦးကျော်ခေါင်သည် ဝါးကပ်ကိုဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ရောက်လာသည့် ဖိုးတုတ်လေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟင် သား... သူ သူက ဘယ်သူလဲ၊ လူမမာလား”

“လာကြည့်ပါဦး အဖေ ... ဘယ်သူများလဲလို့”

ထို့ကြောင့် တဲပေါ်မှ အလျင်စလိုပင် ဆင်းလာကာကြည့်သည်။ ဖူးအမ်းကာ ရောင်ကိုင်းနေသော မျက်နှာကြောင့် မမှတ်မိ။ နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်းဆလာနိုင်သည်နှင့်။

“ဟင် ... မစာယု၊ သား ... သား သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“တောထဲမှာ အဖေ၊ လဲကျနေတာ၊ မိုးရေတွေလည်း ရွှဲနှစ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ မိုးမရွာဘူးလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ် ... တစ်ပေါက်မှတောင် မကျဘူး”

“ကဲ အဖေ ... သူ့အတွက် ခြံအနောက်ဘက်မှာ တဲတစ်လုံး အမြန်ဆောက်ရမယ်၊ သတ်သတ်ထားရမယ်”

“သား ... သားက သူ့ကို”

“ဟုတ်တယ် ... သတိရအောင် အရင်လုပ်ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးကုပေးရမယ်”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ဖိုးတုတ်လေးကို အံ့အားတသင့်နှင့် ကြည့်နေလေသည်။

ယာယီအမြန်ဆောက်လုပ်လိုက်သော တဲထဲတွင် ဒေါ်ဇာယုကို ထားသည်။ အဝတ်အစားများကို လဲပေးသည်။ ဒေါ်ဇာယု အိမ်မှထွက်မသွားမီ အဝတ်အစားများကို ထားခဲ့သည်။ ယခုထက်ထိပင် ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အတော်ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးက ဂရုတစိုက်ဖြင့် ကုသပေးသောကြောင့် သက်သာရာ ရလာခဲ့သည်။ နှလုံးခုန် မှန်လာခဲ့သည်။ သတိကတော့ မရသေး။ အသက်ရှူမှန်လာသည်။ နောက်တစ်ရက်ကြာမှ သတိရလာသည်။ ဒေါ်ဇာယုသည် သူ့ကိုယ်သူ မည်သည့်နေရာကို ရောက်နေမှန်းမသိ။

“ငါ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

သူ့မျက်လုံးတွေက ပထမတော့ ဝေဝါးနေသည်။ သူမ ငါ့အနားမှာ ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်ကို သူမ ဖိုးတဝါး မြင်တွေ့နေ ရသော်လည်း မည်သူမှန်းမသိ။

“မဇာယု ... မင်း သတိရလာပြီလား”

ဦးကျော်ခေါင်၏အသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအ ခါ သူမ၏အနားမှာရှိနေသောသူသည် မည်သူဆိုသည်ကို သိ သွားခဲ့ရလေသည်။

“ကို ကိုကျော်ခေါင်”

“အေး ... မင်း ဘာမှမပူခဲ့တော့၊ အခု ငါ့ဆီကိုရောက် နေတာ”

“ကျွန် ကျွန်မကို ဘယ်သူခေါ်လာခဲ့တာလဲ”

“သား ဖိုးတုတ်လေးလေ၊ မင်း တောထဲမှာ မိုးမိပြီး လဲကျ၊ သတိလစ်နေလို့ သားက ခေါ်လာခဲ့တာ၊ အစကတော့ ဖိုးရိပ်စရာ ဖြစ်နေပေမယ့် အခုတော့ အသက်ဘေးက လွတ် သွားခဲ့ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ ... ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာ မှတော့ အမေ ဘာမှမပူပါခဲ့တော့၊ အမေ့ရောဂါကို ပျောက်ကင်း တဲ့အထိ ကုပေးမယ်၊ စိတ်သက်သက်သာသာနေပါ”

အနားမှာရှိနေကာ ဝင်ပြောလိုက်သော ဖိုးတုတ်လေးကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမသည် ဖိုးတုတ်လေးကို မမှတ်မိ တော့။ လူလားမြောက်နေလေပြီ။ ထို့အပြင် သူ့ကို ဆေးကုပေး မည်ဟူသော စကားကြောင့် အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုစကားကို နားမလည်မိ။

“မဇာယု ... သားက အခု သမားတော်တစ်ဦး ဖြစ်နေ ပြီကွဲ့၊ မင်း သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းစကား နည်းနည်းမှ မကြားမိဘူးလား”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ဒေါ်ဇာယုသည် ဖိုးတုတ်လေးတို့၏ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို ခုမှပင် သိသွားခဲ့ရသည်။ သူမကို အခုလို နွေး တွေးစွာပင် ဆက်ဆံလာလိမ့်မည်ဟု မထင်။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဟုပင် ဖေဝေဖေ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ သူ့ရောဂါအခြေအနေကို သတိရသွားသည်။

“ကိုကျော်ခေါင် ... ကျွန်မ ကျွန်မရောဂါဟာ လူတော ထဲမှာ နေလို့ရတဲ့ရောဂါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူသူနဲ့ ဝေးရာနေရာကိုပဲ သွားပါရစေ၊ ရှင်တို့သားအဖကိုလည်း ဒုက္ခ မပေးချင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ မှားခဲ့တာတွေက ဒီတစ်သက် ခွင့် မလွှတ်နိုင်စရာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

ဘဝဝင်ကြွေးတစ်ခုအနေနဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးဆပ်သွားပါရစေ”

“အံ့မေ ... ဒီစကားတွေကို မပြောပါနဲ့တော့၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်ပြီးမတွေးပါနဲ့တော့၊ စိတ်ပင်ပန်းပါတယ်၊ အမေ အခုထက်ပိုပြီးတော့ စိတ်သက်သာရာရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အမေ့ကို တွေ့နေလျက်နဲ့ ပစ်ထားရက်ပါ့မလားဗျာ”

“ဪ ဖိုးတုတ်လေးရယ် ... ငါ မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မညှာတာဘဲ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့တာတောင် မင်းက ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသလားကွယ်”

ဒေါ်ဇာယုမှာ ပြောရင်း မျက်ရည်များက တွေ့တွေ့စီးကျလာခဲ့သည်။ သူမသည် ဖိုးတုတ်လေး ငယ်စဉ်က မဝရေစာကျွေးခဲ့သည်များ၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ရိုက်နှက်ခဲ့သည်များ၊ နောက်ဆုံး လင်သားဖြစ်သူကို တောထဲသို့ စွန့်ပစ်ရန် ခိုင်းစေခဲ့သည်အထိ ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့ပုံများကို တစ်စုံစီစုံတွေးရင်း နောင်တတရားက သူမ၏ရင်ကို တစ်ချိန်ဖြင့် နှိပ်စက်လာစေခဲ့သည်။

“ကဲပါအမေရယ် ... နောက်ကြောင်းကိစ္စတွေကို မတွေးပါနဲ့တော့ဆို၊ စိတ်သက်သာသာဖြစ်အောင်သာနေ”

ဖိုးတုတ်လေးက ထပ်မံပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။ သည်နောက်မှာတော့ ဖိုးတုတ်လေးသည် သူတတ်ထားသည့် ဆေးပညာဖြင့် ဒေါ်ဇာယုကို ကုသလေတော့သည်။ အစွမ်းထက်လှသော စားဆေး၊ လိမ်းဆေးများဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပြုစုသည်။ သင့်တော်သော ဓာတ်စာများကိုလည်း အလှည့်ကျ ကျွေးသည်။

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အနာဖေးများသည် အလွှာလိုက်၊ အလွှာလိုက် ကွာကျလာခဲ့ကြသည်။ တစ်လခန့်အကြာမှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဖုအပိမ့်များသည် ပျောက်ကွယ်သွားကုန်ကြသည်။ နောက်တစ်လအကြာတွင် မူလအသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ကာ သွေးသားအသစ်ဖြင့် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကင်းအောင် ကုသပေးခဲ့သည်။ ထိုသူထက်မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားရှိသောသူ ရှာမတွေ့နိုင်။

နေကောင်းပြီးသော်လည်း ဖိုးတုတ်လေးက မေမေမေမေနှင့်ရှိနေကာ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ဇာယုမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ကာ ချုံးပွဲချ ငိုမိလေသည်။

“ငါမှားခဲ့ပြီ... အမှားကြီး မှားခဲ့ပြီ၊ ဒီလိုကလေးမျိုးကိုမှ သားသမီးချင်းမစာနာဘဲ ငါ ရက်စက်ခဲ့တယ်၊ ဒီအပြစ်တွေကို ငါ ဘယ်လိုဆေးကြောမှ ပျောက်ပျက်နိုင်မလဲ၊ ဒီသားအဖနှစ်ယောက်က ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

တစ်စုံစီခွဲတွေးရင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိသည်။

“မဇာယု... မျက်နှာလည်း မကြည်လင်ပါလား၊ ဘာများဖြစ်နေသလဲ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီထင်တယ်” ဦးကျော်ခေါင်က အကဲခတ်ပြီးမေးလေရာ...

“ကိုကျော်ခေါင်... ကျွန်မ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ချင်တယ်”

“ဟင်... သာသနာ့ဘောင် ဝင်ချင်တယ်... ဟုတ်လား၊ မင်း ငါတို့နဲ့အတူနေရတာ အဆင်မပြေလို့လားကွယ်”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး... အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်မ

အခန်း (၂၂)

ပြီးဆုံးခြင်း၏အစ

ဒေါ်ဇာယုသည် မှန်ထဲတွင် မြင်နေရသော မိမိ၏ရုပ်သွင်ကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မသတိစရာ ဣဋ္ဌနူနာသည်မကြီး၏ရုပ်သွင်က ပျောက်သွားခဲ့ကာ နဂိုမူလရုပ်ရည်ကို ပြန်ရခဲ့လေပြီ။ ဖိုးတုတ်လေးသည် သူ၏ကတိစကားအတိုင်း သူမ၏ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့လေပြီ။

မိမိကျွေးခဲ့သည့် တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်စာလေးကို မဝရေစာ စားခဲ့ရသူကလေး၊ လူမမယ်လေးက မိမိအပေါ်မှာ အငြိုးမထား အတုံ့အလှည့်မထားဘဲ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ လူတောထဲမတိုးဝံ့သော ဣဋ္ဌနူနာရောဂါဆိုးကြီးကိုလည်း ပျောက်

အပေါ်မှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ကောင်းနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မကောင်းခဲ့တာတွေအတွက် ဒီအပြစ်တွေကို တရားနဲ့ ဆေးကြောမှသာ ခင်ကြယ်နိုင်မယ်ထင်လို့ပါ”

“မင်းက တယ်လည်းအစွဲအလမ်းကြီးတာကိုး”

ဒေါ်ဇာယုသည် ဖိုးတုတ်လေးကိုလည်း တွေ့ပြီး တိုင်ပင်သည်။

“သား ... အမေ သီလရှင်ဝတ်ချင်တယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မတားပါနဲ့။ အမေ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး ကုန်ဆုံးသွားချင်လို့ပါ”

“အင်းပေါ့လေ ... အမေက ဒီလိုဆန္ဒမျိုးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း မတားကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဖိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ရှိစေချင်တာပါပဲ။ ကဲ ... အမေ အဲသလို ဖြစ်မှ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဖြစ်အောင် အားလုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်”

ဒေါ်ဇာယုသည် ဖိုးတုတ်လေးက သူ့အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမည်ဟု ဆိုသည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ ဂုဏ်ရည်ရွာသားများသည် ဒေါ်ဇာယု ရွာသို့ရောက်နေသည်ကို မသိကြ။ ရောဂါပျောက်ကင်းသွား၍ အပြင်သို့ ထွက်

လာမှသာ သိသွားခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ဇာယု မည်သည့်ရောက် ခြင်းမဲ့သည်ကိုတော့ မသိကြ။

ဖိုးတုတ်လေးတို့သားအဖက ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားကြ၍ အံ့အားသင့်နေမိကြသည်။ နောက်ကြောင်းကိစ္စများကို သိထားကြသူများမို့ စေတနာမပျက်ဘဲ မေတ္တာဖက်ခဲ့ကြ၍ သာဓုခေါ်မိကြသည်။

ဒေါ်ဇာယုကို ရွာနှင့်အတန်ငယ်ဝေးသော တောခြေလေးဆီကို ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဖိုးတုတ်လေး ဆေးကုသပေးခဲ့ဖူးသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ဆရာတော်ကြီးထံတွင် အပ်နှံသည်။ ဒေါ်ဇာယုက မိမိ၏ဘဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး မမြင်မချန်ပြောပြသည်။

“တပည့်တော်ဟာ မွေးရာပါ ဝမ်းတွင်းအတတ်ပညာ မကောင်းတဲ့အတတ်ပညာ ပါလာခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒီအတတ်ပညာကို စွန့်လွှတ်ချင်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရား အကူအညီပေးတော်မူပါ”

“အိမ်း ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးရှိတာကလည်း အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြေးကံပါလာခဲ့တာကိုးကွယ်။ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ပြုမှားခဲ့လို့ ယခုဘဝမှာလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ တန်ပြန်သက်ရောက်ခဲ့တာ” ဆရာတော်သည် ထိုမျှသာပြောပြီး ဒေါ်ဇာယုကို “ါးပါး

သီလခံစေသည်။ သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်တည်စေသည်။
ကောင်းမှုပြုသူ၏ အကျိုးကျေးဇူးခံရပုံ၊ မကောင်းမှုပြုသူ၏
အပြစ်ကို ခံရပုံတို့အား တရားဟောကြားသည်။ သည့်နောက်မှာ
တော့ သီလရှင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ပို့ပေးသည်။

ထိုနေ့မှာပင်လျှင် သီလရှင်ဒေါ်စာရီဘဝသို့ ကူးပြောင်း
သွားခဲ့လေသည်။ ဦးပြည်ခေါင်းတုံး ဦးရေစိမ်းစိမ်းဖြင့် ကျက်သ
ရေရှိနေသော ဒေါ်စာရီကို ကျောင်းမှာထားရစ်ခဲ့ကြကာ ပြန်လာခဲ့
ကြသည်။

သားအဖနှစ်ဦး၏ရင်ထဲမှာတော့ ကောင်းတစ်ဝက်
မကောင်းတစ်ဝက်စိတ်နှင့်။ လမ်းမှာ နှုတ်ဆိတ်လာခဲ့ကြလေ
သည်။ စကားမပြောနိုင်ကြ။

များမကြာမီမှာပင် ဖိုးတုတ်လေးနှင့်ခင်ဖုန်းတို့ကို နှစ်
ဖက်သော မိဘများက ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုပေးလိုက်သည်။ တစ်
ရွာလုံး အားပေးကြသည်။ ဝက်ဝက်ကဲ့အောင် စည်ကားသော
မင်္ဂလာပွဲအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့လေသည်။ မင်္ဂလာဩဘာ

စကားပြောကြားသူကား ဆေးဆရာကြီးဦးမာလပင်တည်း။

သီလရှင်ဒေါ်စာရီကို ဖိတ်ကြားခဲ့သော်လည်း တရားဓမ္မ
ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ဦးစားပေးနေ၍ မလာရောက်နိုင်တော့ပါ။
ထိုအခါမှာလည်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မိကြပြန်သည်။ ဒေါ်
စာယု တစ်ဖြစ်လဲ ဒေါ်စာရီသည် မကောင်းမှုကို ဆေးကြောသန့်
စင်၍ ကောင်းမှုကို ဆောင်ယူသွားခဲ့သောကြောင့် ဘဝလက်ကျန်
သက်တမ်းကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချသွားနိုင်ခဲ့သည်။ အပါယ်ခဲရဲမှ
လက်မတင်ကလေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရလေမလား။

ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုပေါက်ကလည်း ပျော်၍ တစ်ချက်
တစ်ချက် ထ၍ ကသေးသည်။ ဖိုးတုတ်လေးနှင့်ခင်ဖုန်းတို့သည်
လည်း တစ်သက်တစ်ခါ ဆင်ခွဲမင်္ဂလာပွဲဖို့ ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်နေ
ကြချိန်။

မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်၏အပြင်ဘက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏
အောက်တွင် လူတစ်ယောက်က မဏ္ဍပ်ဘက်ကို လှမ်းပြီးတော့
ကြည့်နေသည်။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားသည်။
ထိုလူကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်မှုများက အပြည့်။ မည်သူ
ကမှ ထိုလူကြီးကို သတိမထားမိကြ။ အတန်ကြာမှ ခင်ဖုန်းက
ဆတိပြုမိသွားသည်။

“ဖိုးတုတ်ကလေး ... ဟိုမှာ လူကြီးတစ်ယောက်၊

မဏ္ဍပ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”
ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးက လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ ...
“ဟင်”

သူတွေ့လိုက်ရသူကား အခြားသူမဟုတ်။ ဦးသက်ရှည်
ပင်တည်း။ ဆေးဆရာကြီး ဦးသက်ရှည် ... ကာလတာရှည်စွာ
မတွေ့ဖြစ်ဘဲ ရှိခဲ့ရသည့်သူ။ ထိုအခါ ဖိုးတုတ်လေးသည် ထိုနေ
ရာကို သွားရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ဝင်
လာသော လူအချို့ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသဖြင့် အဟန့်အတား
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အပြင်ကိုရောက်သောအခါ ဆရာကြီးဦးသက်
ရှည်ကို မတွေ့ရတော့။

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ထိုနေရာတစ်ဖက် လမ်းဆုံ လမ်းခွဲများအထိ အပြေး
အလွှားပင် လိုက်ရှာမိသည်။ အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့
ပါ။

ထိုစဉ် သူတွေ့လိုက်ရသည်ကား ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်
ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှာ တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း လွှဲကာသွားနေ
သော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်။ သစ်ပင်တစ်ပင်မှသည် တစ်ပင်
သို့ ကူးသွားပြီး မျက်စိအောက်မှာပင် ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ဖိုးတုတ်လေးသည် ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ နေ

ရာမှာပင် ရပ်တန့်ပြီးတော့ ကြည့်နေမိသေးသည်။
ဤမှာပင်လျှင် တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် မောင်ဖိုးတုတ်၏
ဇာတ်လမ်းသည်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါလေတော့
သတည်း။

သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တ သုဒိတတ္တာ